

LUIGI MENGHINI

MERCENARII RAȚIUNII

EDITURA
EB
BRÂNCUȘI

LUIGI MENGHINI

MERCENARII RAŢIUNII

Traducere: Vasile Sichitiu

(Il regno della Nube, 1981)

Editura Brâncuşi, 1992

CUPRINS

PROLOG

Dragă profesore, am citit cu mult interes recentul dumneavoastră studiu asupra originilor Evului Mediu Cosmic şi-mi permit să vă trimit documentaţia referitoare la perioada imediat următoare, extrasă din analele mitice ale dinastiei Tronului de Piatră (secolul al XXVIII-lea al Erei Stelare). Numele Growman, citat de mai multe izvoare ca aparţinând strămoşului mitic, din punct de vedere etimologic ne aminteşte foarte îndeaproape de Frank Sonder care apare în prefaţa lucrării sale (în limbajul epifanic inferior rădăcina *ground man* semnifică *om sincer,* sau *liber).* Oricum, dincolo de concluziile personale, am putut să reconstruiesc o legătură istorică dintre cele mai importante între Prăbuşirea Ligii, Războaiele Civile (amplu analizate de dumneavoastră) şi Evul Mediu propriu-zis.

Desigur că vina pentru substanţialul regres al civilizaţiei galactice, pentru întoarcerea la iraţionalele practici ale magiei şi politeismului îl poartă distrugerile provocate de diferite conflicte din perioada deja citată. Degradarea care a urmat a provocat dezechilibrarea ţesutului socio-economic. Diferitele colectivităţi civile, izolate în lumi fără legături regulate reciproce, s-au mulţumit să utilizeze până la epuizare produsele tehnologiei (de aici a decurs un cult pentru strămoşi şi antichitate, văzută aproape ca o epocă de bunăstare divină). Unica excepţie în acest cadru

dezolant a fost menţinerea de insule de cultură iluministă, în zonele de la marginea Galaxiei. Aceste locuri, din cauza relativei bunăstări, au devenit foarte repede spatii vizate a fi cucerite de diferitele curţi feudale care apăreau alternativ pe scena politică. De aici au urmat alte distrugeri şi dispersia ultimilor oameni cu adevărat moderni. Aceştia, constrânşi de evenimente, s-au îndeletnicit cu arta războiului (a se vedea altă antologie cu personaje din studiile dumneavoastră) şi au format faimoasele bande ale Raţiunii, organisme destinate transformării, cu timpul, în trupe de mercenari în serviciul celui ce plătea mai mult, însă totdeauna strâns legate de caracterul raţional tehnologic al antichităţii…

CAPITOLUL ÎNTÂI.

Zeii nu erau cu noi

— Crezi că va mai dura mult?

Giò-giò trăia din întrebări, dintre cele mai prosteşti, de care oricine s-ar fi plictisit într-o bună zi… Noroc că eu nu-l prea luam în serios. Mă mulţumii doar să ridic din umeri şi mă întorsei să privesc plaiul zbuciumat de mii de explozii. Părea imposibil ca acolo jos să mai fi rămas fiinţe vii, cu toate că drapelele erau toate ridicate, în ciuda fulgerelor care sfârtecau stratul de fum însângerat. Şi când te gândeşti că am renunţat la o liniştită şi promiţătoare activitate comercială pentru a nimeri în acest infern…

— Raraak! Nu vreau să-mi las oasele pe aici, stăpâne Growman, nu vreau – se smiorcăi Osne, servitorul meu.

— Am încheiat un contract – mormăii obosit – şi încetează să-mi mai spui stăpâne!

Aş fi vrut să-i reamintesc că el a fost printre primii care m-au îndemnat să mă întorc la meseria tatălui meu, dar mă răzgândit; acum contau numai bătălia şi steagul stăpânilor noştri: pajura draisterilor, simbolul auriu care se înălţa suveran în mijlocul îmbulzelii. În jurul său se strângeau alte drapele, care au fost de faţă la tot felul de violenţe, mai vechi şi mai noi, iar acum participau la o confruntare al cărei deznodământ se arăta a fi din ce în ce tot mai

defavorabil.

— Este o nebunie să coborî acolo jos! continuă Osne. Am pierdut, ce rost are să mai riscăm? Ascultă-mă pe mine, Growman, hai s-o ştergem cât mai avem timp.

El avea dreptate, însă eram legaţi de un acord pe care trebuia să-l respectăm. Încetai să mai privesc spre valea de sub noi şi mă străduii să mă arăt iritat.

— Duhul Străbunilor să vă orbească! urlai. Chiar s-a sfârşit onoarea luptătorilor care s-au înrolat să-l urmeze pe Krack? Poate vreţi să vă sfârşiţi zilele rumegând Iarba Transei în vreun cimitir anonim? Draisterii ne-au plătit conform înţelegerilor făcute, şi noi nu vom părăsi câmpul de luptă câtă vreme va exista măcar un braţ în stare să ţină steagul ridicat. Şi o spun eu, Growman, fiul lui Growman, şeful de bandă, eu şi cu spada mea spunem asta!

Trăsei spada cu hotărâre, activai cu degetul mare bateriile din garda spadei şi o ridicai deasupra capului pentru a arăta tuturor tăişul care tocmai se înroşea. Dacă cineva ar fi avut intenţia să-mi submineze autoritatea, se ivise un moment prielnic să-l descopăr.

Nimeni nu îndrăzni să respire. Cu o grimasă care-mi trăda îngâmfarea, îi ţintuii cu privirea observându-le chipurile întunecate: ţărănuşi care abia erau în stare să mânuiască suliţe mici, puşcaşi dezertori din cine ştie câte războaie, câţiva filfizoni fără blazon în căutare de aventuri… lume de mâna a şaptea; pe de altă parte mi-au garantat o campanie uşoară şi-mi ofereau bani să-mi pot extinde afacerile; nu puteam să angajez chiar soldaţi adevăraţi. Scuipai la picioarele lor, cum văzusem că făcea tatăl meu, şi le întorsei spatele.

— Raraak! Stăpâne, ai un creier de găină. Nu cumva crezi că draisterii îţi vor fi recunoscători pe lumea cealaltă, când vom da de ei prin iad? şuieră Osne în şoaptă. Cât despre onoare, nici nu există piaţă unde să poată fi vândută, iar din câte capete şi inimi a zdrobit, nicăieri nu i s-au întipărit

urmele. Dar nu-i treaba mea, *o reptilă murdară cu sânge rece şi fără suflet,* să învăţ un şef de bandă cum să se comporte.

Îi blestemai în gând şi mă întorsei să urmăresc bătălia. Unele steaguri dispăreau, altele erau acaparate. Dar pajura domnilor din Ramook se încăpăţâna să nu se mişte din loc; nu se obişnuiseră cu ideea că vor pierde, acei blestemaţi.

Un tropăit nervos îmi întrerupse gândurile. Un călăreţ singuratic ţâşni din zidul de pulbere încinsă şi urcă panta spre noi. Era încadrat de alţi doi călăreţi cu lănciile pregătite să-l lovească. Călăreţul venea îmbrăcat în postavul roşu al draisterilor, în timp ce urmăritorii lui purtau uniformele galbene ale glenicşilor. Aş fi putut să comand foc şi să-i îndepărtez, dar încă de pe acum bătălia era pierdută, iar banda mea aştepta doar ordinul de a merge la pierzanie... ordin ce putea fi adus chiar de acel călăreţ. Întâlnii privirea obraznică a lui Osne; intuise şi el situaţia, şi surâdea.

Simţii că mă răscoleşte ceva. Poate era chemarea strămoşilor luptători, poate se trezise în mine orgoliul, nu mai stătui să cercetez.

— La dracu! blestemai. Oricum o să crăp, acum sau după, ce mai contează... Pregătiţi tunul!

Acum toţi înţeleseră, dar nimeni nu se sinchisi să ajute artileriştii, care, pe de altă parte, se confruntau cu o mulţime de dificultăţi pentru a-l mişca. Blestemai, invocai nimfele apelor spurcate să le sugă sângele, apoi mă hotărâi să acţionez de unul singur. Cu spada în mână, mă avântai la vale, pe povârniş, ca să-l ajut pe draister. Căzui şi mă ridicai în mai multe rânduri; când sosii, totul se sfârşise: cei doi urmăritori deveniseră patru jumătăţi însângerate. Cavalerul mă domina de pe spinarea nărăvaşului său cal de luptă, ţintuindu-mă cu privirea prin micile găuri ale coifului.

— Eşti din banda lui Krack? mă întrebă cu vocea deformată de masca de metal.

— Sunt Growman, în serviciul dumneavoastră, domnule.

— Ia-ţi oamenii şi urmează-mă! ordonă celălalt.

— Trebuie să asigurăm retragerea? întrebai eu alimentat de o slabă iluzie.

— Nu, atacăm duşmanul!

— Dar…

— Ce este, soldat? mi-o tăie scurt cavalerul. Contractul nu a fost clar?

— Clar, domnule, clar! admisei.

Nu-mi prea era la îndemână să vorbesc cu unul care mă privea de sus; mă îngrijora faptul că trebuie să-mi irosesc viaţa într-un mod aşa de iraţional şi mă îngreţoşa felul în care acei idioţi continuau să mă privească de pe culmea dealului. Dar cel mai mult mă îngrozea cavalerul.

— Adunătură de laşi! strigai. Mişcaţi-vă, e rândul nostru.

Iar ei ascultară. Se mişcară, dar fără prea mare grabă, şi după câteva minute se găseau aliniaţi în spatele drapelului.

— Reglaţi drapelul să funcţioneze la jumătate din putere! îi ordonai lui Rimmel, stegarul, care acţionă asupra mânerului mişcând cu iuţeală degetele sale inelate. Ochii lui Krack se aprinseră, şi o foarte fină calotă azurie acoperi banda.

— Suntem gata! îl anunţai eu pe nobil.

Dar el nu se sinchisi să răspundă, ci dădu pinteni calului, făcu vreo câteva piruete şi se avântă în toiul bătăliei.

— Zeii să ne apere! murmurai fără convingere.

— Zeii sunt cu Draister! confirmă luptătorul.

Dar zeii nu erau de partea lui Draister.

Ne aruncarăm înainte urlând ca să diminuăm, pe cât posibil, spaima care ne cuprinsese. După câteva minute, jumătate din soldaţii mei presărau cu trupurile lor schingiuite scurtul drum parcurs, în timp ce supravieţuitorii se strânseseră în jurul meu, mai mult sau mai puţin răniţi de razele laser care, din când în când, străpungeau câmpul protector; şi nici măcar nu intraserăm în contact cu diviziile

care se înfruntau cu vreo sută de metri mai departe de noi.

— Stăpâne Growman, ne-am făcut datoria cu prisosinţă. Vi se pare cumva mai onorabilă groapa comună a învinşilor? şuieră Osne care lăsase puşca şi securea şi îşi lingea braţul numărul trei la care fusese rănit. I se întâmpla mereu să aibă un braţ de neutilizat în momentele când era de lucru. Aşadar nu puteam să-l contrazic: câteva bucăţi de argint nu justificau un masacru ca acela. Cu despăgubirea acordată familiilor, consumul bateriilor şi cheltuielile de întoarcere... eram chit. Fără să mai punem la socoteală şi darurile făgăduite Străbunilor pentru fuga noastră deloc onorabilă.

Cavalerul dispăruse înghiţit de cine ştie ce îmbulzeală; noi ne aflam în bătaia a cel puţin cinci tunuri. Şi pajura draisterilor, cu toate că rămăsese la locul ei, dădea vădite semne de oboseală, unduia, se bălăbănea în avalanşa de fulgere albăstrui care trădau fisuri în câmpul protector. Acela ar fi putut fi momentul unei capitulări rezonabile... dar domnii din Ramook nu înţelegeau deloc să cedeze.

— Ne retragem! hotărâi.

— Dar unde mergem, şefule?

Colina noastră căzuse în mâinile linei hoarde de fiinţe periculoase, cu un drapel de mătase galbenă. Osne, revenindu-şi repede după spaima trasă, îmi arătă un defileu în direcţia căilor de comunicaţie din spatele frontului; i-am respins sugestia: am fi putut fugi, dar nu ascunşi de o gloată de servitori, concubine şi sclavi. Condusei banda de-a lungul unei trecători ticsită de cadavre, dincolo de care nu părea să mai existe vreun obstacol. Artileria inamică ne urmări cu îndărătnicie cu o vârtelniţă de explozii. Dar Rimmel ştiu să le devieze pe toate cu abile rotiri ale drapelului. Îl privii cu admiraţie pe tânărul stegar, prieten de joacă din copilărie; intrase ca ucenic în banda tatălui meu, şi când acesta se stinse rămase cu mine. Era unul *deosebit,* îl cunoşteau toţi, şi acum nimeni nu mai făcea caz

de colierele sale aurite aşezate pe părul îngrijit; eram încrezători în priceperea lui şi asta ne era îndeajuns. Totuşi, încă nu înţeleg de ce se străduia să mă urmărească pretutindeni, chiar şi în expediţii periculoase ca aceea. Cu sensibilitatea şi îndemânarea sa în a intercepta săgeţile de foc ar fi meritat mai mult decât îi putea asigura banda lui Krack.

O rază incandescentă trecu foarte aproape de capetele noastre şi căzu la câţiva metri fără să ne atingă. Chipul smead şi transpirat al tânărului se întoarse satisfăcut spre mine. Surâse.

— Un bun stegar înseamnă totul într-o bătălie! îl măgulii, ştiind prea bine că este ahtiat după complimente.

— Mulţumesc, roşi el.

— Dar şi un bun şef este indispensabil! interveni cu pizmă Raraak şi, înainte de a-l lovi cu spada, îmi arătă, spre sfârşitul defileului, un corp de armată. Căzuserăm într-o capcană întinsă tocmai pentru cei care, întocmai ca noi, ar fi părăsit înainte de vreme câmpul de luptă. Aceşti glenicşi aveau, într-adevăr, bani de aruncat dacă-şi puteau permite să plătească mercenari numai şi numai pentru a captura dezertorii. Îi blestemai şi mă străduii să-mi stăpânesc zvâcnirile haotice ale inimii. Poate nu fusese spus ultimul cuvânt. Povârnişul strâmtorii unde eram închişi era prea abrupt ca să-l putem urca; întoarcerea ar fi însemnat curată sinucidere; în schimb, în faţă, unduiau trei sau patru stindarde, probabil creaturi nu prea deprinse cu războiul, dar cu o mare poftă de a se bate… Simţii privirile soldaţilor mei apăsându-mi spinarea; era unul dintre acele momente când trebuia să-i mulţumesc tatălui meu pentru toate trucurile meseriei învăţate de la el. Căci el le cunoştea foarte bine.

— Stinge câmpul protector! ordonai.

— Aşa vom ajunge la mâna lor, replică Rimmel nevenindu-i să creadă.

— Ascultă ce-ţi spun şi lasă-mă pe mine să mă ocup mai departe de tot ce trebuie, insistai.

Câţiva mormăiră, dar nu-i băgai în seamă, smulsei drapelul din mâinile tânărului şi îl dezactivai. Cu o privire de gheaţă le tăiai cheful să mai protesteze.

— Rămâneţi aici şi aşteptaţi! adăugai, şi fără să mai pierd timpul mă îndreptai spre inamic, sperând că tatăl meu a socotit bine.

Mersei decis, evaluând cu optimism spaţiul ce mă despărţea de adversari. Chiar dacă erau posturi de pază din metru în metru, nu însemna neapărat că avem de-a face cu luptători experimentaţi; poate că am putea să ieşim din încurcătură cu fruntea sus.

— Sunt Growman, şeful bandei Krack, declarai când ajunsei la cincizeci de metri. Am avut un contract cu draisterii. Acum a expirat şi aş vrea să părăsesc zona.

Un cor de râsete deveni ecoul cuvintelor mele, dar nimeni nu trase. Era deja ceva. Continuai să merg ţinând drapelul la vedere. Nu-mi rămânea decât să ajung…

— Opreşte-te unde eşti, Growman! mă somă o voce. Trucul de-a intra cu un drapel într-un câmp protector şi a-l activa dintr-odată ca să-l distrugi este vechi: nu merită să-l încerci.

Rămăsei nemişcat. Îmi venea să plâng, nu alta. După cum se vede, tatăl meu nu putea să fie chiar totdeauna original.

— Nu mi-aş permite niciodată să acţionez cu atâta viclenie, murmurai. Dar dacă insistaţi… voi capitula într-un mod convenabil.

În rândurile adversarilor se iscă o şuşoteală confuză; în sfârşit, doi luptători, o slugă cu platoşa oxidată şi un zdrahon zbârlit, cu părul ca de zăpadă, se apropiară de mine. Între nelinişte şi resemnare depusei spada şi drapelul la pământ şi mă aşezai. Nu-mi rămânea altceva de făcut decât să-mi întrebuinţez inegalabilele calităţi de negustor.

— Sunt dispus să plătesc cinci bani de argint pentru fiecare om, şi zece pentru armele grele, începui eu cu viclenie.

— Prea puţin, Growman, prea puţin… râse prosteşte uriaşul cel cărunt.

— Este exact cât ne-au plătit draisterii, suspinai eu foarte contrariat.

— Asta-i treaba ta, Growman, spuse celălalt, vădit amuzat. Dacă te-ai fi înrolat la glenicşi, ai fi primit dublu şi acum n-ai fi la strâmtoare.

— Atunci suntem gata să murim luptând! îi adusei eu aminte cu orgoliu.

Bătrânul luptător începu să râdă cu hohote, arătându-şi cele două şiruri de dinţi ascuţiţi: caninii clasici ai vampirilor din Crisdall. Înţelesei că nu era de şagă.

— Bine, bine, şuierai. Ce vreţi ca să ne lăsaţi să trecem?

Şi cred că nici nu reuşeam să-mi ascund frica ce începuse să mă stăpânească.

— Trebuie să ţinem cont de faptul că glenicşii ne plătesc la bază pentru prizonierii pe care îi aducem, observă cu veselie bătrânul zdrahon. Se pare că au o mare nevoie de sclavi.

— Dar este împotriva tradiţiei bandei – protestai eu. Nu se pot călca în picioare în felul acesta principiile sănătoase ale luptătorilor Raţiunii. Suntem oameni cu nume unic… dar e numai un nume.

Acum chiar că mă simţeam terorizat.

La ce le trebuie glenicşilor prizonierii de război?

— Este o îndeletnicire stranie, interveni sluga, cu o figură impenetrabilă. Tatăl tău n-ar fi acceptat niciodată un contract ca al nostru, dar noi am îmbătrânit, iar vremurile sunt grele…

— L-aţi cunoscut pe Growman? întrebai, întrezărind o speranţă.

— Da, confirmă celălalt. Şi găsesc că îi semeni la

înfăţişare destul de bine. Mă duci cu gândul cu mulţi ani în urmă, pe vremea când eram un soldat nepriceput şi el m-a luat ca ajutor. Într-o bătălie am reuşit de şapte ori să fim faţă în faţă, fără să stricăm însă pactul iniţial, şi am câştigat de fiecare dată alţi bani. Mare om, Bătrânul Growman!

— Într-adevăr mare! admisei cu tristeţe.

— Foarte bine, sunt dispus să-ţi dau drumul, continuă servitorul. Dacă te predai fără luptă, asta în numele unei vechi prietenii, pot să las liberi şi doi-trei dintre soldaţii tăi; dar ceilalţi, bateriile, armele şi casa de fier trebuie să treacă în mâinile noastre.

— Şi un litru de sânge de fiecare! adăugă uriaşul trecându-şi subţirea limbă triunghiulară peste buze.

— Nu voi ceda niciodată! urlai sărind în picioare. Mai bine murim ca oameni. Voi aţi vrea să câştigaţi de câteva mii de ori argintul pe care glenicşii vi-l plătesc.

***

N-am mai rămas decât patru. Ne-au lăsat fără un ban, fără o armă, fără cine ştie ce sânge în vene, cu steagul funcţionând la minim, numai atât cât să putem petrece noaptea. Cu toate acestea puteam să mă consider norocos. Nu prea înţelesesem bine la ce anume ar fi putut servi sclavii, dar trebuia să fie vorba de ceva înspăimântător, atâta vreme cât cei doi şefi au refuzat să vorbească despre asta.

— La ce te gândeşti, şefule? mă întrebă Giò-giò. Cum ieşi din încurcătura asta? Ai deja vreo idee, este adevărat?

Îmi aruncai privirea de-a lungul şi de-a latul pietrişului dezolant din jur şi mă simţii în pragul disperării.

— Stăpâne Growman, umilului tău servitor îi este foame! imploră Osne mai caustic decât de obicei.

— Ne-ar trebui câţiva bani de argint ca să plătim plecarea spre o lume unde să fie posibilă înrolarea; aici,

începând din acest moment, războiul s-a sfârşit pentru noi. Dar ne găsim într-un cerc vicios: nimic de lucru, nici posibilităţi de a găsi de lucru în altă parte, niciun ban, şi aşa mai departe.

— Ascultaţi, voi trei începeţi să mă sâcâiţi, bombănii cu puţina energie pe care o mai aveam. Dacă aveţi vreo idee, spuneţi-o, altfel staţi liniştiţi şi mergeţi înainte. Numai Străbunii ştiu de câte zile avem nevoie ca să ieşim din acest deşert.

Şi ei deveniră tăcuţi, cufundaţi într-o linişte care ţinu până spre seară, în timp ce deasupra noastră soarele rece al Ramookului parcurgea cu o neobişnuită încetineală traiectoria sa pe cerul cenuşiu. Pe înserat apăru o notă întunecată în cenuşiul general al peisajului; se iscă un vânt rece, al cărui şuierat acoperi zgomotul pietrişului şi ghiorţăitul burţilor flămânde. Dintre toate, burta lui Raraak excela prin tonurile baritonale şi prin insistenţa ritmului. Un chiorăit excesiv datorat şi lăcomiei care-l stăpânea în timpul meselor. Această reptilă era poate unica afacere foarte rea pe care tatăl meu a încheiat-o în viaţa sa; o cumpărase ca ou ornamental într-un asteroid de liber schimb uitat de lume; dar din găoace a ieşit această reptilă şi n-a mai fost chip să scape de ea. Din acel moment tatăl meu n-a mai făcut altceva decât să se lamenteze de josnicia, lenea şi frica exagerată de care dădea dovadă Raraak (îl suspecta chiar că ar putea fura din casă, fără s-o poată dovedi vreodată). Figura sa (un cap rotund prins de un gât înnodat care se desfăcea în patru braţe puternice la înălţimea pieptului, şi tot atâtea labe) devenise familiară bandei, şi era tolerată; oricum, nimeni nu-l considera pe Raraak un sclav, cu toate că lui îi plăcea această ipostază. Singurul talent care-i justifica prezenţa, în orice loc ne-am fi dus, era fineţea mirosului şi a auzului, care ne ferea de capcane sau de orice alt tip de surprize neplăcute.

— Un cavaler ne urmăreşte! îmi comunică Osne cu vocea

tăiată.

— Unul singur? întrebai alarmat.

— Unul singur, confirmă, mirosul său mi se pare cunoscut… dar, pe deasupra, mai percep încă ceva… nu ştiu ce poate să fie, dar trebuie să fie vreo creatură foarte grasă.

Mă îndoii de aceste cuvinte, dar, oricum, nu mă simţii absolut deloc liniştit; dacă se afla cineva cu adevărat în acel deşert, în mod sigur nu venise doar să admire peisajul. O presimţire neaşteptată mă sperie.

— Ar fi bine să ne grăbim! hotărâi eu.

— Raraak! Stăpâne Growman, nu pot să mă mişc repede, sunt gata să leşin, mă simt terminat… şi apoi ideea unui cal înroşit în flăcări mă trimite cu gândul la sufletul Glorioşilor Părinţi care dansează acum în paradis. Cerul să-i aibă în grijă!

— Eu ştiam că şeful va găsi o soluţie, râse prosteşte Giò-giò frecându-şi mâinile.

Îi dădui dracului pe amândoi şi evaluai cu atenţie ascunzătorile posibile; dar mă mişcai prea încet. O siluetă înfăşurată într-o largă pelerină roşie ţâşni din umbră şi mă atacă.

Ticăloasa de reptilă, cu foamea ei nepotolită, a aşteptat prea mult şi m-a avertizat abia în ultimul moment.

Deasupra mea, peste puţine secunde, cal şi călăreţ, se învălmăşeau într-un vârtej de pietre mici aruncate de copite. Dar întâi de toate o lumină roşie îmi şterse uşor pieptul.

— Domnule, sunt dezarmat! strigai aruncându-mă cu ultima licărire de vlagă în spatele unei stânci.

Celălalt nici nu catadicsi să-mi răspundă, prin viziera coifului nu străbătu decât un grohăit, în schimb trase din nou cu pistolul şi adăpostul se făcu ţăndări.

— Ce am făcut, nobile draister, ca să merit mânia voastră? mă plânsei, în timp ce mă feream de o nouă rază.

Mă împiedicai şi, rostogolindu-mă, ajunsei între picioarele calului. Acesta necheză şi, la al nu ştiu câtelea pinten, se urni şi ţâşni spre o binecuvântată lespede îngheţată. Nu stătui mult pe gânduri, apucai o cremene ascuţită şi lovii fără milă dosul animalului. Calul protestă şi, zvârlindu-se-n aer, îşi aruncă stăpânul cu picioarele în sus. Acum ne găseam la aceeaşi înălţime, iar puşca lui căzuse departe.

Cavalerul, cu o sprintenă săritură, se îndreptă şi mă înfruntă cu o lamă de reflexe albăstrii.

— Pentru sufletul Străbunilor! îl implorai punând cât mai mult spaţiu posibil între noi, de ce vă încăpăţânaţi să nu răspundeţi? Să judecăm ca oameni de omenie!

— Draisterii erau înconjuraţi de mii de inamici, dar n-au cedat nici măcar cu un pas! şuieră acesta de după masca facială a cărei subţire armătură abia lăsa să se vadă văpaia crudă a ochilor. Aşteptam numai ca tu să ataci şi să se mai micşoreze presiunea pentru a organiza o retragere ordonată. Dar tu nu ne-ai venit în ajutor, Growman… ai fugit. Ai mei au căzut cu toţii, unul câte unul, pentru că un ticălos plătit s-a speriat… Lovi cu spada şi tăie în două mantaua care flutura pe spatele meu. Fugii departe şi, în sfârşit, la capătul puterilor mă rostogolii dincolo de o stâncă. Totuşi, oamenii mei erau la o distanţă mică… Îi căutai cu privirea. I-am văzut şezând, urmărind scena cu apatică indiferenţă.

— Bătălia era deja pierdută, nu se mai putea face nimic, încercai eu să protestez.

— Draisterii nu s-ar fi predat niciodată unor plebei ca glenicşii, chiar dacă ar fi fost o sută contra unul! mormăi agresorul. Ne-am fi organizat, am fi înrolat alte trupe… ajungeau numai câteva minute de răgaz şi ar fi cu toţii vii, aici lângă mine. Acum te vei duce la ei, ticălosule, pentru că sufletele lor strigă răzbunare!

Înţelesei că acesta era sfârşitul. Rămas fără energie, fără resurse, mă dădui înapoi până ce simţii că mă opreşte o

stâncă. Aşteptai până ce cavalerul se apropie şi ridică spada, deasupra capului. Nu mai aveam la dispoziţie decât o clipă ca să pot regreta liniştitul magazin pe care-l abandonasem din imprudenţă; mi-ar fi ajuns numai câteva zeci de monede de argint să-l extind… Tatăl meu a avut perfectă dreptate când m-a sfătuit să nu-i continui meseria. Aplecai capul şi sperai într-o lovitură precisă care să mă scutească de suferinţe inutile.

Poate că există un paradis şi pentru fiii eroilor…

Părea că timpul, pe neaşteptate, s-a dat înapoi, iar lovitura fatală întârzia să vină. Mă hotărâi să privesc: el stătea tot în faţa mea, dar nu tot aşa de ameninţător, ţinea capul împins înainte, sughiţa de plâns şi împingea cu oboseală în arma înfiptă în pământ. Apoi, după un suspin, căzu şi rămase nemişcat la picioarele mele. Îmi fură necesare câteva minute pentru a-mi da seama de situaţie. Apoi, nechezatul neliniştit al calului mă aduse la realitate şi, înainte de orice altceva, alergai şi îi luai spada. La contactul cu mâna, mânerul zumzăi şi energia începu să curgă de-a lungul tăişului. O simţii uşoară în pumn, plăcut de caldă: era într-adevăr un obiect de domni, mai mult decât suficientă să străpungă platoşa agresorului meu şi să-l trimită la restul familiei sale.

Draister zăcea inert şi mă oprii: nu puteam să ucid pe unul care poate era deja mort. Cu precauţie îi tăiai cataramele coifului, pe care i-l aruncai departe. Apăru o moale revărsare de cârlionţi blonzi cu reflexe purpurii.

Rămăsei uluit privind la amazoană.

— E o femeie! exclamai.

Nu întruchipa idealul feminin pe care l-am cultivat dintotdeauna (trup plăpând, dulceaţă servilă şi supunere)… Dar era pur şi simplu o femeie frumoasă. Mă umplui pentru o clipă de fantezii erotice şi începui să-i deschei cataramele magnetice care-i bandajau pieptul. Observai imediat cele

două răni roşii sub gât. Instinctiv dusei mâinile la unghiurile similare de sub gâtul meu.

A trecut şi ea prin ghearele vampirilor, iată de ce a leşinat: trebuie să fie sfârşită de oboseală…

Fata clipi din gene şi mă ţintui cu doi ochi albaştri şi acuzatori. Mă retrăsei încurcat.

— Sunteţi prizoniera mea, doamnă, îi amintii.

Ea, cu un neaşteptat grăunte de energie, urlă că preferă moartea, şi abia avusei timpul să mă feresc de un pumnal aruncat spre inimă. Sării într-o parte înspăimântat, gata să folosesc spada.

— Fiţi calmă, o rugai nervos. *Amândoi* am pierdut mult sânge şi nu suntem în stare să susţinem un duel… Vampirii erau foarte flămânzi.

Ea tresări.

— Animalul acela care mi-a pretins gâtul nu mai este pe această lume! şuieră. La fel ca oricare altul care a încercat să mă atingă cu mâinile sale.

— Bine, convenii eu fără să pierd din vedere pumnalul pe care-l ţinea ridicat gata să lovească. Dar acum predaţi-vă, nu am intenţia să rănesc în niciun alt mod onoarea dumneavoastră.

— O draisteră nu o să cadă niciodată vie în mâinile duşmanilor ei!

Un sfârâit însoţit de un îmbietor miros de carne prăjită întrerupse dialogul.

— Ce dracului faceţi? întrebai plăcut surprins.

— Avem în sfârşit ceva de mâncare, stăpâne Growman, răspunse Osne cu satisfacţie.

— Calul meu! gemu femeia.

— Pradă de război! replică reptila. Valorosul şef de bandă pe care-l aveţi în faţă v-a învins, şi deci se bucură de toate drepturile asupra dumneavoastră ş asupra lucrurilor pe care la aveţi.

— Tu… tu, ticălosule, îndrăzneşti…

Dar nu mai fu în stare să rostească şi alte cuvinte, pentru că leşină din nou. Mă grăbii să o dezarmez şi să o leg. Apoi, cu lăcomie mă aruncai asupra fripturii care continua să se rumenească la palidul câmp energetic emis de drapelul lui Krack.

CAPITOLUL AL DOILEA.

Cineva ne urmăreşte

— E încă în spatele nostru – murmură Raraak.

Toţi ne oprirăm şi – preocupaţi – iscodirăm cu privirea linia neregulată a orizontului. Deşertul pietros era peste tot la fel, anonim, oprimant, cu pietrele sale bătute de vânt. Trecuseră deja două zile de când îl parcurgeam fără să ştim încotro ne îndreptăm, chinuiţi pas cu pas de frig, de blestemele Hilenei Draister, prizoniera noastră, şi de un necunoscut urmăritor care părea că aşteaptă doar momentul prielnic să ne sară în spinare.

Capturarea femeii ne-a adus o bogată pradă de război: carne de cal, pile energetice, arme, platoşă, harnaşament pentru cal şi un pumn de bani de argint. Aveam astfel posibilitatea de a supravieţui şi de a ajunge la o bază cosmică… numai că această entitate necunoscută continua să ne persecute cu misterioasa ei prezenţă.

— De ce refuzaţi să colaboraţi cu noi? o întrebai încă o dată pe fata războinică. Poate că acest misterios cineva este pe urmele dumneavoastră: un vampir rudă cu cel pe care l-aţi ucis… ştiţi cât sunt de răzbunători… Sau vreun glenix fugit de pe câmpul de luptă…

Nu vru nici măcar să mă asculte. Ridică pumnii cu furie şi încercă să mă lovească. O legasem bine şi, totuşi, fiecare

dintre noi se ţinea la o distanţă respectabilă: lovea cu piciorul şi cu palma, făcând salturi pe neaşteptate, întocmai ca un luptător de circ.

Dădui din umeri şi mă întorsei la ai mei.

— Este om sau animal? îl întrebai pe Osne.

— Raraak! Stăpâne Growman, de unde să ştiu? Cu foamea prin care trecem e şi aşa prea mult cât reuşesc să percep.

— Să ne mişcăm, ordonai obosit, sau nu vom mai ieşi niciodată din acest infern.

Toţi mă urmară, unul lângă altul, singura preocupare a fiecăruia fiind doar aceea de a nu rămâne ultimul în coloană.

— Acolo jos! strigă Rimmel după numai câţiva paşi.

Cu inima cât un purice reuşirăm să zărim un punct abia-abia vizibil la orizont.

— Acolo? mârâii privind întinderea nesfârşită şi ostilă a deşertului.

— A fost o mişcare între crestele acelea sure, părea ceva foarte mare… S-a deplasat, sunt sigur de asta.

Ochii stegarului nu minţeau, îl fixai, iar acesta roşi. Cu un surâs mă întorsei spre prizonieră:

— Există animale de mari dimensiuni în ţinutul Ramookului, animale de pradă periculoase?

Ea nici nu catadicsi să răspundă, aproape dădea impresia că întâmplarea n-o interesează.

— Tu, Osne, ce poţi spune? murmurai obosit.

— Mi-e foame…

— Vorbeşte, sau rişti să nu mai mănânci niciodată de acum încolo! îl ameninţai.

— Bine… Am perceput ceva ca şi cum un corp greu ar fi alunecat pe pietriş, se grăbi să explice Raraak. Se târa pe sol, totuşi n-am desluşit nicio bătaie de inimă, nici respiraţie, nici vreun miros de orice fel… nimic viu.

— Dar dacă nu respiră, nu miroase… şi dacă nu e vizibil,

fiind totuşi foarte mare şi greu, ce a văzut Rimmel? interveni Giò-giò ridicându-şi spre mine chipul prostănac.

Şi ceilalţi mă priviră: eu eram şeful, cel ce ştia să scrie şi să citească, intra în atribuţiile mele să rezolv problema. Era suficient să spun un „nimic”, şi nervozitatea, iraţionalismul ar fi năruit coeziunea grupului, spiritul corpului.

Tatăl meu mi-a repetat de mai multe ori că, în asemenea momente, numai disciplina poate să umple golurile din creier şi să ferească spaţiile vitale de spaimă şi fructele ei. *Să dai un ordin, oricare ar fi el; să-i ţii ocupaţi; fă-i să simtă că există cineva care gândeşte pentru ei, şi vor putea chiar să moară fără să-şi dea scama de asta.*

— Activaţi steagul! hotărâi. Fiţi gata de atac.

Efectul fu imediat. Fiecare om îşi luă în primire propriul său post: Rimmel în centru, cu lancea în mână, Giò-giò la dreapta, ţinând la vedere pistolul cu raze luat de la Hilena; Osne la stânga, fără nimic (urâţenia lui echivala singură cu o armă psihologică); eu în spate, la marginea câmpului protector, cu spada şi platoşa. Numai prizoniera rămase într-o parte, neînfricată şi plină de dispreţ, urmând, totuşi, cu religiozitate cortegiul, ca şi cum noi am fi fost în jur de o sută, iar tot deşertul ar fi fost populat de hoarde războinice.

Aşteptai câteva minute, timpul necesar pentru a se crea o atmosferă propice, apoi îi arătai lui Giò-giò locul unde stegarul a întrezărit mişcarea suspectă.

— Trage acolo, jos!

El iradie de o sublimă bucurie şi se grăbi să execute. Arma emise un şuierat slab şi o rază incandescentă. Unde lovi se creară nori denşi de vapori, şi o lespede de gheaţă se sfărâmă. Nimeni, om sau animal, nu reacţionă, şi asta împrăştie spaima sporită de imaginaţie.

— Poate am greşit, oboseala… se scuză Rimmel încurcat.

— I se poate întâmpla oricui, îl încurajai eu.

— Stăpâne Growman, eu nu m-am înşelat! ne aminti Osne, insensibil la subtilul meu tact psihologic.

Îl pusei la punct cu o privire tăioasă.

— Mergem mai departe! hotărâi, felicitându-mă că n-am stăruit asupra celor petrecute.

Iluzia dură până la apusul soarelui. Ne-am aşezat tabăra la marginea unei prăpăstii, o scobitură adâncă între doi pereţi de piatră neagră, de un aspect lugubru, dar destul de bine apărată de vânt. Stăteam liniştiţi şi consumam obosiţi carnea rece şi tare pe care abia o puteam înghiţi. Cerul, deasupra marginii, de un roşu închis, îşi pierduse repede franjurii roz ai astrului acum dispărut şi începuse a se întuneca. Apoi căzu întunericul, iar frigul deveni tăios.

— E aproape, şuşoti pe neaşteptate Raraak.

Ne ridicarăm toţi în picioare iscodind negurile.

— Ce dracului ai? protestai, după ce învinsei primul moment de spaimă. Nu aud nimic.

— Stăpâne Growman, n-aş îndrăzni niciodată să te deranjez fără motiv, ironiză Osne. Sunt sigur că este pe aproape, la zece sau douăzeci de metri.

— Campionul nostru s-a cam speriat? îmi dădu cu tifla Hilena, dintr-un loc neprecizat din obscuritate.

— Taci! o repezii cu o voce în perfect acord cu a sa. Faceţi lumină!

Rimmel activă drapelul, şi ochii lui Krack proiectară o slabă lumină albăstruie în toate direcţiile. Stâncile deşertului din împrejurimi se populară cu umbre opace, dar nimic nu dezvălui conturul misteriosului nostru urmăritor. Apoi, între sunetele discontinui ale vântului, distinserăm clar un zgomot deosebit, strident, ca şi cum un corp voluminos ar fi alunecat cu greutate pe gheaţă. Venea din înălţime, dincolo de o creastă a râpei în care eram cu toţii ascunşi.

— Câţi sunt? întrebai.

— Raraak! Nu ştiu, poate unul… Ar fi trebuit să-mi astâmpăr foamea, nu ştiu! se plânse Osne. Simt numai că este aproape, că nu are inimă, că nu respiră deloc.

— Ce facem, şefule? întrebă Giò-giò.
— Aici jos suntem în capcană! observă Rimmel.
— Să sporim câmpul protector! răspunsei eu. Trebuie să lămurim lucrurile o dată pentru totdeauna.
Încercai să-mi amintesc ce creatură străină ar fi putut să aibă orice fel de organe interne în măsură să producă zgomot şi miros. Nu-mi amintii niciuna. Cu toate că am călătorit împreună cu tatăl meu prin vreo sută de lumi... Trăsei concluzia că trebuia să fie vorba de o fiinţă ameboică, un animal lipsit de gheare, dinţi şi muşchi. Ceva ce puteam înfrunta fără riscuri excesive.
— Acoperiţi-mă! le spusei. Mă caţăr până sus să descopăr cine poate fi!
Obţinui priviri admirative, şi asta îmi dădu o trecătoare senzaţie de superioritate. Începui urcatul, şi imediat ce am fost în afara câmpului energetic îmi dădui seama că am comis o mare neghiobie. *Un şef de bandă nu trebuie niciodată să se expună atâta timp cât alţii pot să o facă pentru el.* Era chiar principiul fundamental al oricărei structuri organizatorice. Eu, în schimb, mă aflam lipit de peretele abrupt, în plină lumină, în imposibilitatea de a-mi folosi spada, şi la bunul plac al primului individ care ar fi apărut acolo sus pe creastă.
Şi dacă Raraak a minţit în ceea ce priveşte structura adversarului? Mă cuprinse spaima, dar în acel moment nu mai puteam să dau înapoi; mai lipseau doar câţiva metri, şi mă încăpăţânai să cred că era vorba doar de un animal inofensiv...
Scârţâitul pietrelor şi al gheţii care se sfărâma sub o masă greu de susţinut spori în intensitate în mod îngrijorător. Acel inofensiv animal trebuia să cântărească vreo câteva tone, pe puţin!...
Nu ştiu cine urlă primul, poate Rimmel; eu privii în jos pentru a înţelege, apoi sus; mi se păru că un munte întreg mi s-a prăvălit în spinare. Pietre, fragmente de gheaţă,

pământ şi un enorm bloc de piatră care mă atinse uşor, nu ştiu cum, se prăvăliră spre câmpul protector într-un huruit grozav.

Drapelul rezistă în mod cu totul incredibil, şi pietroiul enorm sări înapoi, continuându-şi rostogolirea prin râpă până ce dispăru printr-o spărtură, astfel că nu-l mai văzurăm. După zgomotul asurzitor care făcuse solul să vibreze, se aşternu pe neaşteptate liniştea. Când îmi reluai controlul asupra nervilor, descoperii cu uşurare că eram, în continuare, bine prins de peretele stâncos. Îmi eliberai gura de resturile de pământ, praf şi pietricele, şi strigai:

— E în regulă?

— Ce… ce-a fost? întrebă Giorgio cu vocea strangulată.

— Cineva a vrut să ne răpună provocând o surpare de teren, răspunsei eu, prefăcându-mă sigur pe mine. Misteriosul nostru urmăritor trebuie să fi împins acel bloc de piatră ca să se prăbuşească peste noi.

— Dar cine poate fi aşa de puternic? replică grăsanul. Bombănii ceva de neînţeles.

— Nu mai este nimeni acolo sus, mă informă Osne. Cel puţin eu nu mai simt nimic. Poate a fugit.

Mă bucurai la gândul că s-ar putea să aibă dreptate, şi începui să urc. Cum îmi sprijinii genunchii pe marginea râpei, apucai spada. Mă atacă numai suflul rece al vântului.

Ţipai în semn de provocare, dar îmi dădui seama că sunt fără rival. Oricine ar fi fost, dispăruse. Mă întorsei jos unde tovarăşii mei mă aşteptau plini de îndoială.

— Nimeni n-a fost rănit? întrebai.

— Spaima nu lasă răni! râse batjocoritor prizoniera. Altfel, voi aţi fi murit pe loc.

O ignorai şi mă întorsei spre stegar, care încă mai ţinea drapelul.

— Felicitări! îi spusei. Ai făcut o treabă bună. Dacă n-ai fi fost tu, toţi ar fi fost striviţi.

Rimmel păru contrariat. Ezita, apoi, împins de

ireproşabilul său cod moral, declară:

— Regret, şefule, dar nu eu am deviat bolovanul, eram prea zăpăcit… Stânca trecuse deja de bariera protectoare, dar s-a dat înapoi de una singură. Nu-mi pot explica; cu toate acestea, aşa s-a întâmplat.

Găsii în jurul meu nişte chipuri care solicitau o explicaţie.

— Strângeţi tot! ordonai. Pentru că nu putem dormi, vom merge înainte; avem un drum lung de parcurs… şi cine ştie, poate vom reuşi să vindem harnaşamentul calului şi să câştigăm în felul acesta destui bani ca să ne plătim o îmbarcare.

— Şi obiectul acela misterios?

— Ce vreţi de la mine? îi implorai. Nu ştiu nici eu mai mult decât voi.

Merserăm până ce obişnuitul soare palid străbătu aerul lăptos al zorilor şi începu să dezvăluie contururile peisajului. Lumina aduse o oarecare uşurare, dar fu prea puţin pentru atmosfera întunecată care stăpânea privirile îngrijorate ale oamenilor din grup. Trebuia, într-un fel sau altul, să le distrag atenţia.

— Să cântăm! ordonai ca o ultimă posibilitate.

Nimeni nu mă ascultă.

— *Suntem banda lui Krack!* intonai furios. *Numele nostru îngrozeşte duşmanii…* Mai tare, cântaţi!

Giò-giò şi Rimmel îşi uniră vocile şi încet-încet corul atinse o oarecare claritate melodică. Raraak, în schimb, rămase mut. Îl măsurai din priviri.

— Domnul nu a reuşit să ia tonul? şuierai ironic şi ameninţător.

— Stăpâne Growman, umilul tău servitor vrea să-şi mai tragă răsuflarea, pentru că nu peste mult timp va trebui să alergăm. Fiinţa misterioasă ne urmăreşte din nou şi câştigă teren.

Îngheţai. Întinsei pasul, imitat de ceilalţi.

— E chiar imposibil să nu se ştie cine este acest bastard?

— Eu nu ştiu pe nimeni care să nu respire, să nu aibă inimă şi să atârne aşa de greu când se târăşte… suspină Osne depăşindu-mă.

Nu era chiar o cursă, deşi ne mişcam destul de repede; chiar şi prizoniera, de care nu ne mai îngrijeam să o supraveghem, se adaptase ritmului de mers şi era atentă să nu rămână izolată.

— Nu ştiţi să faceţi altceva decât să fugiţi! protestă ea când începu să resimtă oboseala.

— Oricine ar fi, cel care ne urmăreşte, este clar că depăşeşte cu mult posibilităţile noastre de apărare! încercai eu să mă justific. Aţi văzut ce bloc de piatră a prăvălit peste noi ieri noapte… cântărea pe puţin vreo zece tone.

— E tot mai aproape, şopti Osne.

— Ce trebuie să facem? se plânse Giò-giò.

Ce trebuie să facem? Ce trebuie să fac? Tatăl meu s-a ostenit îndelung să mă instruiască *făcându-mă să cresc pe dinăuntru,* cum obişnuia să spună. Trăiam într-o epocă în care totul era dificil: în plus, pentru cei anonimi, dificultatea consta în procurarea hranei; pentru alţii, în a exploata ignoranţa primilor; pentru oameni ca tatăl meu principalul scop era să apere memoria trecutului, cuceririle civilizaţiei, să amintească universului că mai demult oamenii erau egali şi că totul era uşor de realizat. Din această cauză străbunii mei au pus mâna pe arme. *A fi soldat, astăzi, nu înseamnă numai a şti să înfrunţi, sau a fi erou. Gloria, patria, onoarea sunt fetişuri pentru nobili, pentru domnii de pe pământ, pentru aceia care au două nume, pentru cei care nu au nevoie să lucreze pentru a trăi şi, deci, trebuie să-şi justifice existenţa cu abstracţiuni filosofice. Noi, războinicii de profesie, nu avem palate, slugi şi proprietăţi de apărat, ci numai esenţa culturii noastre: Raţiunea. Bunul simţ, puterea de raţiune şi forţa gândirii Străbunilor trebuie salvgardate până la sfârşitul lumii. Dar pentru asta trebuie să fim liberi, să ne vindem sabia, dar nu capul, iată de ce*

un şef de bandă trebuie să ştie să citească, să scrie, să facă socoteli, să înfrunte pericolele cu seninătate, dar să evite riscurile inutile, iar, dacă nu există altă posibilitate, trebuie să ştie cum să moară.

Acum, fiule, ştiu că tu doreşti o schimbare, te simţi atras de meseria de negustor, şi este normal ca tu să-ţi urmezi chemarea; dar bagă de seamă că eşti un Growman şi că nimeni din familia noastră nu s-a oprit vreodată prea mult în acelaşi loc; pământurile sunt pline de stăpâni şi nimeni dintre ai noştri nu i-a suportat. Pe deasupra, zidurile unei case nici măcar nu diferă de cele ale unei închisori... Eşti încă prea tânăr, nu mă poţi înţelege; mai devreme sau mai târziu vei fi şi tu pus la încercare, atunci îţi vei da seama.

Oare acum sunt pus la încercare? Cuvintele tatălui meu se imprimară cu claritate pe ritmul confuz al inimii. *Un şef de bandă trebuie să ştie cum să moară.* În mod sigur ar fi fost mai bine să trăiesc ca negustor; cu toate acestea, eram aici.

Încetai să mai alerg.

— Giò-giò, dă-mi pistolul.

Toţi se opriră şi mă priviră cu uimire.

— Stăpâne Growman, ar fi mai bine să ne mişcăm, e aproape...

— Gândiţi-vă cum să scăpaţi, murmurai dintr-o răsuflare. Încercaţi să vă îmbarcaţi pe undeva şi îndepărtaţi-vă de Ramook; dacă vă lipsesc banii, cereţi draisterilor s-o răscumpere pe prizonieră, altfel este mai bine s-o eliberaţi... Acum, plecaţi. Tu, Rimmel, vei fi noul comandant.

— De ce, şefule, nu vii cu noi? întrebă Giò-giò.

— Vreau să-l aştept pe urmăritorul nostru şi să-l opresc! afirmai cu o falsă siguranţă. Nu ne serveşte la nimic să fugim.

Reacţionară cu exclamaţii de spaimă.

— Plecaţi, vă ordon! insistai.

Văzui, cu o satisfacţie secretă, o pâlpâire de admiraţie în privirile lor. Apoi, fără să adaug altceva, toţi începură să alerge, pierzându-se cu rapiditate în pustietatea panoramei din jur. Şi rămăsei singur. Mă încăpăţânai să-i urmăresc cu ochii, imobil, cu vântul rece care îmi şfichiuia poalele mantiei şi le chinuia în dansuri improvizate. Instinctiv, alergai la centura termică; gestul era inutil: rămăsesem fără baterii energetice, pierdusem totul în timp ce fugeam... poate chiar şi încrederea în mine însumi. Mă sacrificam pentru un idiot, un efeminat şi o reptilă nesătulă... Era drept? Poate că şi strămoşii mei se revoltau în mormânt văzând una ca asta. Era oare mai bine să-mi dau viaţa pentru a-mi salva prietenii decât pentru un pumn de monede? Nu era acesta bunul-simţ al Străbunilor?

Alungai orice gând din minte: era vorba, probabil, de propriul meu sfârşit, de aceea voiam să procedez cu seninătate şi inteligenţă. Terenul din jur nu-mi oferea adăposturi; mă hotărâi să lămuresc lucrurile cu un duel deschis. Rămăsei bine înfipt în picioare, spada în mâna dreaptă, pistolul în stânga, cu privirea aţintită spre orizontul care curând îmi dezvălui aspectul misteriosului inamic.

Înainte de a-l vedea, îl auzii: acelaşi zgomot care venea de pe marginea prăpastiei; un corp greu, care se târa pe teren cu scânteie de gheaţă sfărâmată şi proteste de pietriş răscolit...

— Sunt aici! urlai. Te aştept.

Misteriosul nostru urmăritor nici nu răspunse, nici nu încetă să înainteze. Asta mă enervă. Iar vântul, care sufla în rafale, aducea zgomotele pe rând, făcându-l să pară când aproape, când departe. În ciuda climei reci, transpiram. Deşertul mă înfrunta nemişcat, cu întinderile sale de pietroaie cristalizate de ger, dar încă întârzia să-mi dezvăluie agresorul... Cu toate acestea trosnetele se apropiau din ce în ce mai mult.

— Arată-te! mârâi eu. Sunt Growman, fiul lui Growman,

şeful bandei din Krack; te provoc să-ţi încerci puterile cu mine!

Chiar în acel moment observai obiectul: un pietroi între altele, de vreo douăzeci de metri; mi se păru că l-am mai văzut şi înainte, dar la o distanţă mai mare. Privindu-l cu mai mare atenţie avusei senzaţia că recunosc o figură familiară. Era închis la culoare, cu mii de găuri şi numeroase încreţituri verzui; un bolovan mare de forma unui cub foarte neregulat, înalt cât un om, şi de o greutate care îl făcea să se cufunde vizibil în pietriş... şi înainta întruna spre mine.

— Cine eşti? întrebai cu vocea sugrumată de spaimă. Animal sau creatură raţională?

Dar obiectul acela continuă să înainteze, imperturbabil, urmat de tot felul de fragmente care se rostogoleau în urma sa, săltând ca şi cum ar fi fost o mulţime de purici.

Mă dădui înapoi continuând să vorbesc: aruncam vorbe care-mi ieşeau la întâmplare din gură, numai pentru a-mi învinge teama, un dialog absurd cu o piatră care nu contenea să se îndrepte spre mine.

Mi se păru că a trecut o eternitate până când am luat hotărârea de a trage. Ce este drept, loviturile merseră direct la ţintă, şi unde ajunseră desprinseră aşchii imense, dar fără să reuşească măcar să încetinească mişcarea monstrului; dimpotrivă, căldura văpăilor se pare că-i imprima o viteză şi mai mare, iar verdele opac se înviora ici şi colo căpătând strălucirea topazului. Continuam să trag înnebunit de spaimă şi să mă retrag în timp ce blocul de piatră era mereu zdrenţuit în tot mai mult locuri; dar atât corpul central, cât şi fragmentele, continuau să vină spre mine ameninţătoare. Când, în sfârşit, pistolul fu complet descărcat, nu-mi rămase decât s-o iau la sănătoasa urmărit îndeaproape de o hoardă de pietre şi pulbere.

N-aş fi crezut niciodată să trec printr-o asemenea spaimă. Alergam, plângând cu hohote, printre blocuri de

gheaţă şi pietre ascuţite, implorând Străbunii, divinităţile cunoscute, tot ceea ce reuşeam cu foarte mare greutate să formulez în minte. Îmi blestemai propria prostie, îi blestemai şi pe tovarăşii mei care m-au abandonat; apoi rămăsei numai cu gâfâitul spasmodic al plămânilor şi cu *el,* care se apropia tot mai mult.

Până la urmă nu mai avusei forţa de a continua. Căzui în genunchi, gemând şi scoţând un ultim urlet, în timp ce o infinitate de pietricele, pulbere şi pietre se abătură asupra mea. Nu simţii nicio durere, pentru că leşinai înainte de a mă lovi…

CAPITOLUL AL TREILEA.

Ultimul Draister

Mă trezii din nou la realitate în mijlocul unui vis plăcut: cu mare greutate reuşii să deschid ochii, dar îi închisei repede, orbit de o puternică lumină verde. La cea de-a doua încercare îmi amintii tot ce s-a întâmplat şi mă înspăimântai. Dar trăii numai o clipă de reverie, pentru că faptul de a mă fi descoperit viu şi nevătămat îmi redeşteptă speranţele şi, cu seninătate, mă preocupai să găsesc o rezolvare avalanşei de probleme care începuse a mi se învârti în cap.

Mă aflam întins într-un interior unde nimic din jurul meu nu-mi amintea de deşert. Aveam impresia că mă aflu într-o găoace neregulată, caldă, plăcut de moale, aproape elastică. Cu precauţie, mă trăsei în sus cu intenţia de a mă aşeza; mă lovii cu capul de tavan şi, culmea, acesta se mişcă. Se retrase cu o mişcare bruscă pentru a-mi pune mai mult spaţiu la dispoziţie. Speriat, mă ghemuii iute într-un colţ, obsedat de oribila senzaţie că mă aflu într-un corp viu… poate chiar în stomac…

Aşteptai îndelung, dar nu se mai întâmplă altceva. Neliniştii de la început îi urmă o uluire plină de spaimă şi, în cele din urmă, curiozitatea. Începui din nou să ating pereţii şi încercai aceleaşi senzaţii ca înainte, dar nu mai renunţai.

Simţii la pipăit o suprafaţă granuloasă, călduţă, care se lipea cu lente pulsaţii de palmă. Dar nu le simţeam deloc ca pe o ameninţare. Mă hotărâi să fac şi alte încercări: îmi încordai braţele şi împinsei cu forţă în sus. O mulţime de cristale verzi se prăbuşiră în jurul meu până ce mă scoaseră iar în bătaia vântului rece al Ramookului.

— Pe Străbunii mei! blestemai. Cineva îşi bate joc de mine.

După uluirea iniţială îmi dădui seama că fusesem pur şi simplu înglobat în lespedea imensă care mă atacase, ca şi cum piatra, după ce a fost fărâmiţată de împuşcăturile mele, şi-ar fi recăpătat forma iniţială înfăşurându-mă într-un cocoloş cu totul moale. Încremenii când îmi dădui seama că obiectul plutea în aer (şi eu cu el), lăsându-se în voia rafalelor de vânt care îi aruncau cu violenţă ba la dreapta, ba la stânga spre imenşii ţurţuri de gheaţă care-l prinseseră într-o adevărată închisoare. La fiecare lovitură (perfect absorbită, pentru că nu simţeam reculul) se eliberau doar minuscule explozii de schije. Nu şovăii nicio clipă, alunecai cât mai repede cu putinţă afară trecând dintr-un salt peste cei doi sau trei metri ce mă despărţeau de sol.

— Ce drăcovenie o mai fi şi asta? mă întrebai, şovăind între bucuria de a fi scăpat, şi grija pentru lespedea întunecată care străjuia impunătoare deasupra capului. Evident, nu putui să răspund şi, ridicând din umeri, îmi urmai drumul. Nu departe, găsii obiectele pe care le pierdusem în timp ce fugeam şi reuşii, într-un fel, să mă edific în legătură cu direcţia pe care trebuia să o apuc, având însă prea puţine speranţe să-mi găsesc oamenii. Nu mă mai minunai deloc dacă văzui că lespedea se trezise din letargie şi mă însoţea, uşoară, tăcută, tremurând ca un noruleţ incapabil să înfrunte înălţimile cerului.

— Oricine ai fi, bombănii, nu mi-e frică de tine. Eu sunt un şef de bandă, un om care ştie să scrie şi să citească, nu un superstiţios din plebea anonimă. Deci este bine să ştii că

mă voi preface că nu te văd, că te ignor, aşa cum fac cu toate lucrurile care nu merită să fie luate în consideraţie.

Deşi cuvintele îmi erau adresate mai mult mie, totuşi, am avut senzaţia că sunt înţeles.

Mersei în ritm susţinut, însoţit de lenta curgere a vremii şi de acea prezenţă supărătoare care începuse să mă enerveze, cu toate că încercam să-i neg existenţa Rezistai îndelung, apoi, fără să ştiu prea bine ce fac, o înfruntai:

— Pleacă de aici! strigai în timp ce aruncam în ea cu pietre, dar fără niciun rezultat. Ce vrei de la mine? Nici măcar nu ştiu dacă exişti în realitate…

Nu-mi răspunseră decât şuieratul vântului şi o linişte umilitoare. Eram tentat să o atac şi să o despic în felii cu lovituri de sabie, dar ar fi fost un gest inutil: lespedea şi-ar fi recăpătat repede forma iniţială, iar eu n-aş fi reuşit altceva decât să descarc fără folos pilele armei. Ridicai din umeri şi începui să merg blestemând cu glas încet. După puţin timp mă obişnuii cu noua realitate şi o evaluai ca nefiind atât de îngrijorătoare pentru că, făcând abstracţie de monstruozitatea minerală, cel puţin mă eliberasem de apăsătoarele legături cu trecutul: drapelul lui Krack cu întreaga tradiţie, tovarăşi cârcotaşi, ultimele rămăşiţe ale unei bande distruse şi fără viitor, o prizonieră incomodă şi periculoasă şi onerosul bagaj de responsabilităţi faţă de ei. Merita să-i uit şi să încep o viaţă nouă. Deodată mă simţii mai uşor…

— Raraak! Stăpâne Growman, lăudaţi fie toţi Străbunii tăi, eşti teafăr şi ne vei salva şi pe noi.

Îl măsurai cu privirea pe Osne, care apăruse dintr-o nebănuită ascunzătoare, şi-mi veni să plâng.

— M-aţi aşteptat? murmurai, în timp ce ieşeau şi ceilalţi.

— Din păcate, n-am ştiut să ne orientăm! îmi explică Rimmel încurcat. Am greşit drumul de vreo câteva ori, apoi te-am auzit venind şi ne-am speriat.

— Ce-i asta? întrebă Giò-giò arătând blocul de piatră

suspendat în aer în spatele meu.

— Nimic! răspunsei cu siguranţă. Vă povestesc mai târziu.

Mă întorsei spre tânăra draisteră şi mă bucurai o clipă de admiraţia pe care o citii în ochii ei.

Femeia nu se mai arăta chiar atât de îndărătnică; frigul, foamea şi oboseala, în mod sigur nu erau cunoscute de niciun membru al castei sale, astfel că noua experienţă ştersese de pe chipul său acea mină dispreţuitoare faţă de lume. Ceea ce o făcea şi mai atrăgătoare, mai ales că focul auriu al părului scotea în relief paloarea chipului; liniile feţei deveniseră mai dulci, mai feminine. Se lăsă admirată fără să reacţioneze, era pentru prima oară când înţelegea să-mi accepte prezenţa. Cele întâmplate mă înfăţişau într-o altă lumină.

— Le vom cere draisterilor să te răscumpere; ai pierdut duelul şi am dreptul să o fac.

— Şi dacă glenicşii vor oferi un preţ mai bun pentru capul meu? observă cu amărăciune.

— Mi-am dat cuvântul! ripostai. Ne întoarcem la voi acasă.

Ea se linişti, îşi lăsă apoi privirea să alunece de-a lungul platoşei care mă acoperea şi şi-o fixă asupra spadei.

— A fost greu să te măsori cu acest monstru?

— Nici eu nu-mi dau seama cum am reuşit, admisei pe jumătate. Oricum, am învins. Poate că nu-i chiar atât de periculos pe cât se arată. Cum se numesc pe aici fiinţele de genul acesta?

Fetişcana clătină din cap neîncrezătoare.

— Am fost deseori în aceste locuri la vânătoare de ursogauri, dar vă asigur că n-am mai văzut niciodată aşa ceva, nici aici, nici pe alte planete din Ramook.

Ceea ce aflai îmi spori nedumerirea. Obiectul acela care plutea în aer nu era de pe aici… Vreo zece tone de piatră vie n-ar fi putut trece neobservate pentru locuitorii zonei.

— Şi obiectul vine cu noi? întrebă grăsanul îngrijorat.

Toţi aşteptau cu nelinişte să le povestesc mai mult în legătură cu victorioasa mea confruntare. Prin forţa lucrurilor ar fi trebuit să mint.

— N-am reuşit să comunic pe deplin cu el, răspunsei. Am înţeles doar că se consideră prizonierul meu şi că mă va urma indiferent unde merg, atâta timp cât va considera oportun să o facă. Ignoraţi-l aşa cum fac eu şi nu aveţi de ce să vă temeţi.

— Dar cum îl cheamă? întrebă Rimmel. Sau poate este o fiinţă vie fără identitate?

— Stone! aruncai acolo, fără să mă gândesc. Îl cheamă Stone… Adeseori cade într-o stare cataleptică şi nu mai simte nimic. Acum putem să ne mişcăm şi vă voi învăţa cum să vă orientaţi pe orice planetă: trebuie să stabiliţi traiectoria soarelui…

Cei prezenţi uitară cu totul de lespedea zburătoare şi ascultară cu admiraţie lecţia de astronomie practică. Pe de altă parte, este bine să reţinem că niciunul dintre ei nu a avut un tată luminat care să-i instruiască… sau poate nu au avut niciun fel de tată.

***

— Scuză-mă, om bun, ai putea să ne arăţi drumul spre un oraş antic, oricare ar fi el, numai să aibă o bază cosmică funcţională?

Individul părea la fel de stupid ca şi satul care ne găzduia. Case scobite în piatra îngheţată pe povârnişurile unui munte înzăpezit, vechi ziduri de azbest fibros în care se vedeau ferestre cu geamuri crăpate, câteva barăci de plastic, vreo zece cupole metalice ruginite, toate îngrămădite pe marginea puţinelor uliţe întunecate unde pătrunde vântul cu lugubrele sale note muzicale. Totul avea un aer decadent, anonim. Era, totuşi, primul centru locuit

pe care-l întâlneam după atâtea zile de mers, iar omul era, în sfârşit, o fiinţă cu care se putea discuta; cu condiţia ca acel chip amorţit de frig şi oboseală să ascundă un creier în măsură să răspundă.

— Bază cosmică? repetă el cu o tresărire, ca şi cum abia atunci ne-ar fi zărit, cu toate că încercase să ne ocolească atunci când i-am ieşit în cale.

Ochii îi scânteiară şi îşi fixă privirea care trăda repetate zvâcniri ale pupilei, când spre mine, când spre Stone, când spre drapel. Însă eu eram în centrul atenţiei, sau mai bine zis platoşa mea cu pajura de aur a draisterilor desenată pe ea.

— Nu ştiu… nu vreau să dau de dracu', domnule, nu vreau să dau de dracu'.

Îl prinsei de cazaca descusută, când vru să plece, şi-l obligai să stea pe loc.

— Om bun, ţi-aş fi recunoscător dacă-mi răspunzi, insistai pe un ton categoric, potrivit pentru astfel de împrejurări.

— Este un oraş după răscrucea care duce la Rausperre, este suficient să urmaţi drumul principal… Dar ai milă şi dă-mi drumul, nu vreau să dau de dracu'!

Îl lăsai în pace şi omul fugi repede, dispărând printr-o crăpătură în stâncă.

— Raraak! stăpâne Growman, nu credeam că rămăşiţele unei bande pot provoca o asemenea spaimă.

— Poate s-a speriat din cauza lui Stone, comentai eu nedumerit. Doamnă, dumneavoastră cunoaşteţi aceste locuri, aţi putea să ne daţi unele lămuriri? În ultimul timp tâlharii s-au dedat la jafuri prin locurile acestea?

Femeia clătină din cap.

— De când draisterii stăpânesc Ramookul, aceste locuri se aflau în siguranţă şi pace, iar poporul era cunoscut în toată Galaxia pentru ospitalitatea sa, răspunse ea cu emfază. Din păcate nu mai este chiar aşa de când acei câini de glenicşi au ridicat capul. S-au petrecut multe lucruri

misterioase şi este de înţeles de ce oamenii se tem de străini.

Îi mulţumii pentru informaţii printr-o plecăciune cavalerească.

— Baza cosmică nu este departe, le spusei celorlalţi. Vom încerca să ajungem degrabă, locul acesta nu-mi place, pluteşte o stranie atmosferă…

— Dar nu avem suficienţi bani să plătim îmbarcarea, îmi aminti Rimmel. Am putea să vindem harnaşamentul calului; nu este sigur că preţul de răscumpărare pentru prizonieră ne va sosi aşa de repede. Acolo jos mi se pare că zăresc drapelul unui târg.

— Pe deasupra, carnea s-a terminat, iar josnica mea burtă protestează! adăugă Osne.

Nici măcar nu încercai să mă opun, ci, dând din umeri, îi urmai spre o dugheană care se distingea între celelalte construcţii adiacente printr-o inscripţie de lemn ros pe care era desenată o nimfă pe jumătate goală. În ciuda culorii cam şterse, portretul era destul de verosimil şi mă pomenii privindu-l cu gura căscată. Interes personal, evident; n-am preţuit până acum niciodată posibilităţile comerciale pe care le oferă imaginile femeilor; dacă voi reuşi vreodată să mă întorc la magazinul meu, voi exploata ideea…

Exteriorul avea un aspect sărac: un dulap cu rafturi, la intrare, expunea nişte tuberculi, câteva coliere, un sul de plastic şi câteva cutii metalice… totuşi, inscripţia ne îmbia să intrăm sub impulsul cine ştie cărui secret. Trecui pragul aplecând capul pentru a nu mă lovi de o impunătoare arhitravă de marmură şi, după ce mersei câţiva metri printr-o galerie, dădui de un vast salon ticsit de mărfuri: butelii, coşuri, o adunătură dezordonată de obiecte de toate felurile şi o enormă tejghea care împărţea localul în două. Din această abundenţă trăsei concluzia că afacerile mergeau sau foarte bine, sau foarte rău…

— Fie ca lumina Străbunilor să vă lumineze cărarea,

străinule, ciripi un glăscior melodios.

Cu greu reuşii să găsesc locul de unde venea vocea, – o pasăre cu pene de metal, cocoţată pe un suport –, şi cu neîncredere mă apropiai.

— Nu sunt obişnuit să tratez cu roboţii! declarai. Unde este stăpânul tău?

În timp ce vorbeam, Osne se strecură lângă mine şi-mi şuieră un avertisment:

— Sunt mai multe inimi ascunse aici înăuntru, ca, de altfel, în tot restul târgului, stăpâne.

Ascultai alarmat şi încercai să descopăr, printre multitudinea de lucruri expuse, chipul vreunui ucigaş plătit.

— Augustul meu proprietar se află deocamdată în altă parte, răspunse maşina. Mă străduiesc să-l înlocuiesc cu sărmanele mele calităţi... Oricum, dacă domnia voastră doreşte sa aştepte, vă asigur că veţi fi păgubit de câteva minute bune; timpul preţuieşte pentru muritori la fel ca aerul pe care-l respiră, în schimb pentru noi, maşini stupide, n-are valoare nici aerul, nici timpul, în asta constă înţelepciunea antică.

Ignorai vorbăria fără rost a păsării şi schimbai o privire plină de înţeles cu Raraak, apoi, întrerupând exerciţiul oratoric al robotului, arătai imediat harnaşamentul pe care Giò-giò îl aducea:

— Aş vrea să vând, propusei.

Automatul îşi roti căpşorul sferic, încadră cu privirea marfa în discuţie şi se întoarse rapid spre mine ţintuindu-mă cu pupilele sale inexpresive.

— Marfă de bună calitate, admise cu un tril încet. Frâu ornamentat cu piese de argint, cu zăbală de aramă, catarame cu franjuri aurii, şi o magnifică şa ornată, baterii portabile cu instalaţie de încălzire şi iluminat, aparent funcţionale, chingi de aramă şi praştie, un sac de pânză pictată, o manta cavalină cu desene brodate...

— Cât? o întrerupsei plictisit.

Robotul îşi pierdu pe neaşteptate locvacitatea, bătu din micuţele aripi şi rămase mut câteva clipe.

— Afacerea este îmbietoare, reluă, cred că domnul şi stăpânul meu v-ar putea oferi în schimb marfă în valoare de o sută de bucăţi de argint.

— Am nevoie de bani, nu de lucruri.

— Poate că excelenţa sa nu-şi dă seama că este practic imposibil să dispui imediat de atâţia bani, suntem în război, iar monedele devin din ce în ce mai puţine. Un schimb onorabil însă…

— Pălăvrăgeşte mai puţin şi fă o contrapropunere, i-o retezai nervos.

— Cincizeci de bani de argint gheaţă şi cincizeci în mărfuri, fredonă cu glas prefăcut pasărea.

Găsii oferta destul de generoasă, era însă ceva care nu prea mirosea a bine. Nu era propriu-zis o discuţie de afaceri normală, ci părea, mai degrabă, un sistem de distragere a atenţiei pentru a câştiga timp în aşteptarea cuiva care ar fi putut să ne surprindă.

— Accept! zisei, încercând să pătrund cu privirea în ungherele mai întunecate ale încăperii.

— Mă bucur de hotărârea dumneavoastră, domnule, răspunse servitorul mecanic. Puteţi arunca o privire la mărfurile expuse.

— Vreau banii imediat.

— Este numai o chestiune de clipe, explică automatul, deocamdată vă rog să ne faceţi plăcerea de a alege: avem spade de oţel, licori, blănuri şi pietre preţioase pentru domnişoare, munţii noştri sunt renumiţi în întreg sistemul galactic pentru minele de diamante şi jad…

De ce ne-ar fi întins o cursă? Chiar şi celui mai simplu ţăran i-ar fi fost clar că nu suntem decât o mână de zdrenţăroşi care nu avem nicio valoare în afara vieţilor noastre. Îl privii pe Osne şi observai că nările îi tremurau anunţând astfel prezenta unui pericol iminent; probabil

cineva a încărcat o armă cu raze şi se pregătea să tragă.

— Activaţi drapelul! ordonai, sperând că bateriile nu sunt complet descărcate.

Krack emise o slabă lumină albăstruie în interiorul căreia ne strânserăm toţi. Ucigaşul trase de după nişte draperii care separau sala de camera din spate, iar aerul din jurul nostru se înroşi de fulgere care muşcau neputincioase din câmpul protector; ni se păru că durară o veşnicie puţinele clipe pe care le-am petrecut aşteptând să se epuizeze una dintre cele două surse de energie. Din fericire se epuizară întâi pilele energetice ale pistolului (ceea ce demonstra desăvârşita ignoranţă a adversarului care, în loc să tragă rafale scurte, a apăsat pe trăgaci tot timpul).

Nici nu aşteptai mai mult.

— La atac! urlai.

Cu plăcuta senzaţie că mă simţeam privit de ea, sării peste tejghea şi-l străpunsei pe ucigaşul care tocmai se pregătea să tragă din nou. Rămăsei o clipă nedumerit văzând o hoardă întreagă de zdrenţăroşi care ieşeau din ascunzătoare.

— Iată de ce satul părea pustiu! rânjii eu, îmbărbătat şi de vederea mizerabilelor arme pe care le purtau (mici suliţe, bâte, pumnale bune mai degrabă de tăiat ceapă decât să-mi străpungă platoşa). Ne aşteptau în gaura asta respingătoare!

Cu spada la puterea maximă tăiai vreo câteva braţe ridicate asupra mea şi inspirai excitat mirosul îmbulzelii: transpiraţie, sânge, frică, senzaţie de invincibilitate, violenţă fără risc, iraţionalul care devenea absolut. O lovitură de spadă rămasă fără rezultat mă trezi la realitate; rămâneam, oricum, un şef de bandă care mă pricepeam la orice fel de confruntare.

Sării cu un urlet în mijlocul grupului de oameni şi începui să lovesc sistematic cu lovituri de spadă alternative când la dreapta, când la stânga. Grupul de oameni se împărţi şi

începu să se retragă lăsând ici şi colo pe podea cadavre însângerate. Iar eu înaintai. Erau ţărani, cerşetori, gloată anonimă şi nepricepută, care se confundau într-o unică îngrămădeală de chipuri trufaşe; măcar dacă aş fi putut pricepe motivul pentru care ne-au atacat…

Secerai în continuare, sperând, totuşi, că vor înţelege să fugă. Apei, în zgomotul asurzitor al luptei, se auzi un trosnet îngrozitor, o surpare de pietre şi cărămizi care cădeau la pământ dintr-un zid care se prăbuşea. Mă retrăsei în timp ce enormul bloc de piatră spărgea peretele şi-mi venea în ajutor, strivind cu greutatea lui adversarii, într-un scrâşnet continuu de oase sfărâmate.

— Stone! urlai eu, dar înainte de strigătul meu auzii huruitul clădirii care ceda.

Totul se prăbuşea. O grindă îmi căzu în spate şi mă rostogolii pe un munte de covoare moi. Nu-mi rămânea decât să mă vait de durere şi să mă pun la adăpost de prăbuşirea clădirii.

***

— Te simţi bine, şefule?

Giò-giò îmi zâmbi şi mă scutură de moloz, scoţându-mă dintre mărfuri. Mă puteam ţine pe picioare şi-mi dădui seama că am avut noroc când văzui că din toată casa nu mai rămăseseră decât ruinele a doi pereţi şi un nor de pulbere scormonită de ghearele vântului. Făcui vreo câţiva paşi şi mă împiedicai de-o rămăşiţă de zid. Mă dădui înapoi îngrijorat.

— Aţi scăpat teferi? îi întrebai cu vocea moale.

— Drapelul ne-a protejat! interveni Rimmel care se chinuia să-mi scuture mantaua. Ai riscat, nu glumă; când Stone a intrat ne-a fost frică pentru tine… Cum de l-ai chemat? Noi nu am auzit nimic.

Observai nedumerit blocul de piatră pendulând leneş

deasupra capului meu, gustând în tihnă cine ştie ce tainice satisfacţii. Suspinai.

— Să trecem peste asta.

— Sunteţi rănit? se interesă Hilena.

Îmi umflai pieptul prosteşte şi, plin de siguranţă, îi răspunsei:

— Numai nişte zgârieturi.

— Dacă aş fi avut o armă aş fi fost alături de voi, murmură ea, apoi, cuprinsă de un gând neaşteptat, începu să cotrobăiască prin moloz, imitată de restul bandei.

— Ne trebuie baterii, arme, lucruri de valoare care ne vor servi pentru îmbarcare, îmi amintii şi mă aşezai chinuit de dureri pe ceea ce mai rămăsese din tejghea.

— Unul dintre acei câini este încă viu, râse prosteşte Osne, trăgând afară dintr-o groapă plină de pulbere un bătrân uscăţiv care tremura şi sughiţa cuprins de o frică grozavă.

— Milă, milă, se smiorcăia. Aveţi milă… Am pierdut totul: dugheana, averea… Lăsaţi-mi măcar viaţa.

Raraak nu se bucura de o faimă bună în ceea ce priveşte tratamentul prizonierilor, iar Osne voia cu orice preţ să păstrăm tradiţia. Se umflă în pene şi mugi în timp ce multele sale braţe îl pălmuiau pe sărmanul bătrân. Cei prezenţi se opriră din scormonit şi se strânseră în jur pentru a gusta spectacolul (uciderea unui om cu mâinile goale era considerată o distracţie rafinată, atât de către nobili, cât şi de către plebe, însă nu şi de un adevărat Growman). Amintirea învăţăturilor tatălui meu mă făcu să renunţ la plăcere şi îmi impuse rolul de moralizator:

— Violenţa în sine este inutilă, iar un om mort nu vorbeşte…

Reptila mă ascultă şi, cu o lovitură de labă, îl împinse pe bătrân la picioarele mele. Puţinele lovituri date cu plăcile osoase de pe spatele labelor lui Raraak au fost suficiente ca să-l desfigureze; mă temeam chiar că nu va mai fi în stare

nici să-şi mişte buzele.

— De ce ne-aţi întins o cursă? întrebai. Nemernicul nici măcar nu încercă să mintă.

— Glenicşii au pus un premiu de cinci sute de bani de argint pentru fiecare draister prins, se grăbi el să răspundă…

— Cinci sute? repetarăm în cor, şi instinctiv privirăm buclele de aur roşiatic ale femeii.

Ea se înfioră şi ne ţintui cu o privire sfidătoare.

— Familia mea poate plăti de zece ori pe atât, afirmă ea cu dispreţ.

— Suntem bogaţi! izbucni Rimmel.

Mă lăsai copleşit vreo câteva clipe de vise irealizabile: reconstituirea bandei, extinderea magazinului, un mausoleu pentru Strămoşi… ce nu se putea face cu cinci mii bani de argint.

— Şefule, unde trebuie să mergem ca să încasăm banii?

Întrebarea lui Giò-giò mă făcu să-mi scadă entuziasmul. Mă întorsei spre bătrânul de la picioarele mele şi-l întrebai:

— Unde am putea găsi vreun castel de-al draisterilor?

El bodogăni ceva ce nu prea semăna cu ceea ce doream să aud, şi de aceea mă văzui nevoit să-i aplic o lovitură peste mutră. Urmară alte gemete, dar acestea nu întârziară să se transforme în cuvinte cu înţeles.

— În tot Ramookul nu mai există niciun loc unde draisterii se pot considera acasă la ei, gâfâi… Palatele lor au fost arse, bărbaţii, femeile, copiii care au avut ghinionul să poarte acest nume au fost executaţi, exterminaţi, acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu servitorii şi sclavii lor… Milă, domnul meu, milă!

— Minţi! strigă Hilena înfuriată, şi, cu mare greutate, Osne reuşi s-o oprească înainte de a-l lovi pe nenorocitul acela cu un stilet apărut pe neaşteptate în mâinile ei.

— Zi-i mai departe, îl rugai interesat.

— Este adevărul, nobile luptător, adevărul şi numai

adevărul. Au trecut mai mulţi heralzi să anunţe masacrarea draisterilor, insistă sărmanul om din ce în ce mai înspăimântat. Se aude că Marele Tată al glenicşilor are intenţia să construiască un templu cu ţestele duşmanilor ucişi.

Clătinai din cap neîncrezător.

— Cum de este posibil ca o mare familie, ai cărei Străbuni erau domni din cea mai mare parte a Galaxiei, şi care până ieri avea arme şi şanse mai mari decât oricare alta, să fie spulberată în numai câteva zile? observai. Nu s-a dat decât o singură bătălie!

— Nu sunt decât un biet negustor! se bâlbâi nenorocitul ai cărui ochi albi se zbăteau îngrozitor, contrastând cu faţa însângerată. Dar am urechi să aud… Se vorbeşte de alianţe monstruoase între Demonii Tenebrelor şi glenicşi, în schimbul sufletelor lor. Sunt vremuri teribile. Am văzut eu însumi luptători *fără chip* rotindu-se prin deşert. Se pare că în timp ce armatele se înfruntau, asemenea creaturi atacau casele draisterilor şi exterminau tot ce întâlneau în cale… Nimeni nu s-a putut salva.

Zâmbii cu dispreţ şi îndepărtai cu piciorul faţa bătrânului care încerca să se ridice.

— Nu mă interesează asemenea palavre de mişel, îi spusei ironic. Deci, după tine, nu mai există niciun draister prin împrejurimi?

— Niciunul, în afară de tine, domnul meu, îmi răspunse acesta.

— Eu? tresării. De ce-aş fi…

Apoi îmi amintii de platoşa Hilenei pe care o aveam încă pe mine, cu pajura aurie brodată pe piept. Simţii un fior pe şira spinării. Sării în picioare scârbit şi scrutai alarmat contururile opace ale caselor vecine, cu obloanele trase; mă simţii privit de mii de ochi reci… un draister… recompensa.

— Trebuie s-o ştergem de aici, murmurai.

Individul tăvălit prin pulbere îmi atrase din nou atenţia.

— În schimbul vieţii, te pot salva… cel puţin pentru azi, bolborosi cu greutate.

— Vorbeşte! îi ordonai.

— În timp ce vă aşteptam, stăpânul ţinutului a trimis mesageri spre o tabără de-a glenicşilor din apropiere ca să-i informeze în legătură cu sosirea voastră, explică acesta printre sughiţuri. Eu n-am nicio vină… Am fost obligat să particip la luptă… V-au văzut ieri în pustiu. Probabil acum deja se întorc cu oameni înarmaţi…

— Şi mi-o spui abia acum! urlai.

Eram tentat să-i strivesc capul cu cizmele, dar eram prea grăbit.

— Repede, repede, să plecăm de aici! îi zorii.

Întâlnii o grimasă de nedumerire pe chipul oamenilor.

— Dar, Şefule, observă Giò-giò, tu nu eşti un draister, este adevărat?

Blestemând, îl lovii în fluierul piciorului.

— Am zis să vă mişcaţi! Voi ce găsiţi de râs?

Pe Hilena o podidi plânsul.

— Tu… tu, un draister… poate ultimul dintr-o stirpe de eroi…

Căzu în genunchi plângând. Rămăsei o clipă cu privirea aţintită spre ea fără să înţeleg, apoi simţii cum îmi cade pe umeri greutatea întregului univers.

Trebuia să fug cât mai departe.

Cineva în spatele meu jubilă; găsise casa de bani a magazinului. Nu stătui pe gânduri, înşfăcai podoabele care se iviră printre moloz: nişte stofă, un container de metal, nişte blănuri, şi o luai la sănătoasa spre umbrele opace ale pustiului. Ceilalţi mă imitară. Ultima fu femeia, de care nimeni nu se mai îngrijea; se ridică în picioare ca hipnotizată şi urmă, plângând cu hohote, grupul de fugari.

CAPITOLUL AL PATRULEA.

Bătălia gigantului

Vântul continua să sufle. Stone se aşezase în spatele meu, şi mi se păru firesc să-l întrebuinţez ca spătar. Percepui imediat o vibraţie în structura cristalină, însoţită de reverberaţii de culoarea topazului pe suprafaţa neşlefuită. Îl ignorai şi continuai să privesc atent la focul de tabără, cu mintea încărcată de toate grijile momentului. Ne căutau şi, în curând, capul meu ar fi putut deveni trofeu în vreun templu… de ce trebuia să mi se întâmple tocmai mie, care nici măcar pe departe nu eram un draister? În acelaşi timp ne chinuiau foamea, pustiul îngheţat, dorinţa de a ne întoarce acasă…

— Raraak! Stăpâne Growman, am obosit să tot stau aici sus, protestă Osne din înălţimea coastei unde-l pusesem să stea de pază. Mi-e frig. Nici nu-mi mai simt vârful cozii.

Nu-i răspunsei şi aruncai o altă bucată de lemn în foc, iscând un nor de scântei. Hilena căzuse la pământ şi continua să plângă încet; merita numai s-o vezi, şi Giò-giò, stângaci cum era, încerca să o consoleze; când se înduioşa devenea şi mai neghiob. Rimmel, în schimb, se îngrijea de mine; se vedea asta din ochii săi profunzi care păreau că aşteaptă doar un semn pentru a-şi exprima compasiunea şi a-mi da tot felul de sugestii.

Sărmanul băiat, el îşi dădea pe deplin seama de buclucul în care mă găseam. Dacă un cumva preocuparea lui ascundea un alt motiv. Substanţiala recompensă oferită pentru capul unui draister putea să aţâţe cine ştie ce dorinţe… Nu, nu puteam să mă îndoiesc de oamenii mei, îşi demonstraseră de prea multe ori loialitatea. Numai eu am fost tâmpit, pentru că am făcut totul să mă arăt în lume cu acea blestemată de platoşă, riscând, astfel, să devin ultimul dintre draisteri. Iar glenicşii trebuie să fi fost îngrozitor de aproape.

Scrutai noaptea şi mi se păru că simt cum în întunericul din jur mii de pericole mă pândesc.

— Nu simţi nimic? o întrebai pe reptila cocoţată pe un pisc.

— Numai frigul! se smiorcăi Raraak cu un ton de reproş.

— Ne vom mişca în toiul nopţii! hotărâi eu cu voce tare. Vom ajunge la baza cosmică cea mai apropiată şi ne vom cărăbăni o dată pentru totdeauna de pe această planetă scârboasă.

— Nu avem suficienţi bani! îmi aminti stegarul posomorât. În oraş erau foarte puţini bani de argint. Fără a mai pune la socoteală că astronavele vor fi strict supravegheate; acum, domnii de pe planeta neagră sunt stăpânii Ramookului.

— Ai vreo propunere mai bună? grohăii eu iritat.

— Ea, murmură tânărul. Să o predăm duşmanilor săi, explicându-le cum s-au petrecut lucrurile; vom obţine şi un bun câştig pe deasupra.

— Şi dacă nu ne vor crede?

— Doar vorbim despre o draisteră; un neam bogat şi puternic care a stăpânit un întreg sistem, trebuie să fie nişte portrete de-ale lor pe undeva…

Da, ideea părea acceptabilă. Lăsai la o parte orice alte considerente şi îl bătui cu mâna pe umăr.

— Este o sugestie bună, surâsei. Poate vom rezolva o

mare parte din problemele noastre.

Rimmel se ilumină, dar, imediat după aceea se roşi la faţă.

— M-am comportat după cum am crezut că e drept, se grăbi să spună. Familia mea i-a servit cu credinţă pe Growman-i.

Referirea la stăpâni îmi răscoli conştiinţa. Răbufni; niciun Growman n-ar fi acceptat vreodată o răscumpărare pentru o femeie şi nici nu ar fi vândut pielea unui prizonier... Alungai orice gând şi încercai să dorm.

— Voi muri degerat! se lamentă Osne.

Îl ignorai. Pipăii cu mâna suprafaţa aspră a lui Stone şi o simţii plăcut de caldă. Interpretai acest fapt ca o bună prevestire pentru mâine. Mă înfăşurai în manta şi mă ghemuii la adăpostul blocului de piatră. Acesta sfârâi emiţând străluciri de cobalt.

— Fii calm, bombănii.

El mai continuă puţin, apoi se linişti... sau poate trecusem în lumea viselor.

***

Tabăra acoperea în întregime câmpul; marginile sale se pierdeau între întăriturile din zonele accidentate, acoperite de o gheaţă cenuşie încât se confundau cu cerul opac. Era acoperit de un zid din pietre suprapuse fără prea multă grijă, dincolo de care se întindea, parţial, o mulţime de perdele de culori diferite. În faţa incintei, pe piedestaluri improvizate erau expuşi idoli de lemn, figuri sculptate cu stângăcie, care susţineau cu lungi braţe scheletice ciorchini de capete omeneşti legate unele de altele cu fire de păr bine înnodate. Mai mult decât de ameninţarea evidentă a altarelor, atenţia mea a fost atrasă de numărul mare de steaguri aflate la intrări.

— Glenicşii trebuie să fi cheltuit o avere întreagă pentru

a-şi strânge o asemenea armată, observai eu aparent distant.

Nimeni din grup nu acceptă dialogul; toţi scrutau alarmaţi spre cei vreo sută de cavaleri care de o oră ne talonau de la distanţă, ceea ce ne cam tăia pofta de a fugi.

— Şefule, încep să mă căiesc că ţi-am sugerat o asemenea mişcare, declară Rimmel profund îndurerat. Nu ştiu dacă vom mai scăpa vii de aici.

Surâsei cu viclenie.

— Curaj, curaj, fătul meu, la urma urmelor aducem acestor domni un cadou preţios, şi arătai spre fetişcana din spatele nostru, îmbrăcată din nou în platoşa sa şi strâns legată cu o sfoară. Iar Hilena lăsa impresia că nu-şi dă seama de gravitatea situaţiei. Mergea apatică, indiferentă la tot, cu un chip palid pe care părea că însăşi moartea îşi arată semnele. Mi se făcea rău privind-o. După puţin timp, împins parcă de o remuşcare, mă apropiai:

— Vă asigur că nu aveam altă posibilitate, îi spusei cu amărăciune.

Ea se limită să mă măsoare din cap până-n picioare cu ochii săi trişti, incapabili să mai verse lacrimi, clătină din cap cu un gest abia perceptibil, ca şi cum ar fi vrut să mă îndepărteze ca pe un gând nedorit; apoi se răzgândi şi îmi vorbi:

— O singură favoare, Growman, una singură… – murmură.

— Spuneţi! o încurajai.

— Înapoiaţi-mi pumnalul, nu le daţi glenicşilor satisfacţia de a captura o draisteră vie.

Nu avusei curajul să o refuz. Cu un gest rapid scosei dintr-un buzunar un stilet pe care îl lăsai să cadă în cizma sa; mai devreme sau mai târziu tot i l-ar fi descoperit, dar gestul mi se păru necesar ca să nu mai am eu conştiinţa chiar aşa de încărcată.

După o veşnicie ajunserăm la marginea câmpului, în

direcţia scării care urca spre o spărtură din zidul împrejmuitor. Pe trepte ne aşteptau ostaşi în uniforme galbene, cu o cometă neagră brodată pe piept.

— Puneţi armele şi steagul la pământ! ne ceru un uriaş cu părul roşcat.

În vremuri normale am fi refuzat să ne supunem unui asemenea ordin, dar în acel moment nimeni nu îndrăzni să protesteze. Rimmel depuse gloriosul simbol al lui Krack la pământ şi ne grăbirăm să intrăm.

— Şi asta ce mai e? întrebă namila care ne-a întâmpinat, arătându-l pe Stone deasupra capului meu.

— Un sclav de piatră, minţii ca să nu mă pierd în explicaţii inutile.

— N-am mai văzut niciodată o asemenea creatură, observă cu nedumerire soldatul. Cu toate că am văzut destule ciudăţenii plimbându-se prin univers. Luă o prăjină şi pipăi cu precauţie blocul de piatră suspendat în aer. Îi răspunse vibraţia metalică a suprafeţei sale aspre.

— Nu-mi place, adăugă matahala. Trebuie să rămână lângă steag.

— Nu mă părăseşte niciodată, mă văzui silit să precizez. A jurat că mă va urma oriunde.

— În cazul acesta o să te urmeze în iad, icni uriaşul şi ridică arma cu raze, imitat şi de subalternii săi. Traseră. O adevărată vijelie de împuşcături. Stone absorbi loviturile cu un geamăt de cristale sfărâmate, şi, în sfârşit, după o licărire de descărcări albăstrii, explodă. Fragmentele sale plutiră îndelung în aer şi apoi se împrăştiară. Aşteptai în van ca schijele să lovească: Stone era terminat.

— Grăbiţi-vă, acum! ne repezi puşcaşul. Hirar Glenix vă aşteaptă.

Îl ascultai imediat. Fără agasanta figură a lui Stone deasupra capului mă simţeam mai uşor.

Dincolo de ziduri, tabăra se întindea fără întrerupere pe o distanţă de câteva sute de metri; corturi multicolore care

înglobau în forme şi ornamente întreaga cultură războinică a Galaxiei. Înaintarăm printre ele şi, pe parcurs, îmi trecură pe sub ochi mercenari şi străini proveniţi din cele mai îndepărtate colţuri ale universului, bande pe care la recunoscui după faima lor şi altele pe care nu le putui identifica. Toate erau adunate în acel loc... Glenicşii îmi apărură brusc mult mai puternici decât îmi imaginasem şi-mi dădui seama că numai neghiobii putuseră accepta să se angajeze la draisteri. Neghiobii eram noi.

În centrul taberei, între stindardele aurite şi totemuri de rugăciune, se deschidea o piaţă ocupată în cea mai mare parte de un pavilion impunător cu simboluri de comandă; mai în faţă, înconjurat de zeci de şefi de bandă, vrăjitori, străjeri şi câteva femei de lux, stătea un tânăr bosumflat. Purta la înălţimea inimii o cometă de perle negre a căror sclipire rivaliza cu reflexul întunecat al pupilelor sale. La sosirea mea, abia îşi înălţă capul şi citii pe chipul palid, însemnat cu o veche cicatrice, un surâs ironic. Nu îndrăznii să înfrunt privirea sa şi lăsai capul în jos: un gest respectuos, dar nu servil.

— Fii binevenit, dragă Olaf, îmi zise acesta, invitându-mă lângă el cu mâna îmbrăcată într-o mănuşă acoperită cu solzi de argint. Ciudată mănuşă! Trebuia să aibă nu mai mult de douăzeci de ani, adică vârsta mea. Nu-mi plăcu numele pe care-l folosise pentru a mă chema, şi mult mai puţin modul în care o făcuse; răzbătea un iz de cruzime în vorbele sale, un sarcasm neliniştitor.

— Puternicule domn, eu sunt Growman din banda lui Krack! precizai cu o reverenţă mai adâncă decât precedenta. Am aflat că v-aţi aşezat tabăra prin apropiere şi am venit să-mi ofer serviciile.

El râse, imitat cu promptitudine de ceilalţi.

— Ştiam prea bine că acest câine de draister este şiret, dar acum încearcă să se depăşească pe sine, declară cu un rânjet crud.

Presimţii că începusem să intru într-un joc al cărui sfârşit nu-l puteam intui.

— Lăsaţi-mă să lămuresc neînţelegerea, îl rugai. Nu sunt cel pe care l-aţi numit; dacă vreţi un draister, poftim, ea este, nu eu!

Provocai un nou val de ilaritate. Râdeau cu toţii: şefii, vrăjitorii, curtezanele, străjerii şi Hirar Glenix, tânărul domn. Apoi veselia i se stinse pe buze şi ceilalţi îl imitară întocmai.

— Ajunge atât! şuieră nobilul. Oaspetele nostru insistă cu această comedie, dar eu sunt sătul de bufonerii… sau vrea să mă facă să uit că Marele Tată îl vrea viu ca să-l sfâşie în bucăţi în faţa poporului care se va aduna în piaţa capitalei. Dar poate că el îşi aminteşte de zilele când ne jucam împreună, şi speră să fiu generos…

Se întoarse spre mine, ţintuindu-mă cu nişte ochi de jar.

— Timpul a trecut, Olaf, acum suntem oameni mari… Preferi să-mi vorbeşti între patru ochi? Şi, cu un gest peremptoriu, mă invită după perdeaua din spatele său.

Când râmaserăm singuri, îşi pierdu, în parte, comportamentul arogant. Mă întâmpină cu un surâs zeflemitor, aproape prietenesc:

— Aşa, dragul meu Growman, ai dat de un bucluc de toată frumuseţea.

— Deci, dumneavoastră ştiţi…

— Desigur. Dacă te interesează, Olaf Draister era făcut din alt aluat, preciză el, trădând în tonul vocii o ingrată admiraţie pentru persoana numită. S-ar fi ferit să facă reverenţe şi ar fi ripostat la fiecare cuvânt.

Instinctiv îşi pipăi cicatricea de pe obraz.

— Atunci, la ce bun această farsă? întrebai.

Eram conştient că nimerisem rău de tot şi ceream, cel puţin, o explicaţie.

— Îmi pare rău pentru tine, soldat, însă avem nevoie de un Olaf Draister, răspunse Glenix. Cel adevărat a căzut în bătălie şi nu am reuşit să-i găsim cadavrul. El era primul

născut al Marelui Tată Draister, mort (fie ca sufletul lui să ardă în iad) fără să mai numească alţi moştenitori. Pentru popor şi pentru principatele învecinate cu Ramookul, Olaf este încă viu şi toţi aşteaptă ca, mai devreme sau mai târziu, să apară pentru a-şi cere drepturile sale legitime de moştenitor. Nu este, aşadar, o situaţie plăcută pentru noii stăpâni ai sistemului: în orice moment poate să apară un bastard anonim, să se proclame Olaf, sau fiul său, şi să pretindă ceea ce noi, glenicşii, am uzurpat prin forţă. Nu vom mai fi în siguranţă… De aceea, când m-au vestit despre un războinic cu platoşa draisterilor rătăcind prin deşert, nu am putut să nu profit de situaţie: aveam, în sfârşit, un Olaf de judecat în faţa Galaxiei.

— Nu mă puteţi ucide în locul altuia! protestai. Eu sunt Growman!… Voi striga aşa şi pe eşafod!

— Mai întâi îşi voi smulge limba, observă Hirar cu viclenie. Şi de ce nu… chiar mâinile… presupunând că ştii să scrii.

Mă cutremurai. Ar fi fost de o mie de ori mai bine să mor pe câmpul de luptă, măcar ca erou, cel puţin lumea şi-ar fi amintit de mine cu numele meu adevărat… Nu mă dădui învins. De multe ori tatăl meu mi-a explicat că şi în cele mai grele momente există o ieşire: Raţiunea. *Foloseşte capul înaintea mâinilor; evită descurajarea; lasă religia şi magia în seama plebei, orgoliul şi îngâmfarea în seama nobililor; tu alege întotdeauna forţa gândirii.*

Pe peretele din spatele tânărului domn se aflau nişte coloane de lemn încrustat care punctau, la intervale regulate, perimetrul încăperii; pe unele atârnau trofee de război: scuturi, drapele, săbii… Trebuia doar să mă apropii. Mulţumii în gând străbunilor mei şi cu un geamăt mă aruncai la picioarele potentatului.

— Iertare, domnul meu, vă cer iertare! Faceţi cu mine tot ce doriţi, sfâşiaţi-mi carnea, scoateţi-mi ochii, limba… tot, dar cruţaţi-i măcar pe oamenii mei şi pe Hilena Draister! Îl

implorai în hohote de plâns. Manevra avu un dublu efect: de a-l face pe tânăr să se dea înapoi spre coloane, şi de a-i schimba atitudinea din neîncredere în admiraţie.

— Nu mă aşteptam la o propunere atât de nobilă, observă Hirar. Aproape că aş fi fost tentat să-ţi satisfac această ultimă dorinţă, dar nu pot: numai ei, în afară de noi doi, cunosc adevărul. Apoi, fata, chiar dacă aparţine unei ramuri secundare, rămâne o draisteră. Îmi pare rău, dar îţi vor împărtăşi soarta.

Luai o înfăţişare de om fără apărare şi, încet-încet, îmi pusei mâinile pe pământ gata să sar ca un arc. Trebuia să ajung dintr-o singură săritură la una dintre săbiile grele care încununau ciorchinii de puşti şi drapele încrucişate cu meşteşug. Îmi încordai muşchii şi mă străduii să controlez ritmul haotic al inimii; aveam cam puţine şanse.

Pe neaşteptate, tavanul cortului dădu impresia că tremură sub forţa unei rafale de vânt, se umflă spre interior şi se despică cu un fâşâit de stofă sfâşiată. Înainte de a vedea, înţelesei despre ce este vorba. Profitai de uluirea lui Hirar, care privea cu gura căscată la blocul de piatră suspendat în aer şi mă aruncai spre perete. Luai spada şi, fără complimente, aplicai o lovitură.

Tânărul glenix nu mai avu timp nici să geamă; privi înmărmurit braţul tăiat pe jumătate şi căzu leşinat. Mă simţii extraordinar de fericit. Mirosul de sânge era greu, excitant, iar deasupra mea Stone sfârâia de descărcări electrice. Nu mai luai în calcul faptul că sunt chiar în mijlocul unei tabere duşmane, voiam numai să se termine cât mai repede, să mor ca un erou mitic al trecutului, unul dintre aceia despre care se povesteşte în legendele cântate în jurul focului, la un pahar de vin.

— Growman! urlai.

Activai spada la puterea maximă şi-mi tăiai un loc de trecere prin pânza cortului. Doi străjeri se întoarseră uluiţi şi nu avură timp decât să vadă tăişul spadei retezându-le

capetele.

— Growman! Mă cheamă Growman!

Sării peste cadavre şi mă avântai mai departe. Aş fi vrut să încerc să fug, înşelându-i pe soldaţii din tabără, cufundându-mă în labirintul cortului... dar n-o făcui. Era unul dintre acele momente când sângele fierbe în vene şi omul nu mai reflectează. *O regretabilă pierdere de self-control* ar fi spus bătrânul meu tată.

Totuşi, de câte ori nu s-a aruncat şi el însuşi în îmbulzeli ignorând bunul-simţ şi sănătoasele principii ale Raţiunii. Nu, iar eu eram sătul până în gât să mai fac pe deşteptul, să evaluez, să cântăresc... şi mai ales sătul să pierd, să fug, să-mi fie frică.

Înconjurai pavilionul şi dădui în piaţa populată haotic. Auziseră strigătele mele şi nu ştiau ce să facă. Puţini îşi dădură seama de apariţia mea, şi asta îmi aţâţă cumplit orgoliul.

— Growman e aici! strigai şi, în sfârşit, toţi se întoarseră spre mine... soldaţi cu mâinile pe arme, femei speriate, nobili curtezani, şefi de bandă, preoţi; o pădure de feţe îngrijorate, uluite, ameninţătoare. Acum nu mai râdeau de mine.

Puteam să mor satisfăcut, cu toate că tatăl meu spunea totdeauna: *orgoliul rănit nu se face salam.* Alungai şi această ultimă licărire de înţelepciune şi mă năpustii asupra unui grup de soldaţi.

În timp de alergam fusei întrecut de masa de un verde strălucitor a pietroiului care sfârâi cu mare viteză prin mulţime. Urmă un haos de nedescris de blesteme, gemete, scrâşnete de oase sfărâmate, urlete de teroare. Era o panică generală şi, în depărtare, răsuna un sunet de trompetă. Nimeni nu mai era atent la mine.

Iritat de gloria pierdută, îmi descărcai furia asupra tuturor celor pe care îi întâlneam în cale. Seceram ca într-un lan de grâu; nimeni nu reacţiona şi nu încerca să se apere; toţi

fugeau cu ochii holbaţi, preocupaţi numai să scape de Stone care hoinărea prin mijlocul lor, măcelărind tot ce-i ieşea în cale. Mie nu-mi rămânea decât să despic pe oricine se nimerea sub descărcările de energie ale spadei. Şefi de bandă şi slugi muriră unii lângă alţii într-o orgie de sânge… Omorâi până şi un câine zăpăcit de mulţime, care venea chelălăind spre mine. Pierdui controlul asupra timpului şi asupra acţiunilor mele, până ce auzii o voce cunoscută:

— Raraak! Stăpâne Growman, sunt alături de tine.

Ezitai o clipă şi-l observai pe Osne pe care tocmai îl lovisem cu spada. Reptila se înălţă cu greutate şi-mi arătă cu o grimasă de durere tăietura de pe piept din care ieşea o masă gelatinoasă, densă şi de culoare cenuşie.

— Dacă organele mele vitale s-ar fi găsit în piept, acum aş fi lângă preafericiţii tăi străbuni! adăugă jignit.

Mă scuzai încurcat şi-mi dădui seama că restul grupului mă fixa de la distanţă cu un respect religios. Redevenii stăpân pe situaţie şi descoperii că eram plin de sânge de sus până jos şi istovit ca un catâr deşelat. Tăişul spadei frigea şi mirosea a carne prăjită, în timp ce mânerul ardea în mână; cu scârbă o dezactivai şi o lăsai în jos.

— Aţi scăpat toţi? suspinai. Unde-i Hilena?

Mi-o arătară pe amazoană: se afla la vreo zece metri, preocupată să omoare cu pumnalul pe cei care scăpaseră de masacru aruncându-se la pământ şi prefăcându-se morţi. Nu mai era fetişcana apatică şi resemnată de acum câteva ceasuri; în ochii săi pâlpâia o lumină crudă şi surâdea în timp ce, cu eficienţă, căuta şi lovea victimele. Paloarea aproape de ceară a obrazului amintea o zeitate răzbunătoare, o imagine infernală… Nu părea să-şi fi pierdut controlul, ci acţiona pe deplin conştientă de ceea ce face. Înălţă capul şi mă zări.

— Glorie lui Growman, gigantul Ramookului! mă provocă ridicând arma însângerată. Moarte glenicşilor şi celor ce-i slugăresc!

Mă cutremurai, grăbindu-mă să-mi întorc privirea în altă parte. Peste tot văzui urmele trecerii lui Stone: din toată tabăra nu mai rămăseseră decât bucăţi de pânză sfâşiată pe care vântul încerca să le risipească desprinzându-le din puţinii ţăruşi care mai rămăseseră înfipţi în pământ; zidul împrejmuitor crăpase în mai mult locuri; trupurile fleşcăite ale luptătorilor presăraţi peste tot, şi în depărtare, chiar foarte departe, o gloată fugind în dezordine, urmată de nori de pulbere şi de spaimă. Pusesem pe fugă o armată întreagă. Banda lui Krack a câştigat o bătălie imposibilă. Străbunii ar fi putut fi mândri de mine. Cu toate acestea eu nu mă mai simţeam în stare să mă bucur. Încercam o stranie senzaţie de frig interior, de oroare faţă de un masacru fără noimă. Îmi luai capul în mâini şi suspinai.

— Şefule, ce faci? Plângi? se minună Giò-giò inoportun.

— Du-te la dracu’! mârâii şi apoi leşinai.

CAPITOLUL AL CINCILEA.

Fuga din Ramook

Baza cosmică, doar o mizerabilă rămăşiţă din ceea ce a fost cândva, se afla într-o vale naturală, scobită în munte de o armată de ciocănitori. Un tunel care străbătea muntele o lega de restul lumii; noi, în schimb, am ajuns acolo escaladând povârnişul muntelui, pentru a evita posibilele controale (după întâmplarea recentă, trăiam într-o stare de exaltare colectivă, şi nimic nu părea să ne mai ameninţe; în ciuda acestui fapt îi obligai pe toţi să acţioneze cu prudenţă; n-aş fi supravieţuit unui alt masacru ca acela).

Pe pistă zăcea o mare astronavă burtoasă, de un tip necunoscut mie; atenţia îmi fu atrasă de un grup de oameni înarmaţi, pe o pasarelă care ducea spre o poartă deschisă: singura intrare vizibilă.

— Îi atacăm, şefule? întrebă Giò-giò excitat.

— Ştii să conduci o astronavă? îl întrebai.

El mă măsură cu privirea fără să înţeleagă, şi mă văzui silit să-i explic că nu ne-am fi putut îmbarca omorând pe oricine ne-ar fi ieşit în cale; trebuiau cruţaţi cel puţin cosmonauţii de la bordul navei: singurii în măsură să o piloteze.

— Am putea încerca să intrăm în toiul nopţii ajutaţi de întuneric, îmi sugeră Rimmel umflându-se în pene în noua

lui cazacă galbenă, pradă de război. Odată ajunşi departe de Ramook, vom ieşi la iveală şi vom plăti în mod cinstit îmbarcarea; avem bani de argint suficienţi pentru a convinge pe oricine. Iar, pe deasupra, cosmonauţii nu sunt greu de corupt.

Oricum, trebuia să accept ideea că n-am fi putut trece neobservaţi cu zece tone de piatră suspendate deasupra capului.

— Eu nu vin cu voi! interveni Hilena, târându-se până la adăpostul de stâncă din spatele căruia observam zona.

— Răzbunarea este o mâncare care se consumă rece, îi amintii femeii. Pe deasupra, după victoria repurtată, avem nevoie de cu totul altceva ca să-i înfruntăm pe glenicşi. Aş fi bucuros să vă redau libertatea, dar vă cer privilegiul de a vă transporta până într-un loc sigur. Dacă există cineva care nu poate merge mai departe, acela este Stone.

Toţi ne aţintirăm privirea asupra blocului de piatră care tremura în aer, şi nimeni nu avu nimic de obiectat. Eram conştient de faptul că îi datoram salvarea noastră, dar cum am fi putut fi recunoscători unei grămezi de mineral verzui? În orice moment s-ar fi putut lăsa pe noi, strivindu-ne datorită aceluiaşi fenomen curios care l-a împins să devasteze tabăra glenicşilor. Nu, în mod sigur, trebuia să scăpăm de el.

— Cum facem, şefule? întrebă Giò-giò. Te urmează totdeauna.

— Să-l dezintegrăm cu o încărcătură de explozibil supradozată, propuse Osne, care se încăpăţâna să poarte o banderolă stridentă peste rana pe care i-o făcusem, chiar dacă aceasta aproape se vindecase.

— Nu ne foloseşte la nimic, replicai eu. După puţin timp se recompune la loc.

— Aş avea eu o idee, sugeră stegarul şovăind puţin.

— Vorbeşte, îl încurajai. Ţi-am respectat întotdeauna opiniile.

Se roşi la faţă…

— Iată… am observat că Stone a stabilit cu tine o formă de legătură extrasenzorială, ca şi cum ar capta prezenţa ta prin starea psihică pe care o ai, şi reacţionează în consecinţă: dacă tu te enervezi, el se agită, dacă lupţi, el devine violent; dacă tu aţipeşti, se linişteşte şi el şi, de cele mai multe ori, se aşază pe sol.

— Continuă, îi spusei curios.

— Bine, mă gândeam că poţi să dormi în timp ce ne vom urca pe astronavă, astfel Stone nu şi-ar da seama şi ar rămâne aici.

Surâsei satisfăcut, deşi în sinea mea nu-mi convenea faptul că-mi voi pierde prietenul… era ca şi cum s-ar fi rupt ceva în sufletul meu… cu toate că era vorba numai de un pietroi aşa de mare că ne cam încurca.

— Dar cum să procedez ca să adorm? Nu mi-o pot impune.

— Cred că la momentul potrivit vei reuşi! promise celălalt cu acea siguranţă care nu prevestea nimic bun.

Stăteam îndelung ascunşi între stânci în aşteptarea întunericului, cu speranţa că se va ivi prilejul să scăpăm de sub supraveghere şi să ne îmbarcăm. Numai că străjerii stăteau mereu acolo, ore în şir, în aceeaşi poziţie în care i-am găsit la sosire. Nu puteam să le distingem trăsăturile fetelor, iar acea nemişcare statuară începu să mi se pară artificială.

— Vor fi fiind morţi congelaţi? observai eu agăţându-mă de o fugitivă speranţă.

— Nu cred, răspunse Osne, întrerupându-şi una dintre numeroasele lui gustări. Percep distinct bătaia inimii, prea lentă pentru a fi a unor fiinţe umane, totuşi este o bătaie de inimă.

— Cu toate acestea, după înfăţişare par oameni.

Reptila clătină din cap şi se întoarse să înfulece. Mă întorsei spre fată, dar nici ea nu putu să-şi explice.

— Pot să spun numai că odată acele case erau locuite, declară ea şi ne arătă nişte vechi hangare din spatele pistei. Acolo locuiau cosmonauţii a căror navă se distrusese la o aterizare, în total vreo zece familii. Acum nu se arată niciun semn de viaţă, deşi prin aceste locuri nu s-a dat nicio bătălie.

— Trebuie să clarificăm situaţia înainte de a pătrunde în incinta navei, hotărâi eu. N-aş vrea…

— Stăpâne Growman, cineva urcă pe povârnişul din spatele nostru.

O secundă mai târziu, ne culcarăm cu toţii la pământ, în afară de Stone, care, deasupra capului meu, se lăsase în voia vântului. N-a trebuit să aşteptăm prea mult; o mutră de zdrenţăros se ivi pe marginea prăpastiei şi se îndreptă şchiopătând în direcţia noastră. Îşi târa cu greutate picioarele şi respira discontinuu ca un suferind de astm. Observai repede pupilele dilatate, galbene, pielea uscată, zbârcită, nefiresc de întinsă pe oasele capului, tâmplele erau umflate ca şi cum ar fi fost gata să plesnească dintr-o clipă în alta: un consumator de Iarba Transei.

Mai întâlnisem din aceştia în numeroasele mele călătorii, însă avusei, ca întotdeauna, o senzaţie de repulsie. Nu era vorba de dispreţ pentru aspectul exterior (mă obişnuisem să văd şi alte spectacole mai oribile în calitate de luptător nomad), ci o reţinere interioară, la nivelul conştiinţei: refuzul de a gândi că o fiinţă inteligentă renunţase la condiţia sa de om pentru a se reduce la o formă semivegetală.

Iarba Transei era o plantă care creştea spontan prin cimitire, unde cadavrele în putrefacţie îi favorizau creşterea. Autorităţile politice şi religioase din diferite sisteme organizau campanii de dezinfecţie şi condamnau cu duritate pe oricine ar fi fost prins hrănindu-se cu ea. Dar Iarba Transei şi efectele sale nefaste nu dispăruseră complet. Se găseau, totdeauna, în prostime, destui oameni

lipsiţi de speranţă care acceptau, mai mult sau mai puţin conştienţi, sinuciderea prin intoxicaţie, fără să se bucure măcar de câteva ore de fericire. Ramurile mestecate înfloreau în stomac, generau spori care treceau repede în creierul ticălosului şi de aici dădeau naştere la noi plante. Acesta era momentul în care drogaţii trăiau senzaţiile cele mai intense. Apoi capul lor, sub presiunea sporilor în germinaţie se umfla peste măsură şi – în sfârşit – exploda. Din fericire, în mai multe feluri, nenorociţii se omorau înainte de a se sparge seminţele drogului, cruţându-se în felul acesta de suferinţe cumplite. Din acest motiv era foarte greu să întâlneşti intoxicaţi într-un stadiu mai avansat şi, mai devreme sau mai târziu, Iarba Transei era destinată dispariţiei pretutindeni, în afară de Ramook, după cum se vedea.

Tatăl meu mi-a povestit că o calamitate asemănătoare a apărut în Galaxie după era Străbunilor, simptom evident al mizeriei morale în care decăzuse umanitatea.

— Acela e un draister, observă Rimmel. Sau unul dintre servitorii săi.

Într-adevăr, omul purta pe cazaca transpirată, în dreptul pieptului, resturile aurite ale unei pajuri. Pe Hilena o cuprinse tremuratul, sări în picioare şi se puse în calea nenorocitului.

— Eu te cunosc! exclamă ea. Eşti Conaieo, rândaşul Marelui Tată… Cum ai putut?

Drogatul, în prima clipă, nu păru că aude, continuă să meargă bălăbănindu-se, pierdut cu gândul în cine ştie ce paradis, apoi se ridică la înălţimea fetei şi fixă cu privirea fără să o vadă.

— Fuga… murmură exaltat. Eu am fugit… nu ştiu de cine… Totuşi ei au rămas acolo jos, cu feţele albe…

— Câine trădător! blestemă femeia şi, înainte de a o putea opri, îl despică de la umeri până la şold cu o lovitură

de spadă. Pe Ramook cei ce consumă Iarba Transei sunt arşi de vii pe rug, continuă ea înfuriată. Şi până acum nimeni din familia noastră n-a decăzut într-atâta încât să se drogheze. Este o dezonoare pentru draisteri.

— Ar fi putut să ne fie util, să ne dea informaţii, observai cu amărăciune. Nu părea să fie într-un stadiu de intoxicare prea avansat. Şi apoi, este ciudat că se afla într-un loc ca acesta: în mod normal, se strâng în cimitire abandonate de unde reuşesc să-şi procure hrana.

Femeia nu vru să mă asculte; în acel moment i se părea că masacrul neamului său era ceva secundar fată de întâlnirea cu acel nenorocit.

— N-aş fi crezut niciodată că unul dintre servitorii cei mai credincioşi ai casei mele ar fi în stare... Nu merita o moarte atât de rapidă, nu... Îşi înălţă spre cer pumnii de ceară invocând vreo divinitate aparţinând crezului său. Găsii de cuviinţă că n-are rost să insist, mă întorsei să privesc pista plină de pulbere, străjerii imobili, astronava şi deşertul de pe celălalt versant al muntelui. Puţine lucruri se armonizau, şi-mi păru rău că din cauza lipsei de timp nu le pot aprofunda.

Stăturăm ascunşi până la apusul soarelui şi apoi ne hotărârăm să coborâm şi să căutăm o soluţie. Străjerii de pe rampa de lansare nu se schimbaseră încă, iar absenţa oricărui foc făcea îndeletnicirea noastră mai uşoară.

Într-un colţ îndepărtat al cerului poposeau doi sateliţi palizi care nu reuşeau să străpungă umbrele întunecate ale piscurilor stâncoase. Străjerii erau tot acolo, nemişcaţi. Dacă s-ar fi mişcat, pentru a-şi dezmorţi picioarele sau pentru a pălăvrăgi... eram curios să-mi dau seama cărei rase îi aparţin.

— Dar dacă nu sunt cosmonauţi în jur, cine va conduce nava? murmură Giò-giò aducând în golul minţii sale o preocupare neaşteptată.

— Vor fi fiind înăuntru! răspunsei sec, fără să fiu convins

de asta. Marinarilor nu le prea place să umble pe pământ, în special pe o planetă rece şi uscată ca aceasta.

Ajunserăm la marginea pistei şi scârţâitul pietrişului sub cizme ne constrânse să ne oprim alarmaţi. Prin întuneric abia dacă puteam să distingem silueta masivă a astronavei.

— Vine spre noi un grup de oameni! ne preveni Osne, retrăgându-se rapid spre cortina protectoare a peretelui stâncos.

— Câţi sunt? îl întrebai după o clipă de incertitudine, cu inima cât un purice.

— O mie… două mii, cam atâţia…

Rămaserăm în linişte aşteptând şi, în sfârşit, auzirăm zgomotul haotic a mii de paşi târându-se, foşnetul lin al unei mase tăcute care traversa tunelul. Apoi îi zărirăm, sau cel puţin văzurăm slaba licărire a lanternelor din fruntea cortegiului.

— Dacă am reuşi să ne amestecăm în mijlocul lor, restul ar fi simplu… observă Rimmel. Nu-i nicio îndoială că aceştia se vor îmbarca.

— Sigur, dar Stone… — replicai. Mă îndoiesc că ar putea trece neobservat în mijlocul a un milion de persoane.

— Am promis că voi rezolva problema, aminti stegarul. Dacă mă autorizezi…

— Bine… dacă tu consideri necesar, ai mână liberă, şovăii.

Mă lovi cu partea de fier a drapelului, simţii metalul zdrobindu-mi cu violenţă craniul, o explozie de reflexe strălucitoare, şi căzui ca o piatră, cu un slab protest încă pe buze…

Plutea în aer un teribil miros de mortăciune. Aceasta fu senzaţia care urmă imediat după trezire. Apoi acuzai o puternică durere la tâmplă şi-mi amintii cele întâmplate. Aşteptai să deschid ochii; mirosul acela de bălegar, iarbă mucegăită şi puroi nu corespundea din câte ştiam eu cu aerul aseptic care se respira în mod normal la bordul unei

nave cosmice. Am dat greş? Mai zăbovii puţin ca şi cum prefăcuta mea abandonare ar fi putut, într-un fel sau altul, să mă protejeze. Până la urmă cedai cuprins de curiozitate. Găsii toate chipurile aplecate deasupra mea, inclusiv cel al Hilenei, şi răspunsei cu un gest istovit la diferitele semne de salut.

— De cât timp stau leşinat? mă informai.

— Numai de câteva ore, şefule! răspunse Rimmel, vizibil uşurat. Sper că n-am exagerat când te-am pocnit.

Îl liniştii şi adăugai:

— Stone?

— A rămas jos! exultă stegarul. Imediat ce-ai leşinat s-a aşezat pe sol şi nu s-a mai mişcat… Va trebui să-şi caute un alt stăpân.

N-am putut fi de acord cu această idee şi mi se părea că am pierdut o parte din mine însumi. Scrutai cu amărăciune puţina lumină din astronavă reflectată de drapel şi observai că pereţii camerei erau acoperiţi cu mucegai cenuşiu, purulent.

— Dar unde am nimerit?

— Ne aflăm la bordul astronavei, îmi explică tânărul efeminat. N-a fost greu, în afară de noi s-au mai adăugat două sau trei mii de persoane, pe un întuneric de nepătruns. A fost o joacă să ne amestecăm printre ei şi apoi să pătrundem în această cabină goală. Am decolat deja: Ramookul nu va mai avea oasele noastre. Numele planetei mă făcu s-o privesc pe Hilena Draister. Întâlnii doi ochi umflaţi, plini de lacrimi şi o mutră palidă, speriată. Mă ridicai şi mă grăbii să o trag într-o parte. Nu mai era nobila trufaşă pe care o cunoscusem pe câmpul de luptă, ci o femeie singură, ruptă de lumea sa. Instinctiv îi cuprinsei umerii şi ea îşi lăsă capul cu părul cârlionţat pe pieptul meu.

— Am pierdut totul, murmură ea neliniştită. Rude, prieteni, lucruri dragi… Este ca şi cum n-aş mai purta niciun

nume… Nu mai sunt decât un nimic.

— Trebuie să ai curaj, îi răspunsei înţelegător. Nu bogăţia, numele sau titlul casei tale sunt acelea care îl pot face pe un om să fie demn de onoare, ci altceva, care se află pretutindeni cu el: o minte în măsură să ilumineze pe cei asemenea lui cu forţa gândului, un braţ în stare să ridice spada pentru a-şi apăra propriile idei şi un grup de prieteni cu care să împartă atât pericolele cât şi gloria! Citam în acele momente nişte fraze pe care orice bandă din Galaxia noastră le-ar fi cunoscut: Imnul Raţiunii:

— Voi… tu pari totdeauna aşa de sigur! murmură ea convinsă. Totuşi, nu pot să uit că l-au ucis pe Marele Tată, că mi-au omorât fraţii, că i-au măcelărit pe toţi… Nu pot să uit că sunt o draisteră. Nu voi reuşi niciodată să rătăcesc prin univers fără legături, să-mi vând serviciile oricui, să servesc cauze care-mi sunt străine. Eu trebuie să-mi răzbun familia!

— Un om liber nu are alt stăpân în afară de propria inteligenţă şi propria conştiinţă! insistai. Nu o uniformă, ci o sută, o mie de culori să ai la dispoziţie pentru a le îmbrăca sau a le respinge… Şi nu va trebui să vagabondăm tot timpul, am nişte proprietăţi în Colonia Verde. Pe deasupra, nu se ştie dacă într-o zi, într-o altă situaţie şi cu alte mijloace, nu ne vom afla din nou faţă în faţă cu glenicşii; atunci vor plăti cu sânge pentru draisterii ucişi, iar tu te vei întoarce pe Ramook.

Nu ştiu de ce mi-au scăpat aceste promisiuni; în acel moment, totuşi, îmi dădui seama ca am mers direct la ţintă. Se desprinse de mine cu un salt şi mă ţintui cu privirea. O privii şi eu la fel de intens şi, pentru prima oară, o văzui surâzând; cârlionţii săi blonzi, cu reflexe de flacără roşiatică, îi cădeau pe obrajii palizi într-un contrast puternic. Îi admirai buzele roşii şi le dorii; ea, care-mi citise gândurile, se roşi toată. Aplecă îndată capul, se strânse lângă mine şi ne îmbrăţişarăm.

— Mă tem pentru tine, Growman, suspină ea. Glenicşii pot să uite o fetişcană fără drepturi de moştenire, dar nu şi pe Olaf Draister, iar dacă vom rămâne împreună va fi şi mai periculos.

— Cu atât mai rău pentru ei! declarai eu gândindu-mă la cu totul altceva. Atunci răzbunarea ta va fi şi a mea, ţi-o jur! Şi o sărutai, nu întâlnii decât o slabă rezistenţă, apoi se relaxă şi-mi răspunse cu ardoare. Rămăsesem aşa îndelung, până ce râsul strident al celor prezenţi ne trezi pe amândoi la realitate.

— În gaura asta murdară suntem prea mulţi! le amintii. Ar fi convenabil să vorbim cu comandantul navei să ne ofere un loc mai decent.

— Ar fi prudent? întrebă femeia.

— Cunosc eu cosmonauţii! afirmai. Sunt oameni obişnuiţi, cu un singur scop în viaţă: să procure bani ca să poată menţine în funcţiune astronavele. La bord, în afară de pilot, niciun glenix sau altă autoritate nu contează. Va fi suficient să le trecem pe sub nas sclipirea câtorva arginţi şi vom fi trataţi cu totul altfel decât restul încărcăturii, lucruri, animale sau oameni, indiferent ce ar fi. La prima staţie vom debarca, şi nimeni nu va afla nimic. Făcând pe îndrăzneţul îi îmbiai pe oamenii mei să se încarce de lucruri şi îi îndreptai spre ieşire.

Coridorul era pustiu; un tunel întunecat, ale cărui ziduri concave erau străbătute de canele mici şi de fire care dispăreau la extremităţi în întunericul de nepătruns. Mă simţii mai liniştit, dar şi aici se simţea mirosul de putregai şi de mucegai. Pe podea era împrăştiat peste tot pământ amestecat cu substanţe animale şi vegetale care, pe deasupra, mai era şi umed.

— Astronava asta ar trebui să fie spălată pe îndelete! protestai cu nervozitate. Alesei o direcţie la întâmplare şi înaintai cu paşi mari, luminând spaţiul din faţa mea cu o torţă energetică. La prima deschidere, o poartă

întredeschisă dând într-o încăpere neagră, băgai capul şi luminai puţin. Razele se reflectară pe vreo sută de ochi galbeni, dilataţi şi istoviţi. Tresării şi mă retrăsei scârbit; îmi trăsei răsuflarea şi revenii: magazia se găsea la un nivel inferior; era enormă, încât nu reuşii să-i dau de margini, ticsită de o gloată mizerabilă, cu pielea obrajilor zbârcită, mii şi mii de fiinţe care ridicau capul spre mine şi mă fixau fără să mă vadă.

— Consumatori de Iarba Transei, murmurai. O mulţime… Dar să-i vezi atâţia strânşi la un loc…

Hilena îmi smulse făclia din mână şi intră la rândul ei acolo.

— Nu ştiu de unde provin, zise apoi dezgustată. Pe Ramook plaga fusese complet extirpată, sau aproape… nu ştiu precis…

— Când ne-am urcat la bord nu ne-am dat seama! adăugă Rimmel. Ni s-a părut ciudat că toată gloata aceea era atât de tăcută, dar pe întuneric… Şi trebuia să ne îngrijim să găsim o ascunzătoare.

Clătinai din cap.

— Se pare că iar am încurcat-o… De ce o astronavă, în loc să poarte pelerini, sau mărfuri preţioase, sau oameni de vază… deci o încărcătură plătită de cineva, duce o gloată de nenorociţi? Ar fi bine să cerem lămuriri la comandant… Dar nu-mi place.

Ne reluarăm drumul cu senzaţia neclară că am căzut în cine ştie ce capcană blestemată. Ostenirăm destul până găsirăm cabina de comandă, şi pe întregul traseu nu găsirăm niciun suflet viu. Peste tot domneau liniştea şi mirosul cumplit. Oricum, în sala de pilotaj erau câţiva oameni şi puţină lumină, slabă, dar mai mult decât suficientă ca să lumineze din spate vreo zece piloţi nemişcaţi, în poziţie de drepţi, cu faţa spre pupitrele de control.

— Domnilor, scuzaţi această intrare neaşteptată…

Ei se întoarseră, iar eu îngheţai. Aveau un corp omenesc, cu braţe, picioare, dar mă străduii în zadar să găsesc pe faţa lor ochi, gură, nas… nimic: chipuri grosolan modelate ca şi cum cineva ar fi înfăşurat ţeasta unui om în bandaje de stofă cenuşie… numai că ceea ce vedeam eu nu erau bandaje, ci piele zbârcită, materie vie care pulsa, în corespondenţă cu fruntea, în lente mişcări.

Rămăserăm unii în faţa altora, nemişcaţi, timp de o clipă care dură o veşnicie, până ce-mi dădui seama că îmbrăcau uniformele galbene ale glenicşilor. Nici Hilenei nu-i scăpă acest lucru.

— Aşteaptă… îi spusei eu, cu gândul de-a o opri.

Dar ea deja scosese spada şi se aruncase cu un urlet sălbatic asupra oamenilor fără chip. Niciunul dintre ei nu era înarmat, şi se arătară foarte stângaci în mişcări; înainte de a schiţa vreo reacţie, căzură loviţi de amazoană. Nu scoaseră niciun geamăt, niciun strigăt. Căzură unii peste alţii cu piepturile despicate lăsând să curgă din rănile deschise un lichid dens de aceeaşi culoare cu pielea.

— Cine erau? întrebă Giò-giò.

Întorsei întrebarea către fată şi ea, aranjându-şi cu mâna buclele de păr de pe frunte, se mărgini să ridice din umeri. Era roşie la chip, iar ochii păreau pe neaşteptate două flăcări cu strălucire sălbatică. Dădui la o parte cu piciorul un cadavru şi ajunsei la punctul de comandă: ecrane, cadrane însemnate cu numere, pulsaţii marcate cu simboluri necunoscute, manete şi alte drăcii de neînţeles.

— Nu-mi dau seama ce au fost, comentai cu tristeţe, dar un lucru este sigur: ei ştiau să conducă astronava, noi nu! suspinai dezolat şi mă aşezai pe un fotoliu nu prea potrivit pentru trupurile omeneşti.

— Ar fi mai bine să închidem poarta aceea, adăugai. În magazie se află două sau trei mii de drogaţi; în mod normal sunt inofensivi; dar n-aş vrea să facă o criză din cauza abstinenţei la care sunt constrânşi. S-ar putea să devină

animalici.

Ei ascultară, apoi mă înconjurară aşteptând cu gura căscată să le dau o idee.

— Şi acum ce facem, şefule? mă întrebă grăsanul arătându-şi întreaga imbecilitate.

Mă pregăteam să-l insult, când citii pe chipul tuturor aceeaşi întrebare şi-mi dădui seama că mai devreme sau mai târziu trebuia să decid ceva. Mie îmi revenea responsabilitatea de a-i conduce.

— Nu suntem încă pierduţi, murmurai, amintindu-mi ce spunea tatăl meu în ocazii disperate. Vom încerca să reflectăm puţin... chiar nu ştie nimeni să manevreze aparatura aceasta? Desigur, nu aşteptam un răspuns. Dar poate în acele momente merita să invoci o divinitate... Eu nu puteam să cred în asemenea lucruri, totuşi aş fi putut invoca spiritele potrivite situaţiei... anumiţi vrăjitori reuşeau să înfăptuiască adevărate miracole. Şi Rimmel avea pusă deoparte o amuletă foarte puternică, chiar dacă se ruşina să o spună... Un zbârnâit asurzitor se auzi pe neaşteptate, nava se zgudui, şi o grămadă de ecrane luminoase se aprinseră într-o sarabandă de străluciri multicolore.

— Suntem pierduţi! se smiorcăi Osne, grăbindu-se să-şi umple gura cu o halcă de carne afumată.

O îmbrăţişai pe Hilena. Plângea şi mă strângea la rândul său mai tare, în timp ce corpul i se lipea de al meu. Mă simţii ca deposedat de ceva care ar fi trebuit să-mi aparţină. Până una alta, această alarmă stupidă continua să zbârnâie. Întregul corp al navei se pregătea să se izbească de ceva. Închisei ochii: totul se va sfârşi cu acest huruit...

Dar nu se întâmplă nimic de felul acesta.

— Priveşte, şefule! urlă Rimmel cât putu de tare ca să poată acoperi huruitul.

Am fost silit să renunţ la moarte, cel puţin pe moment, şi mă îndreptai spre direcţia indicată: un perete despărţitor se dădea la o parte în linişte şi dezvăluia o prelungire secretă

a sălii de comandă. Pe pereţi erau înşirate în ordine nişte costume de cosmonauţi, cu reflexe metalice, dintr-o ţesătură necunoscută care dădea impresia că este foarte rezistentă. Odată am văzut cum un cosmonaut îmbrăcat într-un costum asemănător a intrat într-o astronavă în flăcări şi a ieşit din ea nevătămat!

— Să îmbrăcăm costumele, strigai eu prins de o neaşteptată inspiraţie. Ar fi putut fi inutil, dar…

În debaraua apărută din senin în faţa noastră ne precipitarăm ca un singur om. Poate era chestiune de secunde. Prinsei cu putere o haină, care era deja în mâinile femeii. În frenezia momentului abia îmi oprii la timp degetele pe mânerul spadei. Surâsei încurcat şi renunţai cu o reverenţă. Mulţumită Străbunilor, era prevăzut un echipaj numeros.

— Mie nu mi se potriveşte niciun costum! schelălăi Osne. Ce trebuie să fac?

Mă bucurai în gând, la necaz nu totul se dovedea a fi dăunător: în sfârşit, aş fi scăpat de reptila asta plicticoasă. Avusei ceva dificultăţi până îmi pusei casca (erau unele lucruri ciudate la hainele astea protectoare); mă întorsei blestemând, mă ajută unul dintre cei apropiaţi, şi când ultima cataramă magnetică se închise, am fost complet izolat de lumea exterioară; niciun zbârnâit, nici lamentaţii, iar prin viziera violacee lucrurile apăreau cu totul altfel. Un monoclu, puţin deasupra nasului, permitea să fie văzute şi colţurile neiluminate ale cabinei; un reticul la înălţimea ochiului stâng avea un sector care mărea obiectele şi mai era, în sfârşit, o bucăţică de cristal roşcat care permitea să vezi în spate. Dar, oare, câţi ochi aveau proprietarii originari ai astronavei? Nu putea să fie vorba de fiinţe fără chip.

Făcui vreo câteva mişcări să văd cât de practică este vestimentaţia; în ciuda aspectului masiv se arăta a fi mult mai comodă decât prevăzusem. Ridicai capul şi încercai să-i

încadrez pe ceilalţi prin unul dintre numeroasele geamuri transparente ale căştii. Înfofoliţi în costumele de cosmonaut mi se înfăţişau de nerecunoscut, exclusiv Osne, care, într-un fel, reuşise să îmbrace unul, deformându-l aşa de tare că stătea să plezească.

— Mă auzi, Growman? Unde eşti?

Vocea Hilenei ajunse la mine în mod neaşteptat, răsunând limpede printr-un disc aflat deasupra frunţii. Nu mă surprinse.

— Aici! răspunsei, agitând mâna.

Ne îmbrăţişarăm din nou, dar cu o asemenea îmbrăcăminte nu mai fu acelaşi lucru. Semnalele luminoase curgeau într-un vârtej nebunesc. O zdruncinătură violentă ne răsturnă pe toţi cu picioarele în sus. Hilena îmi scăpă şi, în confuzia generală, îmi veni greu să o prind. O zvâcnire nouă, şi de data aceasta structurile navei se resimţiră. Pentru început explodară unele ecrane, apoi tablele de fier ale podelei începură să cedeze, umflându-se lent şi rostogolindu-se spre marginea sălii. În sfârşit, o întreagă parte din fuselaj se desprinse. Eram într-adevăr pierduţi.

— Te iubesc! strigai corpului pe care îl strângeam.

— Şi eu, răspunse Rimmel excitat.

Îl împinsei dezgustat şi încercai să înţeleg unde a ajuns femeia.

Mai era doar foarte puţină lumină şi, în confuzia generală, o voce le acoperi pe celelalte:

— Aici s-a deschis o gaură! Mă soarbe! Ajutor!

Urmară alte explozii, descărcări, simţii o forţă care mă aspira în jos. Fu inutil să rezist, mă rostogolii pe podea împreună cu ceilalţi şi, aşa îngrămădiţi cum eram, intrarăm într-o celulă de forma unui ou. Apoi uşa prin care căzuserăm se închise şi avusei impresia că eram aruncaţi afară.

— Stelele! Stelele!

Capsula în care eram ticsiţi, prin nişte hublouri, dezvălui

mişcarea îndepărtată a aştrilor siderali.

O umbră neaşteptată se puse între noi şi neantul din faţă, crescu foarte repede şi ne lovi.

— Stone! urlai în timp ce ne rostogoleam dintr-o parte în alta ca nişte bile de biliard. În acel moment observai epava navei depărtându-se ca o săgeată de noi şi dispărând în neant cu mizerabila sa încărcătură. Capsula în care ne găseam, după câteva balansări, se echilibra. Pietroiul rămase lipit de un hublou şi ne împingea fără zdruncinături, lent, cu dragoste, aşa cum face cu propriul ou o cloşcă grijulie.

Mă relaxai cu un suspin; pe cât nutrisem suspiciunea că blocul de piatră fusese de vină pentru acest necaz, pe atât fusei de fericit să-l ştiu aproape.

— Şi acum? întrebă cineva.

Nu ascultai, eram extraordinar de satisfăcut. Îmi sprijinii capul de suprafaţa metalică a peretelui şi zâmbii. Nu ştiam în ce punct al Galaxiei ne aflam şi ce s-ar fi întâmplat dacă ne-am fi îndreptat într-o direcţie sau alta. Dar eu eram absolut sigur că vom reuşi. Poate că tatăl meu nu ar fi aprobat această siguranţă iraţională, dar el n-a avut niciodată un prieten ca Stone. Chiar dacă s-ar fi prăbuşit universul, acum eram pregătit.

CAPITOLUL AL ŞASELEA.

Petrecerea din pădure

— Unde suntem, Growman?

Cât timp am stat închişi în capsulă? Ore, poate zile, cufundaţi mereu în acea beznă împodobită cu stele inutile. Peste minţile noastre se pusese o perdea opacă de halucinaţii, de vise cu ochii deschişi. De fiecare dată când unul dintre noi se lamenta, altul râdea; şi aşteptam, în timp ce foamea şi setea slăbeau din ce în ce mai mult voinţa de a rezista. Apoi, pe neaşteptate, totul se schimbă, fără un preaviz, fără ca întunericul din jur să dezvăluie cel mai mic indiciu. Oul se sparse şi ne prăbuşirăm năuciţi pe o plajă cu nisip fin care mărginea o mare de culoarea cerului, abia încreţită de firave unde îndepărtate. Când şi cum am ajuns acolo nimeni nu se întrebă. Acum se puneau alte probleme: dacă este respirabilă atmosfera de pe această planetă sau dacă ea conţine germeni periculoşi? Nu rămânea altă posibilitate decât să riscăm: cu un surâs tâmp mă eliberai de costumul de scafandru, de haine, inspirai cu lăcomie aer în piept, apoi, cu un urlet, mă aruncai în apă. Prietenii mei mă imitară întocmai, cu strigăte de veselie (exclusiv Osne, care avea o repulsie deosebită pentru spălat). Stone mă urmă, rămânând suspendat leneş în aer şi reflectând pe cristalele sale verzi, ce sclipesc pe suprafaţa sa aspră,

caldul soare portocaliu care strălucea deasupra noastră.

Ne bălăcirăm îndelung, până când ne simţirăm eliberaţi de murdăria acumulată; apoi, obosiţi, ne întoarserăm la ţărm şi adormirăm, ca un singur om, pe nisipul care frigea.

Mă trezi o cumplită senzaţie de foame. Ceilalţi încă aveau ochii închişi. Îi strigai pe rând ca să mă conving că sunt vii şi scrutai gânditor dunele care închideau orizontul. Trebuia să conving pe cineva să cerceteze împrejurimile şi să ne procure hrană. Din partea mea, sincer să fiu, nu aveam niciun chef să părăsesc calda îmbrăţişare a nisipului moale.

— Este, evident, o lume locuită, murmurai. Hilena, ai idee unde ne aflăm? Un cer şi o mare ca acestea nu sunt lucruri obişnuite.

Ea se aşeză, şi când, fără grijă, privii cu atenţie în direcţia sa, se grăbi să-şi acopere goliciunea cu mantaua.

— Nu e din sistemul Ramook, spuse roşind. În interiorul acestuia lumile sunt mai reci, chiar şi vara.

— Altfel spus, asta înseamnă că suntem departe de glenicşi! răspunsei liniştit. Nu ne paşte niciun pericol. Poate, dacă un voluntar ar face câţiva paşi, am putea găsi şi de mâncare; fructe, de exemplu.

Nu înaintă nimeni. Îl privii pe Raraak şi acesta îmi răspunse că şi-a rupt două braţe pentru a intra în costumul de cosmonaut şi se îndoia serios de capacitatea lui de a supravieţui. În altă situaţie m-aş fi înfuriat, acum mă limitai să pufnesc în râs: soarele cald, murmurul lin al undelor şi epuizarea au estompat trăsăturile dure ale caracterului meu.

— Aş merge eu, şefule, se oferi Giò-giò surâzând. Dar de unul singur mi-e frică să nu mă rătăcesc.

— Mergem amândoi! hotărâi eu cu înţelepciune. Voi să nu vă îndepărtaţi, şi ţineţi scafandrii tot timpul la îndemână. Nu se ştie niciodată.

Cu greutate mă ridicai, îmbrăcai pantalonii, cazaca şi mă gândii să îmbrac şi platoşa Hilenei; prinsei de cingătoare

cartuşiera cu încărcăturile de rezervă pentru spadă şi făcui primii paşi.

— Mergem! anunţai.

Cei rămaşi n-au fost de acord să plec şi nici nu schiţară gestul de a mă saluta; fata propuse cu timiditate să mă însoţească, dar înainte de a o respinge, ea se prăbuşise deja pe nisip. În timp ce priveam coapsele sale lungi şi rotunde găsii, totuşi, forţa de a urca povârnişul, urmat de Giò-giò (care din cauza greutăţii se cufunda în nisip până la genunchi) şi de inseparabilul pietroi. Mi se părea că sunt escortat de o armată… Sosii mort de oboseală în vârful dunei, blestemându-mi bunăvoinţa. Plaja pe care ne găseam se sfârşea, numai după câţiva metri, cu un spaţiu plin de tufişuri înflorite, mirositoare, ale căror culori aminteau primăverile din pădurile tropicale. Dincolo de tufişuri se întindea o pădure de un verde intens: copaci noduroşi, coroane dese, ghemuite unele în altele, care ajungeau la un munte roşiatic, al cărui vârf înzăpezit se îneca printre norii de vată azurie.

După ce am depăşit primul moment de admiraţie şi uluire, observai în peisaj anumite distonanţe. Încă de foarte tânăr l-am însoţit pe tatăl meu în multe expediţii: am văzut planete sălbatice, aride, prospere, reci, primitoare sau nu; aceasta nu era prima pădure pe care o aveam în faţă, şi mi se părea deosebită de oricare alta.

Poate pentru nuanţa sa întunecată şi excesiv de uniformă, poate pentru aspectul său curat, idilic: niciun rug, niciun arbore mort, nicio ramură uscată. Totul era extraordinar de echilibrat; îmi amintea de unele fresce pe care le-am văzut în unele case de nobili dintr-un oraş abandonat, reminiscenţe ale unei epoci în care oamenii aveau şi chef şi timp să picteze lucrurile frumoase ale lumii antice.

Ca să completeze cadrul, veni pe neaşteptate un vânt cochet care mângâie ramurile iscând un foşnet de frunze

(niciuna nu se desprinse de ramuri) şi aduse până la noi miresmele de arbuşti şi ierburi, ciuperci, flori şi discret parfum de carne grasă rumenită cu ierburi aromatice.

Şovăii o clipă.

— Şefule, cineva găteşte.

Mă oprii năucit. O alarmă necontrolată zbârnâi în mine, declanşa spaime atavice de vrăjitoare, balauri, canibali, capcane demonice, şi numai asta mă împiedică să nu alerg în pădure.

— Cheamă şi restul bandei, murmurai. Gata de atac.

Grăsanul mă privi cuprins de nedumerire, cu ochii holbaţi; trebui să-i repet ordinul pentru ca, în sfârşit, să alerge pe povârniş în jos. Se întoarse puţin mai târziu cu ceilalţi, purtând drapelul lui Krack strălucind de energie şi fiind cu toţii mai mult sau mai puţin alarmaţi. Mirosul sporind în intensitate al fripturii şterse orice urmă de oboseală. Din stomacul reptilei răsunară râgâieli repetate şi din gura deschisă se prelinse un fel de salivă.

— Vom acţiona cu precauţie, le recomandai. S-ar putea să fie o cursă. Probabil suntem în apropierea unui sat indigen: oameni sălbatici, dat fiind că nu se văd clădiri.

— Mi-e foame! îmi aminti Osne cu un suspin.

— Dar am putea să sfârşim noi la frigare! prevesti Rimmel, nu mai puţin îngrijorat decât mine. Se spune că la originile timpului nişte demoni au fugit din iad şi întind capcane cosmonauţilor naufragiaţi prin intermediul unor dulci viziuni.

— Nu-i momentul să cităm sfintele scripturi, îi reproşai. Ar putea fi doar nişte aborigeni inofensivi. Ar putea fi!

Ne afundam în pădure călcând pe un moale covor de iarbă fragedă, perfect uniformă, cu pedunculi de aceeaşi dimensiune… Prin semne îmi aliniai oamenii în formaţie de apărare. Ne-ar fi fost de mare ajutor calităţile lui Raraak, dar cu mare greutate ar mai fi putut să capteze ceva cu stomacul acela care chiorăia fără niciun pic de decentă.

Continuam să înaintăm în linişte percepând o uşoară batere de aripi; peste capetele noastre trecu o minusculă zburătoare cu penele în curcubeu, care scăpă un mic obiect. Ne dădură înapoi speriaţi, petala plană şovăielnică prin aer şi se aşeză la picioarele noastre. Mă pregăteam să comentez întâmplarea, când un nou fâlfâit de aripi mă alarmă.

Soseau cu sutele, păsări mici cu o înfăţişare delicată, care, ciripind voioase între ramurile arborilor, începură să ne bombardeze cu floricele, coriandri parfumaţi, frunze emanând reflexe multicolore. După câteva minute situaţia mă îngrijoră, totul era aşa de ridicol… Eram chiar tentat să comand foc.

— Am impresia că ne arată drumul pe care trebuie să-l urmăm, observă Rimmel, arătând cum petalele însemnaseră pe pajiştea verde o cărare multicoloră. Ne aşteaptă.

— Este exact ceea ce credeam! minţii eu pe un ton morocănos şi-mi retrăsei mâna de pe garda spadei; fără nicio precauţie o apucai pe drumul care se forma înaintea noastră.

Nu fu nevoie să mergem prea mult; ne găseam foarte aproape de marginea unui luminiş, unde o fiinţă cu chip de metal auriu părea că ne aşteaptă chiar pe noi. Uitai de păsări şi, cu un salt înapoi, scosei spada. Acela, în schimb, răspunse la gestul meu ridicând cu mâna înmănuşată un vas larg în care răsunau cristalin, la tremurul mâinii, cinci cupe de cristal umplute cu un lichid de un roşu aprins.

— Un aperitiv, onorat oaspete?

Rămăsei încremenit şi scrutai cu nedumerire pajiştea întinsă în spatele său: zeci de mese acoperite cu feţe de masă dantelate, fotolii împletite din ramuri de răchită, umbrele de soare susţinute de câte un ax de lemn subţire şi închis la culoare, aproape de marginea opusă a terenului ierbos, o colibă din pietre neşlefuite, înăbuşită de plante

agăţătoare; lângă focurile care ardeau între ziduri, alte creaturi cu obraz sclipitor găteau bucăţi mari de carne sfârâind pe grătare de fier şi trepiede, în timp ce pe bănci improvizate erau aşezate alte bunătăţi îmbietoare.

— Dacă acceptaţi invitaţia! insistă cu o reverenţă fiinţa aceea.

Mă întorsei să-l privesc: avea o fizionomie umană, dar îşi ascundea faţa sub o mască, un fular lung de stofă lucitoare îi înfăşură gâtul şi purta mănuşi brodate; îmi fu imposibil să înţeleg cum era în realitate. Îmbrăca o uniformă somptuoasă, fără simboluri heraldice. Într-un anumit sens amintea de timpurile antice… dar nu era o fiinţă omenească.

— Sunt Growman, şeful bandei lui Krack! declarai, încercând să-mi asum o înfăţişare orgolioasă. Nu ştiu în ce lume mi s-a întâmplat să nimeresc, şi nu cunosc obiceiurile locului… Pot să vă garantez că nu intenţionăm să facem rău şi nici să producem dezordine. Dacă ne veţi arăta drumul să ajungem în cel mai apropiat oraş, noi ne vom îndepărta fără să vă mai deranjăm în plus.

— Mi-e o foame de mor! se smiorcăi Osne cu ochii holbaţi în direcţia bucătăriilor.

Îl ţintuii cu o privire severă şi mă întorsei către necunoscut.

— Dacă aţi fi amabil şi ne-aţi vinde puţină hrană; servitorul meu este bolnav…

— Fără formalităţi, vă rog! murmură fiinţa cu o voce plină de amabilitate. Vă aflaţi la o petrecere cu liberă participare, nu trebuie să vă scuzaţi. Puteţi să mâncaţi imediat, trebuie numai să luaţi loc la o masă. Ceilalţi oaspeţi vor sosi şi ei nu peste mult timp, şi master Hobi se îngrijeşte de ultimele retuşuri ale reprezentaţiei.

N-am putut obiecta nimic; ridicai din umeri cu un semn de înţelegere îndreptat către însoţitorii mei şi îi îndrumai cu prudenţă la masa cea mai apropiată. Încă mi-era frică de o

cursă, cu toate că simţeam că mă pot încrede; reducând energia spadei la minim, aşteptai. Imediat alte feţe aurite (identice una cu alta) aduseră mâncăruri pe farfurii întinse şi ne serviră cu adânci plecăciuni. După câteva minute rămăserăm singuri, în timp ce masa încărcată emana un miros îmbietor.

— Şi acum ce facem, şefule? se bâlbâi Giò-giò cu capul alunecându-i lent spre vasele pline.

Îl încurajai să reziste, dar fără prea multă convingere.

— Ar putea fi otrăvite! îi amintii cu înţelepciune.

Lui Raraak nici măcar nu încercai să-i sugerez ceva, ci-l lăsai să devoreze întregul conţinut al farfuriei sale. Nu manifestă simptome de suferinţă nici măcar când creaturile mascate îl serviră pentru cea de-a patra oară. În acel moment cedarăm şi noi. Totul se desfăşură cât mai bine cu putinţă. Şi pentru o bună perioadă de timp în luminiş nu mai răsună altceva decât potolita îndeletnicire a măselelor noastre.

— Sosesc oameni, câteva zeci! mă preveni Osne, ridicând pentru o clipă ochii spre mine.

Nu ştiui cum să reacţionez. Aşteptai să văd ce se întâmplă: noii veniţi sosiră în grupuleţe, urmaţi de obişnuitul fâlfâit al păsărilor, se aşezară la diverse mese în jurul nostru fără să manifeste surpriză sau curiozitate faţă de prezenţa noastră. Îmbrăcau haine de croieli diferite, având în comun doar o eleganţă echilibrată şi ţinuta sărbătorească. Servitorii cu chipul aurit începură să aducă bucate şi, de undeva, dintr-un loc neprecizat, se ridică o muzică delicată, armonioasă, care părea să invite la bucuria de a trăi, la o blândă veselie.

— Pare o sărbătoare de primăvară, suspină Hilena. Şi oamenii din castelul meu ieşeau la iarbă verde să cânte, să danseze… dar nu era aşa… aşa de frumos. Aceste doamne sunt minunat îmbrăcate, iar, pe deasupra, toţi au un aspect nobil, superior…

— Să nu ne lăsăm înşelaţi de aparenţe! îi sfătuii. Să beţi puţin şi să fiţi tot timpul în gardă.

Rimmel, care nu-şi abandonase steagul nici în timpul mesei, amuţi. Mi se făcu milă şi-l rugai să se relaxeze.

— Fii liniştit, nu ne paşte un pericol imediat, îl încurajai. El se roşi, grăbindu-se să înfigă drapelul în pământ. Dar nu reuşi. La cea de-a doua încercare se auzi ecoul unui metal lovit. Curios, săpai în iarbă ajutându-mă de teaca spadei: la câţiva centimetri în pământul umed dădui peste o suprafaţă de tablă argintie. O privirăm toţi cu un aer întrebător.

— Este o plăcere să întâlnesc chipuri noi la modesta mea competiţie.

Vocea ne surprinse şi sărirăm în picioare ca nişte hoţi prinşi asupra faptului (exclusiv Raraak, preocupat să roadă cu meticulozitate un os). Mă întorsei spre interlocutor şi văzui un domn în haine închise care surâdea. Lăsa impresia că este bătrân, foarte bătrân, cu toate că nu se vedeau zbârcituri pe obrazul său: un om fără timp, cu ochii plini de inteligenţă şi înţelepciune; reuşi, în ciuda momentului de rătăcire, să ne lase impresia că suntem la adăpost.

— N-aş vrea să deranjăm, mormăii. Nu…

— Te rog, fără explicaţii! sugeră acesta întinzându-şi braţul spre mine, cu un gest pe care tatăl meu îl făcea adeseori fată de alţi şefi de bandă, şi a cărui semnificaţie nu se pricepea să o explice. Îi dădui mâna, şi domnul acela mi-o strânse puternic, dar nu cu violenţă, cum obişnuiau să facă bătrânii luptători.

— Sunt Hobi, masterul, continuă el, şi încă o dată înţelepţii ne-au permis să ne desfăşurăm în afara Arcei. Sper că asta nu vă supără: aceste scene cer mult spaţiu şi-mi dau seama că pentru noii veniţi acest lucru poate să pară neobişnuit.

— Desigur! murmurai fără să înţeleg sensul cuvintelor sale.

Masterul îl fixă cu privirea pe Stone, care se aşezase

liniştit pe pajişte.

— N-am mai văzut asemenea creatură! afirmă el. Face parte din vreun program de instruire?

— Îl cheamă Stone, răspunsei.

Hobi avu bunul-simţ să nu mai ceară alte lămuriri.

— Un nume frumos, comentă el. Dar, vă rog, continuaţi, întrecerea este abia la început şi eu vă stingheresc cu pălăvrăgeala mea. Şi îşi luă rămas-bun cu un surâs.

Mă aşezai din nou, şi Hilena se mută lângă mine.

— Mi-e frică! şuşoti ea. Dacă aş avea în faţă duşmani, aş şti cum să mă comport. Dar aceştia… sunt deosebiţi… Simt că se va întâmpla ceva şi că spada nu-mi va fi de niciun folos.

O liniştii cu o frază care sună îndoielnic. Acea lume părea absurdă, ireală, cu toate că nu era nimic fals la persoanele care ne înconjurau. Nu văzui niciun surâs ostil, nici semne între ei; nu se vedea nicio armă, totuşi, fata avea dreptate: toţi lăsau impresia că aşteaptă un eveniment, poate unul neplăcut.

Orele trecură greu, între timp petrecerea căpăta alte accente: muzici mai ritmice, mereu alte noi mâncăruri servite de ireproşabilele chipuri aurite, râsete, dansuri de perechi tinereşti. Acum nu mai reuşeam să înţeleg nimic, tensiunea în aer era intensă. Observai că nu mai zburau păsări şi, privind spre pădure, observai că verdele crud al ramurilor se transforma sub ochii noştri într-un cenuşiu închis, ameninţător. Apoi coborî liniştea şi, pe neaşteptate, suflă un vânt rece care agită părul frumos pieptănat al femeilor, ridică feţele de masă cu dantelă şi răvăşi ramurile arborilor iscând un vârtej de frunze care învălui comesenii. Una mă lovi la braţ şi simţii o puternică durere. Cu un gest de repulsie aruncai schija de metal care-mi intrase în carne.

— Drapelul! urlai.

Rimmel ascultă, şi noile proiectile se frânseră de bariera energetică. Eram într-o siguranţă provizorie şi putui să

observ ceea ce se petrecea în jurul nostru. Oaspeţii stăteau în picioare şi înfruntau cu demnitate şi distanţare ploaia de răni provocată de bombardament. Foarte rar câte unul se arăta preocupat să răstoarne mesele şi să-şi caute adăpost în spatele lor. Mai mult decât atât, cu faţa distorsionată de durere, rămaseră nemişcaţi, în timp ce ici şi colo, pe corpurile lor, înfloreau buze de sânge.

— Nu putem să-i lăsăm neapăraţi! spuse Hilena care, după momentul de uluire, îşi afirmă atitudinea războinică.

— Dacă mărim volumul câmpului protector, riscăm să descărcăm pilele… şi nu ştim ce ne aşteaptă! replicai.

Un grup de servitori, aparent imuni la frunzele tăioase, veni în fugă spre noi. Unul dintre ei pătrunse cu îndrăzneală în câmpul protector.

— Domnilor, murmură el, nu este permis…

Îi tăiai capul dintr-o lovitură şi descoperii cu uimire că ţeasta era goală: o găoace metalică şi nimic mai mult. Fiinţa nu căzu, dar se opri, se dădu înapoi şi o luă la goană urmat de colegii săi.

— Nu vă apropiaţi! îi rugai cuprins de o confuzie mentală aproape totală. Am venit cu gânduri bune, nu vreau să ne măcelărim.

Un urlet de mai multe voci mă întrerupse. Pădurea, între timp, se modificase: arborii, acum dezgoliţi, se dezrădăcinau cu răcnete ameninţătoare şi strângeau luminişul într-un asediu de membre lemnoase, gata de încăierare. O fată, care se încăpăţânase prosteşte să danseze la marginea pădurii, fusese prinsă cu putere între ramuri de un monstru şi, puţin după aceea, răsună un vaiet slab şi scrâşnetul oaselor sfărâmate.

— Unde naiba am nimerit? strigă Giò-giò care strângea pistolul într-o mână şi un peşte rumenit în alta.

— Să ne întoarcem pe plajă! propuse Rimmel. Şi convinge-l pe Stone să ne facă loc… lui nu-i va fi greu să pulverizeze drăcoveniile astea.

Găsii excelentă sugestia: Stone, totuşi, nu părea să resimtă situaţia: continua să picotească pe iarbă şi să sfârâie fericit de fiecare dată când câmpul energetic îl atingea. În acest timp armata vegetală înainta şi mai mult, iar, în afara câtorva cazuri de fugă, masa de invitaţi rămânea nemişcată, fără să ştie cum să reacţioneze, mulţi dintre ei surâzând în semn de aprobare.

— Sunt nebuni cu toţii! gemui eu, şi-mi condusei grupul în centrul luminişului. Acest fapt se pare că atrase atenţia plantelor, care se aruncară asupra noastră.

— Câmpul la puterea maximă! ordonai.

— Dacă sunt de lemn, nu prea contează! îmi aminti stegarul şi imediat un ram lung şi noduros zbură prin aer la câţiva centimetri de capul meu. Blestemai şi-l respinse cu o lovitură de spadă.

— Măcar vom ajunge la Străbuni cu burta plină, făcui eu haz de necaz. Foc, după cum credeţi de cuviinţă!

Fulgere aprinse spintecară aerul şi doi arbori arseră în clocote sinistre. Hilena, cuprinsă de febra războiului, părăsi grupul şi se aruncă asupra monştrilor; n-avusei încotro şi trebui s-o urmez: un şef nu trebuie să stea niciodată în spatele altora. Cu uşurare descoperii că în faţa spadei nu se arătau a fi adversari deosebit de periculoşi. Tulpinile lor se mişcau lent, iar lemnul nu opunea nicio rezistenţă tăişului. Despicai trunchiurile cu ample lovituri şi, curând, pădurea începu să cedeze, în timp ce mai departe ardea sub loviturile pistoalelor laser.

— Domnilor, vă rog, ajunge atât!

Mai doborâi un copac şi mă oprii şovăielnic. Bătrânul care s-a prezentat cu numele de Hobi ne ieşi în cale sever.

— Nu reuşesc să-mi explic o asemenea absurditate, continuă domnul, măsurându-ne scârbit din cap până în picioare… Să creezi arme… Să le foloseşti la o întrecere… Nu s-a mai pomenit!

— Dar trebuia să ne apărăm! observai cu perplexitate.

Deocamdată plantele stăteau nemişcate, iar oamenii se strânseră în jurul nostru, privindu-ne cu dezgust şi consternare. Nimeni nu părea să se îngrijească de cele două sau trei cadavre care zăceau pe iarbă. Masterul suspină dezolat.

— De ce trebuia să vă apăraţi? întrebă. Apoi, fulgerat de un gând neaşteptat, surâse. De cât timp n-aţi mai participat la întreceri? Să fi hibernat cumva mai mult de două secole?

— Nu înţeleg… Este pentru prima dată când trăim o asemenea experienţă, răspunsei. Am douăzeci de ani, mă cheamă Growman, şeful bandei lui Krack, în serviciul dumneavoastră, domnule. Iar aceştia sunt tovarăşii mei; am ajuns pe această planetă ca naufragiaţi. Astronava noastră…

Nu mă lăsă să termin. Cei prezenţi se dădură înapoi înspăimântaţi.

— Sălbaticii! ţipă o voce isterică. Au venit sălbaticii! Fugiră care mai de care, şi cadavrele fură ridicate în aer de braţe invizibile. Unde şi cum dispărură nu puturăm să ne dăm seama.

Rămaserăm singuri, întrebându-ne din priviri. Apoi ne aruncarăm ochii spre orizont: muntele, în depărtare, se sfărâma în linişte, transformându-se în vapori evanescenţi; brusc pieri soarele, albastrul cerului şi, încet-încet, dispărură dealurile, pădurile, pajiştea, pământul de sub picioare, şi rămăserăm pe o suprafaţă de metal care se întindea uniformă pe kilometri întregi, până unde puteam cuprinde cu privirea în lumina slabă care plutea în jur; deasupra noastră se lăsa întunericul gol al spaţiului.

— Ce vrăjitorie mai este şi asta? întrebai. Drept răspuns observai că şi podeaua începuse să dispară. Un gând izbucni cu violenţă în mintea mea: aerul. Dacă se rarefiază…

— Drapelul activat la maxim! ordonai, iar Rimmel, excelent băiat, înţelese şi execută. Ne aflam, astfel,

înspăimântaţi, înăuntrul bulei noastre de energie, scrutând neantul de deasupra noastră şi de sub noi.

— A dispărut totul! se tângui Osne, care încerca zadarnic să rupă cu dinţii bucata de carne pe care până acum câteva clipe o strângea în pumn. Raraak! Stăpâne Growman, salvează-ne! Tu poţi să ne salvezi, nu-i aşa?

Îl rugai să stea liniştit şi începui să izbesc cu spada solul invizibil.

— Nu ne poţi face una ca asta! îl rugai luptând cu disperarea cea mai cruntă. Am reuşit să scăpăm de bătălie, de pustiu, de glenicşi, de cei fără chip, de astronavă… Aici ne simţeam în siguranţă, este dreptul nostru să fim salvaţi!

Hilena îşi sprijini o mână pe umărul meu şi surâse cu tristeţe.

— Regret, Growman, este scris că draisterii se vor stinge, trebuie să acceptăm realitatea.

— Să ne pregătim pentru a ne duce sufletele la Străbuni! suspină stegarul îngenunchind; unul dintre noi îl imită, tocmai ateul de Osne.

Nu mai suportai.

— Nu! urlai, începând să lovesc din nou cu arma în podeaua invizibilă. Nu trebuie să ne dăm bătuţi; suntem încă vii!

— Numai atâta cât mai este aer! observă resemnat Rimmel. Sau până se vor descărca pilele energetice ale drapelului, şi atunci…

Îmi scăpară câteva înjurături obscene, mânuind tăişul stins al spadei. Unul dintre prietenii mei mă invită să mă rog. Îi spusei să se ducă la dracu' şi-mi dădui seama cu stupoare că blestemul se adeveri: dispărură toţi, asemenea celorlalte lucruri, şi rămăsei singur. Izbucnii în râs ca un idiot şi continuai să râd în timp ce şi eu dispăream. În mod sigur tatăl meu ar fi fost mândru să vadă că într-o situaţie atât de grea eu am fost în stare să ţin capul sus până în ultima clipă.

CAPITOLUL AL ŞAPTELEA.

Arca Eternilor

Comerţul cu sclavi era una dintre metodele cele mai sigure de îmbogăţire. Universul, atât de sărac în metale preţioase, era în schimb plin de fiinţe care puteau fi transformate în bani. Studiasem în detalii tehnica: era suficient să parcurgi zonele sălbatice, să devii stăpânul vreunui sat, să-i elimini pe cei doi-trei colţoşi care s-ar fi putut opune, să alegi cu grijă elementele cele mai sănătoase, şi apoi să ajungi cu ei tocmai în partea opusă a Galaxiei pentru a-i vinde. Era simplu, mai ales dacă aveai la dispoziţie o bandă bine înarmată şi instruită, în mod sigur era mai puţin riscant decât să susţii cauzele altora. Cu toate acestea, când i-am făcut tatălui meu propunerea aceasta, din puţin nu m-a omorât în bătaie. Pe atunci eram încă prea crud şi nu înţelegeam straniul cod de onoare al bătrânului, mania sa de a apăra cuceririle Raţiunii şi înţelepciunea vremurilor antice. Cu acel prilej mă bătu măr, înşiruindu-mi cu voce tare gloria strămoşilor noştri, tradiţiile familiei. Se calmă numai când leşinai; din acel moment am fost mult mai atent când i-am făcut alte propuneri.

Cufundat în negura inconştienţei continuai, totuşi, să aud cuvintele părintelui meu, reproşurile sale, loviturile cu ciomagul date în cap, durerea şi firavele mele vaiete de

protest. Cu un efort de îndărătnicie reuşii să reacţionez: nu mai eram un tinerel, şi nimeni nu-şi putea permite să mă trateze aşa, nici măcar el, mai ales acum că era mort de atâta timp…

Deschisei ochii. Descoperii că eram dezarmat şi legat pe o masă circulară, în interiorul unei cupole transparente, în afara căreia se îngrămădeau numeroase chipuri gânditoare formând un cerc şi inspirând o ciudată supunere. Îmi amintii ce s-a întâmplat.

— Ce vreţi? Unde sunt? întrebai încercând rezistenţa chingilor care mă strângeau.

— Dacă nu vă supăraţi, noi suntem aceia care punem întrebări! răspunse o voce autoritară, dar nu ameninţătoare.

Observai că niciuna dintre persoanele din jur nu deschisese gura; căutai interlocutorul dincolo de ele şi descoperii, lângă un perete al imensei săli în care ne aflam, un podium. Pe el stăteau nemişcate nişte figuri hieratice, deosebit de maiestuoase: păr lung, argintiu, braţele încrucişate pe piept, veşminte luminoase şi ochi… ochi care îţi străpungeau sufletul.

— Aţi putea fi atât de amabil, domnule Growman, să ne explicaţi cum aţi ajuns pe Arca noastră? continuă vocea.

— Aş fi încântat să vă pot răspunde, domnule, murmurai. Din păcate nu pot să spun decât că astronava în care am călătorit a fost distrusă, eu şi prietenii mei am intrat în derivă până când am nimerit pe această planetă. Restul vă este cunoscut.

Nimeni nu se arătă uimit de ceea ce spuneam, nici nu ceru alte lămuriri, cu toate că în mica mea expunere existau destule lacune. Bătrânii inchizitori rămaseră în tăcere câteva minute, cufundaţi în meditaţie, apoi se întoarseră să aibă grijă de mine.

— Ce ne puteţi spune despre strania fiinţă care vă însoţeşte? întrebă binecunoscuta voce.

Mă grăbii să le povestesc tot ce ştiam despre Stone şi despre acţiunile sale, exprimându-mi şi păreri personale despre pietroi şi despre calităţile lui. Nu ascunsei nimic; în fond, ar fi fost imposibil să minţi nişte oameni aşa de solemni. Ei ascultară fără să mă întrerupă, iar când tăcui rămaseră şi ei în tăcere; aveam, totuşi, convingerea că dialogau într-un anume fel, dar în mod sigur fără să se folosească de gură.

— Domnule Growman, ceea ce aţi povestit corespunde versiunii furnizate de colegii dumneavoastră şi de resturile şalupei de salvare pe care le-am recuperat, afirmă vocea. Aşadar, sosirea dumneavoastră în colectivitatea noastră nu corespunde unui act de agresiune. Dar asta vă complică situaţia. Aţi demonstrat în timpul întrecerii un caracter violent şi incompatibilitatea culturii dumneavoastră cu modul nostru de viaţă. Din această cauză, înainte de a da un verdict final, veţi fi supus unei perioade de reeducare, după care vă vom hotărî soarta. Veţi fi încredinţat spre îngrijire maşterului Hobi, care se face responsabil, chiar dacă involuntar, de venirea voastră.

— Nobili domni, observai eu, nici eu, nici prietenii mei nu avem intenţia să ameninţăm sau să pricinuim deranj. N-am dori decât să fim conduşi spre o lume locuită, oricare ar fi ea… nu ca un refuz al amabilei oferte de ospitalitate, dar…

— Aceasta este Arca Eternilor, mă întrerupse interlocutorul, depozitară a Ştiinţei şi Civilizaţiei. Nimeni nu o poate părăsi până ce nu va veni ceasul declanşării Misiunii. Sunteţi liberi să vă mişcaţi în interiorul ei şi să trăiţi cum vă place, dar nu vă puteţi îndepărta până la momentul stabilit. Dacă veţi fi la înălţimea operei care vă aşteaptă, veţi deveni Etern; dacă veţi refuza să vă adaptaţi nu va fi decât în paguba dumneavoastră.

— Mă veţi ucide? întrebai cu vocea stinsă.

— Noi nu cunoaştem violenţa, domnule Growman, îmi răspunseră ei. Tocmai acesta este motivul pentru care nu

vă putem permite să fiţi *altfel decât noi;* şi tot din acest motiv nu aveţi de ce să vă temeţi.

Podiumul suspendat alunecă prin aer şi dispăru cu încărcătura sa umană cu tot; şi celelalte persoane se retraseră; nu mai rămase decât o singură figură în fundul sălii.

Masterul Hobi se apropie de mine cu acelaşi surâs cordial ca la prima întâlnire.

— Fii binevenit pe Arca Eternilor, Growman! spuse şi îmi întinse mâna. Răspunsei cu acelaşi gest, în timp ce strânsoarea mâinii sale îmi inspiră încredere şi speranţă. Rămaserăm aşa câteva secunde, până când mi-o retrăsei jenat.

— Îmi imaginez că ai să-mi pui mai multe întrebări, continuă el. Iar prima dintre ele, fără îndoială, va fi în legătură cu prietenii tăi. Vino. Mă îndreptă spre uşă şi mă conduse într-o încăpere adiacentă unde, sub cupole separate, erau legaţi oamenii mei. Păreau adormiţi.

— Se află într-o stare de animaţie suspendată. Dorm, pe înţelesul tuturor, adăugă el. Şi vor rămâne aşa până la sfârşitul perioadei de adaptare.

Părăsirăm sala aceea şi, după ce am traversat şi celelalte încăperi, toate foarte mari şi aparent nemobilate, ajunserăm într-un spaţiu ocupat de o cuşcă cu bare sclipitoare în care zăcea Stone.

— Prietenul tău de piatră se află aici, explică Hobi, pentru că nu am reuşit să-i localizăm centrii nervoşi, dacă are. Unii dintre experţii noştri îl studiază şi, poate, dacă accepţi să-i ajuţi, vei contribui la rezolvarea problemei.

În timpul acesta Stone se ridicase de la podea şi lovea barele celulei în direcţia mea, cu trosnete şi scântei.

— Regretăm mult că trebuie să limităm libertatea acestei creaturi, suspină masterul întristat. Dar până ce nu vom reuşi să stabilim un contact, este necesar să acţionăm aşa; nu ştim dacă este vorba de o fiinţă raţională, şi volumul său

ar crea probleme pe Arcă.

***

Continuarăm să ne deplasăm dintr-o cameră în alta, toate la fel de goale, ample, deşi de diferite mărimi, culori ale pereţilor şi tonalităţi ale luminii.

— Arca este universul nostru. Îl construim de mai bine de cinci sute de ani şi de atunci nimeni nu l-a părăsit. În ea rătăcim prin Galaxie protejaţi de orice pericol posibil datorită unor ecrane speciale. Aici nu-ţi va lipsi nimic: nu există hotare, nici structuri delimitate pentru funcţii speciale, mai puţin zona de odihnă unde se află prietenii tăi şi unele clădiri cu aparatură vitală. Tot restul este liber în orice sens; fiecare dintre noi se foloseşte de ceea ce crede că îi este necesar şi atât cât îi trebuie, iar, când nu ne ajunge volumul disponibil, ne deplasăm pe suprafaţa exterioară, unde ne-ai întâlnit. Aici nu există proprietate, pentru că nu există obiecte, ci numai spaţiul care să le conţină.

— Dar arborii? Munţii, soarele, păsările… erau lucruri reale, nu iluzii – observai.

— Erau *creaţii* rectifică ghidul. Înţeleg că pentru un sălbatic (îi numim aşa pe cei care nu sunt Eterni, nu o considerăm o ofensă), conceptul este dificil; totuşi, vei vedea că după câteva exemple şi câteva ore de studiu vei înţelege mai limpede. Priveşte: vrei să bei ceva?

Nu aşteptă confirmarea mea, ridică mâna spre mine şi văzui că strângea un pahar plin cu un lichid îmbietor.

— Sunteţi magicieni! exclamai alarmat.

Hobi surâse şi clătină din cap.

— Nu, este un principiu fizic elementar, explică, făcând să dispară în neant recipientul. Atmosfera în care trăim conţine toate elementele de bază necesare pentru a forma materia pe care o percepem cu simţurile noastre. Ajunge să

ai energie suficientă pentru a le ordona şi fantezie pentru a impune o schemă constructivă... Dar nu trebuie să te preocupi, pentru că şi tu vei reuşi într-o zi.

Sălile traversate se făcură tot mai mari şi, deodată, dădurăm într-o enormă piaţă iluminată de un astru strălucitor. Când ochii se obişnuiră cu lumina orbitoare, zării o mulţime tăcută aşteptând pe laturile unei piste îndreptate spre extremitatea cealaltă a pieţei.

— Ce vor? întrebai.

— Să te vadă, răspunse masterul. Eşti primul individ neprescris care intră în Arcă. Încarnezi, într-un fel, simbolul pe care l-am refuzat atâta: ignoranţa, violenţa, superstiţia, ura... universul din afară; cunoscându-te, vei înţelege. Urmează-mă îndeaproape şi încearcă să rămâi calm; indiferent ce s-ar întâmpla, aminteşte-ti că aici nu poţi păţi nimic rău, nimic.

Aceste vorbe mă puseră pe gânduri; de ce ar fi trebuit să rămân calm? Păreau fiinţe normale, şi nu se vedeau arme în jur. Păşii în mijlocul lor cu voinţa de a mă arăta mai puţin primitiv decât se aşteptau: capul sus, privirea înainte, paşi hotărâţi; pe deasupra, mă prefăcui că nu aud şuşotelile care mă însoţeau. Eram fiul unui faimos şef de bandă, ştiam să scriu, să fac socoteli, nu mă lăsam impresionat de orice truc ieftin... Oamenii aceia, pe de altă parte, nu aveau nimic din prestanţa înţelepţilor cu care avusesem de-a face înainte; îmbrăcau haine curate, elegante, dar nu observai ornamente cu metale preţioase, nici simboluri heraldice de case ilustre; puteau fi comparaţi cu nişte târgoveţi obişnuiţi dintr-un oraş între atâtea altele. Mi se păru însă ciudat că nu vedeam copii în jur: tineri, da, persoane mature, puţini bătrâni, dar niciun copil...

O neaşteptată mişcare a celor prezenţi fu suficientă să-mi spulbere siguranţa; deodată, mulţimea se legănă şi – surâzând excitată – se retrase pentru a face loc unui teribil animal păros, înalt de vreo doi metri, cu o gură mare

înconjurată de colţi şi cu un ochi ameninţător în frunte.

Mă oprii speriat. Hobi mă susţinu de un braţ.

— Nu trebuie să te temi, afirmă el cu seninătate. Este numai o creaţie fabuloasă a vreunui coleg master. Au chef să glumească. Continuă să înaintezi: nu ţi se va întâmpla nimic…

Înainte de a termina fraza, fu ridicat în aer de uriaşul animal şi trântit departe, în aplauzele celor prezenţi. Acum monstrul era în faţa mea. Cu un salt rapid mă dădui înapoi… iar idioţii aceia din jur începură să râdă. Animalul scoase nişte răgete înspăimântătoare şi se aruncă asupra mea; reuşii să-i evit labele în ultimul moment. Dincolo de conceptul de *creaţie* pe care l-aş fi putut lua în calcul, evaluai, încremenit de frică, zgârieturile profunde lăsate pe podeaua de piatră de ghearele agresorului: şi nu trebuia să mi se întâmple nimic? Părăsii decorul blestemând şi mă îndepărtai făcându-mi mai mult pe brânci loc de trecere prin mulţime. Animalul mă urmări ignorându-i pe ceilalţi.

Distanţa dintre noi se micşoră brusc şi mă pomenii cu spatele rezemat de zidul unei clădiri. Zadarnic încercai să găsesc o uşă sau să cer ajutor. Hobi parcă dispăruse, iar mulţimea se gândea în mod solemn cum să se bucure de spectacol. Blestemai, înţelegând că se terminase rău prima mea încercare. În acea clipă disperată văzui spada, frumosul meu tăiş strălucind de energie, care mi ajunsese cine ştie cum la îndemână. Râsei zgomotos şi batjocoritor şi-i mulţumii în gând necunoscutului meu binefăcător: cineva, probabil, dorea un bis al exhibiţiei mele din pădure…

Animalul mă trânti la pământ cu un grohăit victorios, dar se pomeni în clipa următoare fără o labă. Se dădu înapoi cu un miorlăit care răsună îmblânzit când se întoarse reflectat de clădirile din jur. Mulţimea, nedumerită, se strânsese în jurul nostru amuţită. Ignorai privirile dezgustate care mă fixau şi, cu un strigăt exuberant, străpunsei cu spada burta

animalului; o împinsei cu hotărâre în animal până ce simţii că vârful ajunse în partea opusă cu un sfârâit de carne arsă. În sfârşit, mă retrăsei ca să-i dau voie monstrului păros să se prăbuşească la pământ. Spectatorii se îndepărtară întristaţi.

— Începem rău! îmi veni Hobi în întâmpinare.

Nu părea să se resimtă în niciun fel după zborul pe care-l făcuse. Tocmai îi explicam cum anume gândisem, când văzui cum monstrul şi spada dispăreau…

— Nu m-ar surprinde dacă înţelepţii i-ar fi cerut altui master să te pună la încercare! conchise însoţitorul meu vădit nedumerit. Şi cred că ştiu despre cine este vorba… Poate este mai bine să-ţi limitezi izbucnirile de orgoliu şi să grăbim instruirea. Trebuie să evităm alte încurcături.

— Prima dată nu a fost deloc doar o *încurcătură,* ci o magnifică probă de curaj primitiv.

Vocea feminină mă surprinse nepregătit şi, înainte de a o vedea, intuii că trebuie să fie vorba de o femeie minunată. Şi era adevărat. Ea primi cu indiferenţă privirea mea admirativă şi coborî cu paşi lenţi pe o scară de piatră neagră care până acum câteva clipe nu exista. Abia reuşii să observ părul său lung, privirea senină strălucind de lumina unei inteligenţe bătăioase, chipul oval cu trăsături fine; apoi, fără control, îmi aruncai privirea peste îmbrăcămintea uşoară care-i acoperea picioarele nervoase şi pielea moale şi bronzată.

— Aceasta este Glorinna, o prezentă Hobi, întrerupându-mi vârtejul de pofte care mă învăluiseră. Este considerată pe bună dreptate una dintre cele mai bune mastere de pe Arcă.

— Ca întotdeauna, eşti foarte generos, surâse femeia ajungându-ne. Nu se simţi jignită de insistenţa privirii mele, însă nici nu lăsă impresia că s-ar complace în acest joc. Şi îmi doresc cât mai repede cu putinţă să capăt îndemânarea ta în ceea ce priveşte creaţiile de masă. Îmi imaginez că

acest domn este sălbaticul despre care vorbesc toţi.

Celălalt confirmă.

— Este Growman, un luptător din lumea exterioară; din păcate n-a fost încă educat şi are reacţii necontrolate. Sper că vei înţelege…

— Da, l-am văzut la treabă, confirmă Glorinna, şi mă văd silită să admit că nu te aşteaptă o misiune uşoară… După cum mă priveşte îmi lasă impresia că ar vrea să mă violeze…

Simţii că roşesc, iar succesivele tentative de a-mi impune o ţinută demnă mă făcură şi mai ridicol. Ea, totuşi, păru să nu-şi fi dat seama; dimpotrivă, cu multă naturaleţe îmi strânse mâna…

— Fii binevenit printre noi, domnule Growman, murmură ea. Am avut însărcinarea să te pun la încercare, dar nu înţeleg să profit de pe urma asta imediat; dacă goliciunea mea este un izvor de tulburare, voi lua imediat măsurile necesare…

Şi, o secundă mai târziu, era acoperită de o rochie lungă din stofă aspră. Cât de mult aş fi vrut să spun ceva simpatic sau ceva spiritual; în schimb, nu reuşii să aud ieşindu-mi din gură decât un gâlgâit confuz.

— Nu cunosc bine lumea exterioară, continuă femeia, şi nu mi-ar displace să mă întâlnesc cu tine pentru un colocviu. Eu, pe Arcă, mă ocup, în special, de raporturile sexuale şi de distracţii; este posibil ca experienţa ta să-mi fie folositoare.

— Fiecare lucru la timpul său, Glorinna, interveni Hobi. Prietenul nostru are nevoie, întâi de toate, de o bună educaţie; în plus, trebuie să colaboreze cu savanţii de la centrul biofizic şi cu sociologii; noi, masterii, vom veni, fără discuţie, după aceea… dacă va fi posibil. Oricum, nu cred că va refuza să te întâlnească, din alte motive; nu mi se pare insensibil la farmecul tău.

Roşii din nou şi, în gând, îi trimisei pe amândoi la dracu’.

CAPITOLUL AL OPTULEA.

Glorinna

— ...Liga Galactică îşi are începuturile în cel de-al cincizeci şi noulea an al celui de-al Treilea Ciclu Epifanie. Spiritul îi iluminase dinainte pe profeţi, şi, când Universul cunoscu frenezia distrugătoare a Războaielor Civile, multe suflete erau deja gata să părăsească lumea pentru a se închide în Arcă, prin analogie cu ce se întâmplase în Primul Ciclul Epifanie prin voia Tatălui. În timp ce violenţa purifica omul pentru păcatele sale, sufletele cele mai nobile se urcară pe astronava oraş, care fusese construită în mare secret, punând, astfel, la adăpost cele mai de preţ realizări pe care ştiinţa umană a fost în stare să le descopere de-a lungul secolelor.

De atunci au trecut trei şute şaizeci şi cinci de ani şi Arca, printre stele, continuă să călătorească aşteptând ca Spiritul să-i dezvăluie începutul misiunii pentru care a fost creată.

Pe Arcă s-a dezvoltat, datorită completei izolări de lumea exterioară şi a lipsei de conflicte de orice fel, o şcoală de savanţi care a depăşit realizările Erei Spaţiale şi ale Erei Stelare. După ecranajele protonice care asigurau astronavei-oraş completa invizibilitate fizică, magnetică şi spectroscopică, a fost perfecţionată centrala energetică şi biofizică prin care s-a putut garanta celor aleşi aproape

nemurirea. Principiul derivat din studiile lui Suarez Arvelo asupra consistenţei celulei nervoase…

Mă lăsai legănat de aceste cuvinte care mă convingeau cam puţin: tatăl meu îmi inoculase în minte o neîncredere sănătoasă faţă de toţi aceia care s-ar fi proclamat înţelepţi, ghicitori… sau nemuritori. *Universul este făcut din lucruri care se cântăresc şi se măsoară,* obişnuia el să spună, *dacă cineva afirmă contrariul, încearcă să controlezi cu vârful spadei tale dacă în burtă este închis sufletul sau alte ghiduşii de genul acesta; dacă descoperi că te-ai înşelat nu uita apoi să-i ceri scuze.* Bietul tata! Cum s-ar fi comportat într-o situaţie similară? Ar fi şovăit în graniticul său iluminism în faţa monştrilor care apăreau din senin şi dispăreau în neant? Nu, el era dintr-o bucată şi, probabil, ar fi găsit o cale de ieşire din această gherlă de scrântiţi.

— …Materia este compusă din atomi, la rândul lor formaţi din particule şi mai elementare; numai cu puţin înainte de Războaiele Civile se puteau izola subatomii; cu ei, mulţumită Sintetizatorului construit de Murphy Camel, a fost posibilă punerea lor în legătură cu energia mentală şi codificatorul de imagini al lui Grandhall. Această inovaţie reprezintă cea mai mare descoperire ştiinţifică de pe Arcă: posibilitatea de a crea materia exploatând gândul şi particulele pe care astronava-oraş le absoarbe din spaţiu. În acest fel, Eternii sunt în întregime independenţi de lumea exterioară şi au acumulat o putere pe care până acum câteva secole teologii erau tentaţi să o atribuie doar lui Dumnezeu. Evoluţia care a urmat a permis să se poată identifica persoanele care au calităţile necesare: masterii, adică cei care sunt capabili să controleze şi să modeleze, la capătul unei severe discipline interioare, energia şi structura propriilor gânduri. În felul acesta ei reuşesc să creeze obiecte şi creaturi complexe pentru nevoile curente; mai mult decât atât, îi fac pe fraţi să trăiască diferite experienţe formative cu scopul de a-i pregăti pentru

Misiunea finală. Studiul evoluţiei cromozomice…

Nu puteam nega faptul că erau oameni civilizaţi, erudiţi şi foarte îndemânatici; explicaţiile acelea absurde păreau veridice şi – în mod sigur – mai mult decât suficiente ca să mă împrietenesc cu poporul fără nume, şi n-aş fi fost uluit dacă mulţi dintre vrăjitorii faimoşi ar fi fost Eterni. Dar nu puteau, cu siguranţă, să tragă pe sfoară un şef de bandă, un apărător al Raţiunii. Trebuia să găsesc punctul lor slab şi să-i înfrâng sau să fug. Observasem că nu posedau arme, nici soldaţi. Înţelepţii reprezentau unica ierarhie existentă; nu dispuneau de multe noţiuni strategice. Dacă aş fi găsit modul de a înrola o bandă mai călită în războaie…

Ieşii din bibliotecă printr-o uşă despre care aş fi jurat că se află pe peretele opus. În camera vecină îl găsii pe Hobi aşteptându-mă răbdător. Interpretai privirea sa şi mă grăbii să zic:

— Într-adevăr interesant, dar n-am înţeles totul; totuşi, mi s-au limpezit multe lucruri, cred că o să-mi placă să stau aici.

El îmi mulţumi pentru apreciere.

— E numai începutul, Growman, observă el. Când vei fi depăşit obstacolele iniţiale te vei putea dedica ramurii culturii care se potriveşte cel mai bine propriei tale naturi. Umanitatea din care provii a irosit şi continuă să irosească un colosal potenţial de minţi geniale pentru că nu le oferă tuturor posibilitatea de a urma propriile înclinaţii. Copii care îmbătrânesc şi mor fără să poată să-şi dezvolte talentul, oameni distruşi de sărăcie. Aici, în schimb, vei putea să te dedici în întregime creşterii tale interioare pentru fericirea ta şi a celorlalţi.

Confirmai cu un aer convins.

— Dar când voi afla?… Şi dacă nu voi fi considerat demn de asta?

Greşisem. Masterul suspină şi mă invită să-l urmez.

— Cum vei putea să înfrunţi o existentă milenară dacă nu

reuşeşti să suporţi câteva zile de aşteptare? Te-ai convins deja că aici eşti în afară de orice pericol; trebuie numai să ai încredere în noi şi mai ales în tine însuţi.

În *aer liber* soarele era acoperit de nori întunecaţi, iar pe străzile şi în pieţele de pe Arcă adia un vânt proaspăt, încărcat de ozon. După câteva minute, un tunet neaşteptat prevesti ploaia care aduce cu ea grindina. Masterul plăsmui o umbrelă şi mă adăposti.

— Am reprodus întocmai condiţiile de mediu ale lumii exterioare pentru a fi pregătiţi să ne confruntăm cu ea – strigă Hobi sub zgomotul ploii. La fel ca atunci când ne-ai întâlnit la întrecerea din pădure. Noi ne antrenăm şi îi antrenăm şi pe fraţii noştri să suporte orice tip de întâmplare plăcută sau neplăcută pe care lumea exterioară le-o poate scoate în cale în timpul Misiunii noastre. Să cunoşti pentru a încerca, să înţelegi pentru a iubi… Dar nu vreau să anticipez viitoarele lecţii.

Într-adevăr, nu aveam deloc chef să mai înghit un supliment de pălăvrăgeli educative şi nu-l încurajai să urmeze. Mă concentrai asupra oraşului, asupra geometriei absurde a străzilor şi a clădirilor ale căror vârfuri se pierdeau dincolo de nori, asupra imenselor pieţe goale, drumurilor suspendate între o clădire şi alta; totul îmi părea peste măsură, cu toate acestea mă simţeam sufocat ca în celula unei închisori. Unde erau hotarele între realitate şi ficţiune? Era vorba numai de o gigantică punere în scenă ca să-mi înşele raţiunea. Nu, nu voi accepta niciodată toate acestea drept o lume a mea.

***

— …Arca a fost concepută doar cu scopul de a salva civilizaţia de la barbarie. De aceea nu poate să rămână pentru totdeauna închisă în sine. Va veni o zi când umanitatea va ieşi din haos şi va urma calea progresului

moral şi cultural. Acela va fi momentul de începere a Misiunii noastre. Eternii se vor întoarce în lumea exterioară şi se vor împrăştia în Univers pentru a difuza civilizaţia pe care am avut-o în custodie în timpul exilului. În această fuziune între trecut şi viitor se poate distinge aspectul transcendental al golului care…

Cuvintele îmi trecură prin capul saturat, fără să lase nicio urmă. Trecuse deja o lună, dedicată în întregime educaţiei. N-am mai fost supus la alte încercări, dar să stai ore în şir în bibliotecă era şi asta o probă teribilă. Reuşisem, totuşi, să-mi păstrez principiile de om iluminat în ciuda bombardamentului psihologic la care fusesem supus; totuşi, nu găseam încă soluţia pentru a ieşi din această situaţie şi începusem să mă îndoiesc de viitor.

Lăsai lecţia la jumătate şi ieşii. Hobi, umbra mea omniprezentă, absurdă concentrare de altruism, îmi ieşi în cale şi îmi surâse… ştia pur şi simplu numai să fie disponibil.

— Nu mai pot! îi spusei, controlând cu greutate surda răbufnire interioară. Eu sunt un om de acţiune, nu rezist în această inerţie continuă. Am pierdut şirul zilelor petrecute aici până acum.

— Pentru noi e o chestiune de secole, îmi aminti el cu un dulce reproş. Şi încă nu se vede capătul. Oricum, te înţeleg şi pot să-mi imaginez şi ce anume îţi lipseşte. Te voi ajuta să o întâlneşti pe Glorinna.

— Cea cu monştrii? observai alarmat. Vrei să mă supună la altă drăcovenie? Nu ştiu dacă…

— Cred că mi-am îndeplinit datoria faţă de tine, continuă masterul. Le voi comunica înţelepţilor că nu-ţi mai sunt util; ai învăţat deja mult şi ai nevoie de un tip diferit de ghid: Glorinna.

— Nu voiam să ajung la asta, declarai cu nesiguranţă. Tu ai fost mai mult decât un maestru… Nu-mi găsii cuvintele şi tăcui.

El surâse cu obişnuita seninătate dezarmantă şi mă invită să-l urmez. Călătorirăm prin obişnuitul oraş pustiu şi ajunserăm în faţa unei clădiri cu faţada trandafirie; era deosebită de celelalte clădiri, şi deasupra ei ardea un soare violent şi cald; aerul era, în întregime, o reverberaţie de fulgere sângerii. Ne oprirăm.

— Aici este! îmi spuse Hobi. Te salut. Pentru noi, Eternii, nu există adio, ci numai un continuu la revedere. Mă vei găsi oriunde şi oricând vei dori.

Îi strânsei mâna şi îl privii în timp ce se îndepărta fără să întoarcă deloc capul. Aş fi vrut să-i mulţumesc pentru răbdarea şi grija pe care le-a arătat faţă de mine; dar apropiata întâlnire cu femeia cu păr lung şi negru îmi învăluise întreaga minte. Urcai treptele care duceau la un prag încrustat cu basoreliefuri de pietre sclipitoare: desene de trupuri încolăcite şi de flori. Intrai şi mă pomenii înfăşurat într-o ciudată umbră moale ca vata. Cineva, într-un colţ, râdea; un uşor fond muzical îmi însoţi paşii până ce un zid de negură mă opri. Nici măcar nu încercai să ghicesc unde poate fi uşa.

— Sunt Growman! rostii pe tonul cel mai respectuos cu putinţă. M-a trimis Hobi.

Lângă mine se mişcă ceva. Îmi fu frică de un nou truc al masterei şi rămăsei paralizat în aşteptarea unui răcnet, unui şuierat sau oricărui alt accident neplăcut. Încercai să-mi imaginez ce animal oribil m-ar fi putut prinde cu ghearele şi îmi impusei categoric să rămân nemişcat, de data aceasta chiar că nu m-aş fi opus... Dar când o figură delicată se insinuă în penumbră şi se îndreptă spre mine, tresării înspăimântat. O subţire spirală de lumină dezvălui o fată cu păr de aur; un chip dulce şi surâzător, un corp plăpând de copilă abia învăluit în lungi falduri de mătase transparentă. Şovăii.

— Scuzaţi-mă, murmurai cu voce gâtuită. Credeam că o voi întâlni pe Glorinna... poate am greşit casa.

Ea îmi făcu semn să stau liniştit şi, cu o delicioasă ocheadă de complicitate, îmi strânse mâna şi mă conduse cu paşi uşori spre un perete de întuneric care ne înconjură. Uitai de orice teamă şi mă lăsai dus de val. Inspira tinereţe şi dorinţă. Eram încurcat, nu ştiam cum s-o ţin. Acel moale contact îmi transmitea un foc necontenit în vene. După câţiva paşi tenebrele se evaporară şi apăru o altă fată.

Cele două fete păreau gemene, dar fu numai o impresie; în realitate, dincolo de o totală asemănare exterioară, noua venită era în întregime opusă primei: avea părul răvăşit, un trup împlinit, agresiv, care părea că este gata să explodeze sub presiunea poftelor refulate, ochi ce inspirau maliţie şi desfrâu, buze rumene, roşii ca focul. Dacă una amintea puritatea virginală, cea de-a doua era curtezana tipică a curţilor domneşti.

În mine se rupse ceva. Cele două nimfe mă luară de braţ şi mă însoţiră până la o sală luminoasă, plină de globuri colorate şi uşoare. Urcarăm pe diferite scări şi mă pomenii înaintând prin acea mare de mingi care-mi ajungea până la brâu, într-o mişcare de unde evanescente care se spărgeau de pereţii încrustaţi cu arabescuri ai sălii. Din locuri greu de precizat ajungeau până la mine diverse şuşoteli, murmure catifelate, chelălăituri prelungi. Pe neaşteptate, la dreapta mea, grămada de bile multicolore explodă, aruncând proiectile moi în toate direcţiile. Se ivi un tinerel gol (atât cât se putea vedea) care, cu un surâs de idiot, începu să înoate în acel lac absurd. Făcu doar vreo câteva şi confuze semne cu braţul invocând un nume de femeie, pe traiectoria lui mai apăru şi o veneră cârlionţată, cu pieptul pe jumătate ascuns de o cascadă de mărgele argintii. Cu un strigăt de excitaţie îl luă pe om de după gât, îl sărută cu aviditate şi îl trase în jos într-un vârtej de bile evanescente.

Avusei impresia că înţeleg şi nu mă mirai deloc când mâini uşoare îmi explorară corpul. Fata cea blondă suspină şi căzu printre bile dispărând cu totul din fata mea. Imediat

cealaltă fată o urmă. Nu mai stătui pe gânduri, îmi azvârlii cât mai departe hainele şi mă cufundai în marea multicoloră stăpânit de pofte.

Acolo jos totul părea confuz, moale, o negură fragmentată de lumina opacă ce se strecura prin mingile transparente. Din puţine mişcări ajunsei lângă una dintre ele şi – demonizat de pofte carnale – îi sfâşiai puţinele veşminte pe care le purta şi o acoperii cu hrăpăreţe mângâieri. Ea mi se abandonă oferindu-mi gura întredeschisă. Dar cum schiţai gestul de a o săruta, ea sări de lângă mine cu un ţipăt uşor, cealaltă mă îmbrăţişă pe la spate şi mă muşcă în joacă de gât şi de urechi. Savurai o clipă fiorii de plăcere şi mă întorsei. Bâjbâii în van printr-o furtună de sfere, smulgând o petală de mătase care-mi rămase inertă în pumn şi mi se păru că le văd fugind; le auzii râzând ştrengăreşte pe seama mea. *Nu poate fi tratat chiar aşa un războinic,* gândii. Cu un urlet feroce le urmai, reuşii să prind una dintre ele şi s-o trântesc la pământ. Începui s-o sărut cu nesaţ, dar de data aceasta nu dădui decât peste pielea flască a unui sân lăsat. Cu un geamăt mă ridicai scârbit şi mă pomenii faţă în faţă cu o femeie teribil de urâtă care mă măsură din cap până în picioare cu un aer provocator.

— Pleacă de aici, stricato! ordonai. Brusc ea dispăru, împreună cu mingile, cu şoşotelile, cu nimfele, şi mă pomenii cu tristeţe dezbrăcat în mijlocul unui salon gol.

— Ai greşit încă o dată, Growman.

Mă întorsei furios spre Glorinna. Depăşiseră orice limită şi nu-mi mai putui stăpâni mânia.

— Aceste provocări sunt o jignire chiar şi pentru sălbatici! şuierai.

— Pentru noi, Eternii, dragostea fizică, la fel ca şi cea spirituală, nu este o modalitate de a obţine, ci, mai curând, de a oferi altora momente de bucurie, indiferent de aspectul lor exterior. Crezi, oare, că ştiinţa noastră nu ne-ar

permite să avem întotdeauna tot ce este mai bun? Dar dacă ne-am subordona viaţa faţă de lucrurile frumoase, unde am duce apoi tezaurul de civilizaţie pe care l-am păstrat şi sporit în atâtea secole? Bogăţie bogaţilor, putere puternicilor, înţelepciune înţelepţilor, dragoste celor care, oricum, se bucură de ea?

— Nu mă interesează Misiunea voastră! replicai. Eu sunt cel ce sunt şi vreau să dau şi să iau când şi cum hotărăsc. Nu puteţi să constrângeţi un om liber.

— Libertatea ta era de a muri în derivă prin spaţiul cosmic; tot ceea ce ţi s-a permis vreodată, acum ai din abundenţă, îmi explică femeia cu o vehemenţă care nu avea nimic din docilitatea lumii în care trăia. Dar chiar dacă n-ar fi fost aşa, tu n-ai fi fost niciodată cu adevărat liber; ai fi depins mereu de pasiuni, de egoism, de nevoile momentului. Prin noi ai ocazia să te înţelegi pe tine, comparându-te cu lumea noastră.

— Atunci demonstrează-mi cum anume ştii tu să mă înţelegi! o întrerupsei ajungând-o cu paşi rapizi. O îmbrăţişai. Citii în ochii ei speriaţi o rătăcire fugară şi mă simţii fericit. Nu eram o creaţie a fanteziei, o fantasmă care ar fi putut fi controlată şi distrusă după bunul plac pentru neghioabele lor antrenamente... nu, eram o fiinţă supărător de vie. Şi, poate, la urma urmelor, nici ei nu erau chiar aşa de disponibili pe cât ar fi vrut să dea impresia. Zâmbii ironic şi, triumfător, îi sfâşiai, fără nicio ceremonie, cămaşa albă care-i cădea până la glezne. În goliciunea ei o găsii frumoasă şi ademenitoare, aceeaşi viziune ca la prima întâlnire... În acel moment însă n-aveam prea mult timp să observ diferenţele, trebuia doar să mă descarc. O mângâiai hotărât, atingându-i trupul în modul cel mai vulgar cu putinţă. Ea găsi de cuviinţă să nu se opună, reuşind foarte repede să-şi recapete seninătatea dintotdeauna, ca şi cum ar fi fost şi asta una dintre numeroasele probe la care se supuneau. Dar imediat ce devenii dulce, îşi schimbă

atitudinea. O sărutai pe gât, pe umeri şi, cu delicateţe, coborâi spre sâni. O strânsei în braţe şi până la urmă deveni o femeie normală. Se crispă.

— Nu! gemu ea. Nu pot… nu aşa…

O ignorai. Ne prăbuşirăm pe podea şi o posedai cu o vehemenţă care mă lăsă perplex. În viaţa mea am avut foarte puţin de-a face cu femeile şi numai raporturi plătite, anonime… De data aceasta mi se păru cu totul şi cu totul deosebit, minunat. Îmi uitai de ranchiuna iniţială şi vrusei să repet plăcerea imediat ce mă întremai.

— Oh, Growman, suspină după o eternitate Glorinna. De ce ai făcut-o? Nu trebuia.

— Nu a fost greu, observai eu satisfăcut. Şi apoi, dacă nu-ţi convenea, puteai să scapi de mine foarte uşor cu unul dintre trucurile tale.

Ea clătină din cap obosită.

— Niciunul dintre noi nu ştie cum să reacţioneze împotriva violenţei, murmură ea. Pe deasupra, este pentru prima dată când mi se întâmplă să fiu posedată aşa, împotriva voinţei mele… de…

— De un om adevărat! adăugai triumfător. De un sălbatic. Şi mă consider doar un umil vlăstar al neamului meu; tatăl meu a violat-o pe femeia care a devenit mama mea după o zi întreagă de război lângă trupul fără suflare al bunicului meu… Amândoi s-au tăvălit în sânge, murdărindu-se de sus până jos: o bună prevestire pentru mine.

— Oribil! se cutremură femeia, făcându-se ghemotoc lângă mine.

O luai de păr cu un gest energic şi o obligai să mă privească în ochi.

— Asta-i lumea din care provin. Nu veţi reuşi niciodată s-o schimbaţi, nici măcar cu neghioabele voastre magii. Du-te la înţelepţii tăi şi spune-le că Growman a mai greşit o dată! Mă îmbrăcai cu gesturi nervoase şi mă îndreptai hotărât spre uşă.

— Rămâi cu mine, te rog! mă imploră Glorinna cu vocea moale.

Nu mă aşteptam. Credeam că de acum încolo voi fi condamnat, în schimb, această invocaţie schimbă cu totul previziunile mele; învinsesem, nu ştiam cum anume reuşisem, dar era sigur că învinsesem.

Mă întorsei lângă femeie, aşezându-mă cât mai aproape de ea. Ea îşi sprijini capul pe genunchii mei şi îşi lăsă părul lung să alunece printre picioarele mele.

— N-am nimic să le spun înţelepţilor, poate că ei deja ştiu; dar este clar că eu sunt aceea care am nevoie să te cunosc… mă simt fără apărare, inutilă. În schimb, tu eşti atât de deosebit, laşi impresia că eşti cinic şi rece, în timp ce demonstrezi inteligenţă şi pasiune. Pari un copil cu forţa unui uriaş. Între Eterni lucrurile se desfăşoară cu totul altfel, mi-e frică…

Îmi trecui mâna cu duioşie pe pletele-i curgătoare şi aşteptai în linişte, conştient că acum se hotăra viitorul meu.

— Când ai venit printre noi eram foarte speriaţi, continuă fata. Reprezentai primul contact, după aproape patru secole, cu lumea din care am fugit. Totdeauna am crezut că suntem în siguranţă, în schimb ai apărut tu… Poate o prevestire…

O simţii tremurând. Îmi îmbrăţişă picioarele şi clătină din cap.

— Noi, Eternii, suntem mereu singuri cu Misiunea noastră, trăim exclusiv pentru ea; să nu ne urăşti dacă suntem constrânşi să-ţi impunem un mod de comportare care nu-i al tău.

— Eu sunt cel care trebuie să fie iertat, minţii cu un rece surâs de satisfacţie.

— Scuză-mă, te plictisesc cu această stupidă ieşire a mea, trebuie să te întremezi şi să te odihneşti, te-ai comportat ca un amant neobosit, observă Glorinna alungând orice urmă de melancolie. Acum eşti oaspetele

meu. Închise ochii şi imediat sala goală se transformă: lungi tapiserii acoperiră pereţii, apărură ferestre întredeschise care dădeau într-o grădină înflorită de unde se auzea un melodios ciripit de păsărele; nişte mobile de lemn umplură armonios spatiile libere şi – în sfârşit – se formă la picioarele noastre un covor încărcat cu tot felul de bucate emanând un miros ademenitor.

— Întrece orice închipuire! exclamai întinzând mâinile după mâncare. Cu asemenea puteri nu ştiu ce altceva ai mai putea să-ţi doreşti. În altă parte te-ar considera o divinitate.

Mastera surâse şi mă ajută să aleg bucatele.

— Departe de Arcă n-aş fi în stare să combin nimic. În plus, orice creaţie mă oboseşte. Mi-au fost necesari cam o sută de ani pentru a reuşi să-mi stăpânesc fantezia şi să mă sincronizez cu Sintetizatorul. Este necesară o disciplină mentală de fier, cea mai mică neatenţie ar putea da naştere la deformări în obiecte, anomalii în structura lor moleculară şi chiar durere fizică reală. Totuşi, trebuie să admit faptul că suntem de mare ajutor fraţilor noştri: fără aceste creaţii n-ar fi capabili să reziste îndelung în activitatea lor de studiu şi perfecţionare. Şi tu ai putea să devii ca mine, înţelepţii susţin că posezi fantezie şi energie suficiente, ai un creier tânăr, proaspăt şi neuzat de excesive specializări intelectuale. Trebuie doar să renunţi puţin la impetuozitatea ta… nu va fi greu şi te voi ajuta.

— Chiar crezi că voi fi în stare de aşa ceva?

— Da. Poate îţi vor trebui ani, dar vei reuşi.

Mă prefăcui că fusesem convins cu uşurinţă şi începui să mă joc cu sfârcurile negre ale femeii. Aveam cu totul alte proiecte, n-aveam chef să mă las târât într-un asemenea joc. Totuşi, ea îmi plăcea şi asta îmi cam încurca planurile de a-mi recăpăta libertatea. Începusem să-i înţeleg pe Eterni, să mă las pătruns de intenţiile lor şi – în felul acesta – devenisem mai optimist…

— Acum, după ce ai terminat faza de instruire teoretică, te poţi opri la mine pentru practicile mentale, continuă Glorinna. Ţi-aş fi recunoscătoare, pentru că acest lucru m-ar putea ajuta şi pe mine. Am nevoie să mă simt umană, folositoare cuiva, vie.

Eternii nu ştiau să mintă, se înfăţişau întotdeauna limpezi, transparenţi, şi în acel moment crezui că am înţeles totul despre ea. Îmi lăsai degetele să curgă de-a lungul gâtului moale până la piept.

— Oh, Growman, îmi pui la grea încercare cunoştinţele de masteră! protestă ea cu dulceaţă.

Continuai să o mângâi, savurând cu oarecare răceală subtila formă de stăpânire pe care o stabilisem. Şi apoi era grozav de frumoasă. O îmbrăţişai şi o trăsei spre mine.

— Acum suntem doar bărbat şi femeie, şoptii eu, putând să notez cu satisfacţie că unele contururi ale obiectelor din jur se risipeau. Când o sărutai, întregul decor se evaporă cuprins de o vâlvătaie tăcută.

CAPITOLUL AL NOUĂLEA.

Profetul

Traiul cu Glorinna şi dragostea pentru ea era tot ce puteam face acolo, dar asta nu mă împiedică să cultiv cu insistenţă dorinţa de a fugi de pe Arcă repede şi cât mai departe de greţoasa ei atmosferă de seninătate. Oricât m-aş fi străduit, o asemenea acţiune era imposibil de realizat fără să fac rău, în special ei. Cu toate acestea nici măcar o clipă nu-mi trecu prin gând să rămân la Eterni. Mi se părea că cineva aştepta de la mine să întreprind o asemenea operaţie şi că eu aveam obligaţia morală să nu-l dezamăgesc pe acest cineva misterios. Poate că era vorba de spiritul tatălui meu, ale cărui învăţături îmi reveneau foarte des în minte.

Oricum ar fi fost, când crezui de cuviinţă că am învăţat destule, trecui la acţiune.

— M-am hotărât să accept intrarea într-o celulă de hibernare! afirmai.

Glorinna tresări; ne găseam pe terasa unui turn foarte înalt, departe de obişnuita lume a Arcăi, un turn aparent izolat între nori albi de vapori.

— E încă prea devreme pentru o asemenea hotărâre! observă ea înfuriată.

— Sunt un luptător obişnuit să înfrunte realitatea, chiar şi

când nu este plăcută, nu sunt altceva decât un apărător al Raţiunii! continuai eu cutezător. Nu pot să împărtăşesc modul vostru de a trăi, iar hotărârea mea nu cred că ar constitui pentru cineva o problemă, cu atât mai mult o ameninţare. Voi dormi aşteptând să capăt din felul de a trăi şi a muri al lumii din care provin.

Cum prevăzusem, de altfel, ea se opuse; plânse, se rugă, încercă să mă convingă. Dar nu fu deloc uşor să-i rezist, mai ales când îşi manifestă dorinţa de a împărtăşi soarta mea. O îmbrăţişai, o sărutai şi până la urmă se opri. Pe când coboram la sol, întreaga populaţie conştientă a astronavei fusese deja informată de alegerea mea, şi două rânduri de oameni mă însoţiră la clădirea unde se aflau celulele.

— Spada mea, murmurai pe neaşteptate, simulând un gând fugar, niciun om din bandă nu poate muri fără spadă: prietena credincioasă în atâtea confruntări… Dar nu o creaţie pasageră, o vreau pe a mea, aceea adevărată.

— Nu este vorba de moarte, îmi aminti cu tristeţe femeia. O să vezi, într-o zi ne vom întâlni din nou…

— Peste o mie? Două mii de ani? Nu va mai fi acelaşi lucru.

Glorinna lăsă impresia că şovăie.

— Este o armă, ar trebui să cerem voie de la înţelepţi.

— Nu este cazul, observai cu promptitudine. Vreau doar să am ceva care să-mi dea forţa să merg până la capăt… Noi, sălbaticii, suntem condiţionaţi de aceste formalisme…

— Cum vrei! acceptă mastera lăsând să se întrevadă în privirea ei mâhnită o scurtă, dar feroce luptă interioară. Şi, puţin după aceea, o pasăre cu aripi aurii depuse la picioarele mele spada mult dorită. O prinsei cu putere, tremurând din toate încheieturile, şi, cu mare greutate, reuşii să mă stăpânesc. Verificai dacă pilele erau încărcate. Îmi prinsei arma la cingătoare şi mă îndreptai spre locul de odihnă. Trecui aşa prin faţa celulelor transparente unde

zăceau prietenii mei. Păreau adormiţi. Scuturai din cap şi mă dădui înapoi. Pe coridorul unde mă aflam nu încăpeau decât foarte puţini oameni: Glorinna şi încă vreo zece persoane care mă însoţiseră cu asiduitate în timpul şederii mele pe Arcă. Foarte hotărât acţionai asupra comenzii care declanşa reanimarea celor adormiţi.

— Growman! interveni Glorinna. Nu trebuie, n-a venit ceasul să-i trezeşti.

Nu mă sinchisii de ce spunea femeia. Imediat pereţii celulelor se înceţoşară, în timp ce un zgomot insistent însoţea ieşirea prietenilor mei.

Cu toate acestea, niciunul dintre Eternii prezenţi nu încercă să se opună: nu nutreau nicio suspiciune faţă de ceea ce făceam eu.

— Şefule, ce s-a întâmplat? întrebă Giò-giò, scrutând ca un tâmpit interiorul în care se afla.

Aşteptai până ieşiră toţi, surâsei cu tâlc Hilenei şi le dădui de înţeles că nu era momentul să pierdem timpul cu pălăvrăgeli. Când îşi dădură seama de situaţie, îi arătai lui Osne pe Eterni.

— Bagă-i înăuntru! îi ordonai.

— Raraak! Stăpâne Growman! mârâi acesta şi, cu o rotire de braţe, prinse întreg grupul, pe care-l împinse cu toată forţa în celule.

— Dar, dragule… observă uluită mastera.

În ochii draisterei sclipi un fulger. Mă prefăcui că nu-l observ.

— Scuză-mă, Glorinna! replicai. N-aş fi putut să rămân îmbălsămat atâtea secole. Doar sunt un şef de bandă, un luptător.

— Dar nu te gândeşti la Arcă, la Misiune?

Nu o lăsai să termine; cu un cui în inimă, o lovii cu pumnul şi apoi o susţinui în timp ce cădea leşinată la pământ.

— Ne va servi ca ostatic, le explicai eu în timp ce i-o

încredinţam lui Giò-giò. Acum urmaţi-mă şi, indiferent ce s-ar întâmpla, să nu vă lăsaţi intimidaţi: sunt numai năluciri, unicul lucru real este această spadă! şi o ridicai hotărât.

La apariţia noastră, o rumoare confuză se ridică din mulţime.

— Nu suntem creaţii! urlai. Suntem fiinţe vii. Nu vă opuneţi, şi nu veţi suferi nici voi, nici ostatica. Aceasta este o armă adevărată. Îmi însoţii vorbele cu o lovitură puternică prin aer. Eternii se dădură înapoi şi în piaţă încetă pe neaşteptate orice zgomot.

— Şefule, ăştia nu prea vor să lupte, şuşoti cu nedumerire stegarul. Au o mină aşa de liniştită!

— Aşteaptă să te întâlneşti cu una dintre creaţiile lor…

Dar nu se mai întâmplă nimic. Însoţiţi de o linişte de mormânt ajunserăm la locul unde ne ţineam armele şi, fără nicio dificultate, intrarăm în posesia lor. Acolo apăru primul pericol. Hilena rămăsese mută şi undeva mai la o parte, de-a lungul întregului drum, dar imediat ce puse mâna pe un pumnal se întoarse spre mine.

— Porc trădător! urlă ea în timp ce se aruncă asupra mea.

Încremenii stupefiat, neputincios în faţa acelui pumnal, care se cufundă într-o pernă apărută din senin pe pieptul meu. Aşteptai următorul atac al amazoanei, dar acum îşi descărca mânia şi ura într-un plâns eliberator. Mă ocupai de Glorinna, care mă privea copleşită. Era mai graţioasă ca oricând, în ciuda chipului livid; şi ea plângea şi, imediat ce îi mulţumii pentru providenţialul ajutor, îşi întoarse faţa în altă parte. Nu puteam să trăiesc tot aşteptând o a doua răbufnire de gelozie.

— Ţine, Hilena, este al tău.

— Tu… tu eşti…

— Sunt un om care a făcut totul ca să te salveze! o întrerupsei. Şi indiferent ce s-a întâmplat, asta nu schimbă cu nimic promisiunea pe care ţi-am făcut-o.

În timp ce o linişteam nu-mi putui stăpâni un neaşteptat gând despre cu totul alte griji. Eliberarea prietenilor mei se făcuse cu o rapiditate incredibilă. Mă temeam că Eternii vor încerca să mă împiedice cu creaţiile lor; în schimb, nu mi-au pus în cale niciun obstacol. Nu reuşeau să conceapă violenţa reală. Nici măcar când era vorba de a se apăra pe ei înşişi.

— Trebuie să punem stăpânire pe Arcă! declarai cu entuziasm. Este una dintre cele mai mari astronave pe care Universul le-a văzut vreodată, şi vom putea s-o capturăm fără nicio dificultate.

— Ce vrei să faci cu ea, Growman?

Înţelepţii apăruseră pe neaşteptate la spatele meu şi atât de aproape de mine încât păreau şi mai plini de prestanţă. Instinctiv căutai în solidaritatea prietenilor mei un pic de siguranţă.

— Ceea ce voi crede că este rezonabil, răspunsei până la urmă. Scosesem spada şi o ţineam la vedere. Dar ei nu păreau deloc impresionaţi.

— Arca nu cunoaşte frica fizică aşa cum nu cunoştea nici samavolnicia, minciuna şi aviditatea de putere pe care tu le-ai adus printre noi, continuă vocea bătrânilor. Noi te-am salvat de la moarte sigură şi tu răspunzi furând ceea ce nu este al tău. Să fie, oare, aceasta forţa Raţiunii la care faci mereu apel?

— Vorbe goale! replicai fără să ştiu însă cum să procedez în continuare. Aşteptam o reacţie din partea lor, ceva teribil, dar ei se limitară să mă asculte.

— Noi, oamenii, aşa suntem făcuţi: încercăm să transformăm realitatea în favoarea noastră. Iar Arca îmi serveşte pentru o cauză nobilă: aceea de a face să triumfe drepturile legitime ale draisterilor asupra uzurpatorilor. Cred că asta este mult mai raţional decât misiunea voastră.

— De ce, care sunt meritele deosebite pe care draisterii le-ar avea faţă de duşmanii lor, ca să fie ajutaţi?

Nu ştiui cum să răspund, şi Hilena îmi sări în ajutor.

— Străbunii mei au colonizat Ramookul în epoca de aur şi de bunăstare, au apărat adevărata credinţă şi au dominat cu înţelepciune oameni şi sclavi, declară ea. Drepturile noastre provin de la zei şi de la Străbuni.

Înţelepţii nu arătară nici cel mai mic interes faţă de aceste argumente şi începură să mă privească din nou. Sub privirile lor severe mă simţii aproape gol.

— Sunteţi meschini şi miopi, un umil compendiu plin cu toate mizeriile lumii din care proveniţi, reluară ei. Aţi merita să fiţi aruncaţi în neantul din care aţi venit. Dar nu o vom face, ar fi împotriva principiilor pentru care, de secole, trăim în exil. Civilizaţia pe care o apărăm de uitare este una şi aceeaşi cu cea care v-a produs; voi sunteţi produsul iniţial şi final al unui proces transcendental din care noi reţinem numai aspectele fundamentale. Nu putem deci să refuzăm noua experienţă în care aţi început să ne iniţiaţi. Ia în stăpânire Arca, Growman, proclamă-te condotierul nostru şi condu-ne aşa cum îţi dictează conştiinţa. Responsabilitatea pe care o accepţi de bunăvoie este enormă; dacă te va zdrobi, noi ne vom întoarce şi vom relua calea aşteptării.

Încremenii, tremurând de frică, privind golul care până acum o clipă îi conţinea; nu înţelesesem prea mult din acel discurs, dar ceva mi se părea foarte limpede: învinsesem.

— Este începutul Misiunii, şuşoti, încă nevenindu-i să creadă, Glorinna. Şi nu vor fi înţelepţii aceia care ne vor conduce, ci tu.

Mă simţii deodată ridicol. Băgai spada în teacă şi încercat să arăt o atitudine normală.

— Încetează odată să mă priveşti aşa! protestai eu pe un ton dur. Sunt stăpânul Arcei… Ce vă tulbură atâta? Întorsei spatele şi mă îndreptai spre ieşire. Mulţimea fără număr care se îngrămădea în piaţă întrecea orice închipuire: sute, mii, zeci de mii… Toţi Eternii mă aşteptau în linişte.

Mă oprii pe trepte, sfâşiat între dorinţa de a fugi şi cea de a-i domina. Căutai o sugestie la prietenii de lângă mine, dar mă izbii de chipuri şi mai uluite, şi mai descumpănite decât al meu.

— Acum ăştia ce mai vor? o întrebai până la urmă pe masteră.

— Ca tu să-i conduci! răspunse ea cu seninătate. Depăşise starea iniţială de rătăcire, în ochii săi nu citii nici ranchiună pentru păcăleala trasă, nici spaimă de viitor, ci o incompresibilă forţă, o siguranţă care contrasta cu îndoiala mea.

— Trebuie să-i conduc, spusei tremurând ca varga. Dar unde?

Arca întreagă apăsa acum pe umerii mei, cu întreaga sa încărcătură umană, întocmai cum preziseseră înţelepţii. Acum eu eram acela care trebuia să hotărască încotro să mergem şi ce să facem, şi foarte puţini îşi dădeau osteneala să mă ajute. Cei mai mulţi, în schimb, aşteptau lucruri mari: Eternii ardeau de nerăbdare să debarcăm pe vreo planetă şi să ajutăm umanitatea suferindă; Hilena, deşi rece, aştepta să se întoarcă pe Ramook şi să-i strivească pe glenicşi cu enormele puteri acumulate; Giò-giò se mulţumea doar cu răspunsul la ultima dintre nenumăratele sale întrebări.

— Bine! mă hotărâi eu să-i dau măcar lui satisfacţie. Îţi voi permite să cobori cu mine. Pe ce planetă vom ajunge de data aceasta? îl întrebai pe tehnicianul care stătea la comanda proiectorului transmaterial (unul dintre numeroasele dispozitive de pe Arcă, el permitea să debarcăm de pe oraşul-astronavă fără ca acesta să fie nevoit să aterizeze).

— Tromax IV, domnule condotier! răspunse acesta reţinându-se cu mare greutate să nu mă numească înţelept, titlul care mă aştepta după investirea mea drept condotier şi pe care mă încăpăţânam să-l refuz.

Numele nu-mi spuse nimic.

— Bagă de seamă să ne debarci într-un loc pustiu! îl avertizai, amintindu-mi de dezastrul de la ultima debarcare, când am coborât într-o piaţă plină de oameni; ne-au crezut demoni şi ne-au atacat; cinci din suita mea au fost ucişi, iar eu m-am ales cu o piatră în frunte. Cu această ocazie am descoperit că Eternii, dincolo de Arcă, încetau să mai fie aceiaşi, iar masterii nu mai puteau *crea* nimic. Însă acesta nu era decât unul dintre atâtea alte necazuri…

— S-a făcut! promise el, dar nu mă linişti deloc.

Pe placa de lansare luară loc zece persoane, obişnuiţii misionari hotărâţi să mă însoţească, indiferent de riscurile pe care aveau să le înfrunte. Renunţasem să-i mai rog să renunţe. Datoria de a mă gândi la siguranţa lor, nu la a mea, nu mă însenina deloc. Murmurai o frază de neînţeles drept răspuns la diversele semne de salut şi mă gândii, sporindu-mi şi mai mult indispoziţia, la Rimmel şi la vocaţia sa religioasă; începuse să urmeze un curs de teologie tocmai când aş fi avut mai mare nevoie de un stegar… Osne prefera să se ascundă în continuare cu vreun master care îi oferea mereu mâncăruri rafinate, create ad-hoc. Glorinna stătea departe, ca să nu rănească sensibilitatea celeilalte femei… În concluzie, eram singur, cu neplăcuta senzaţie de a fi fost înşelat.

— Să mergem! bombănii eu.

O clipă mai târziu proiectorul anulă spaţiul înconjurător şi ne transportă într-o luncă dezolantă, sub un soare arzător în a cărui lumină, în numai câteva clipe, mă făcui lac de sudoare. *Cine mi-o fi făcut-o?* întrebai în gând.

— Pe unde o fi oraşul? mă adresai apoi cu voce tare.

Îmi fu arătată o direcţie. O urmai, dar numai pentru a mă opri în faţa unei umbre istovite care mi se puse în cale. Ochii holbaţi, craniul umflat îmi dezveliră imediat prezenţa murdară a unui consumator de Iarba Transei. Dacă eram aproape de un cimitir însemna că centrul locuit nu putea fi

nici el prea departe. Mi se păru curios că nenorocitul îndrăznise a se arăta în plină zi… Dusei mâna la spadă.

— Ai milă, înger sau demon, orice ai fi, ai milă! se smiorcăi acesta.

Ne văzuse probabil răsărind în faţa ochilor din senin şi era normal să ne considere altceva decât simpli călători.

— Pleacă, bastardule! îl ameninţai eu plin de dezgust. Du-te dracului la mizerabilii tăi!

— De ce-i tratezi aşa pe cei asemenea nouă?

Mă întorsei către fetişcana care vorbise din spatele meu şi, cu mare greutate, mă stăpânii să nu blestem.

— Acest nenorocit este un blestemat, un drogat destinat să moară din cauza viciului său. Prin moartea sa, planta se va înmulţi apoi şi va secera alte victime, îi explicai eu cu o linişte plină de suferinţă. Am văzut sate întregi pustiite din cauza acestor fiinţe de infern.

— Tu ai văzut vreodată infernul? mă întrebă ea.

Rămăsei cu gura căscată, fără să mai scot un cuvânt.

— Şi atunci, cum de eşti în stare să-i recunoşti creaturile? continuă serafica fetişcană. Dacă-mi permiţi, condotiere Growman, aş dori să mă ocup eu de acest sărman. M-am specializat în medicină.

— Nu cu mine, o, doamnă… Nu pierdeţi timpul cu mine, se rugă drogatul, încurajat de acele cuvinte. Mergeţi la soţia mea, este gata să nască un copil… fiul meu, şi nu vreau să aibă trista soartă pe care o avem noi, consumatorii de droguri… Ne-au constrâns să mâncăm planta aceea oribilă… niciunul n-a vrut, dar ne-au constrâns… se justifica nenorocitul. Îl observai cu alţi ochi. Nu era zdrenţăros, hainele sale aminteau bunăstarea antică. Mă întorsei s-o privesc pe Eternă, radioasă, pătrunsă în întregime de o mistică ardoare. Dacă aş fi refuzat-o, aş mai fi rămas condotierul Growman? N-am vrut să risc. Întorsei spatele, dându-i consimţământul meu.

— Ne vom instala tabăra aici! hotărâi cu mâhnire. Mă voi

deplasa în oraş numai cu încă două persoane, nu vreau să trezim suspiciuni.

Ascultară foarte docili. Unii îl urmară pe drogat, alţii începură să înalţe corturi care să ne apere de razele soarelui, iar alţii se ocupară de pregătirea mesei de seară. Nu reuşeam să-mi explic cum putuseră să renunţe la confortul lumii lor pentru a se umple de murdărie, sudoare, oboseală şi, cu toate acestea, să rămână fericiţi. Mă uitai spre cerul albastru şi încercai să ghicesc unde se afla Arca. Ştiam că se găsea undeva deasupra noastră, gata să ne recupereze în caz de pericol, dar invizibilitatea aceea a sa mă făcea să nu mă simt în siguranţă.

— Să nu luaţi nicio iniţiativă! le ordonai celor ce rămâneau. Dacă vă interoghează cineva, spuneţi că sunteţi clerici în serviciul zeului Atmilia. Cred că asta ajunge, în general sunt respectaţi oriunde. *Dar vor fi fiind în stare să mintă?* mă întrebai nedumerit.

Pornii urmat de Giò-giò şi de alţi doi oameni cu o mină aiurită; blestemam în gând soarele şi soarta cea rea. După o oră de drum dădurăm peste o potecă pustie şi – în depărtare – siluetele uniforme ale câtorva locuinţe.

— Ce loc o fi acesta? întrebă Giò-giò însoţindu-mă îndeaproape.

— Numele nu ne foloseşte la ceea ce avem de făcut.

— Şi ce trebuie să facem? insistă grăsanul.

Aş fi vrut să-i destăinui că nu ştiam nici eu, dar m-am temut de valul de întrebări cu care m-ar fi copleşit.

— Am chef să prăpădesc banii de argint aduşi de pe Ramook! îi spusei eu cu un surâs ironic. A trecut o veşnicie de când nu ne-am mai îmbătat zdravăn. Mă îndoiesc însă că ne vor ajunge, deci ne vom mulţumi cu un chef straşnic.

El confirmă satisfăcut. Avea nevoie de foarte puţin pentru a se simţi satisfăcut.

Oraşul avea caracteristici umane, foarte asemănătoare cu centrele locuite pe care le cunoşteam. Cu multele cupole

metalice, cu turnurile înalte încoronate cu antene parabolice, cu rampele de lansare îndreptate spre cer, amintea de trecutul îndepărtat, când, după câte îşi amintesc bătrânii, mii de astronave legau cu o urzeală invizibilă, dar vie, centrele din întreaga Galaxie. Acum platformele erau goale, hangarele pustii şi gropile largi de pe suprafaţa lor dezvăluiau lenta, dar necontenita uzură a timpului şi a omului. Mult mai recente apăreau, în schimb, zidurile de piatră care încercuiau construcţiile, căsuţele sărace şi întunecoase din spatele clădirilor antice: un contrast strident între acele ziduri sclipitoare proiectate spre infinit şi mizerabilele vizuini opace, bine ancorate în sol.

— Şefule, acela nu este drapelul glenicşilor?

Încă înainte de a fi fost întrebat încremenisem privind îngrijorat nişte ţesături de mătase galbenă, care aveau imprimate pe ele imaginea unei comete negre, unduind pe meterezele celor mai înalte turnuri. Ca şi cum asta n-ar fi ajuns, aproape de porţile oraşului se întindea o tabără militară de unde eram observaţi cu o vie curiozitate.

— Să fie, oare, posibil ca, din toate planetele Universului, să nu nimerim decât în Ramook! blestemai cu dinţii strânşi. *Dar nu poate fi,* reflectai, *căldura acestui loc contrastează prea evident cu frigul pe care l-am încercat în lumea draisterilor...* Dar, atunci, de ce acele steaguri?

Hotărâi să înaintăm; dacă ne-am fi întors, n-am fi făcut altceva decât să ne atragem alte necazuri, mai ales că printre luptători se găseau şi lăncieri.

— Lăsaţi-mă pe mine să vorbesc! le ordonai. Grăuntele de siguranţă care-mi mai rămăsese se împuţina pe măsură ce ne apropiam. În tabără străluceau, pline de energie, două steaguri. Glenicşii trebuie să fi fost greţos de bogaţi dacă-şi puteau permite să plătească două bande pentru apărarea unui orăşel aparent fără importanţă. Poate, în faţa acelei desfăşurări de forţe, chiar şi Hilena şi-ar mai fi

domolit niţel arzătoarea dorinţă de răzbunare.

— Cine sunteţi şi unde mergeţi? Străjerul, cu pielea neagră caracteristică popoarelor australe, ne ameninţă cu lancea. Mari picături de sudoare îi alunecau pe obraz, suferea teribil din cauza căldurii. Asta îl făcea în mod sigur mai puţin maleabil, dar în niciun caz prea dornic să se plimbe.

— Growman, negustor de ţesături; sunt în căutare de marfă! răspunsei imitând accentul glowsilor, o rasă de ţigani cunoscută cât de cât oriunde. Străjerul râse, arătându-şi dinţii ascuţiţi.

— Nu-i o minciună prea grozavă! râse el batjocoritor. Oricum, poţi să mergi. Nu sunteţi primii dintre foştii domni ai acestui loc blestemat care se întorc acasă. Norocul vostru este că nu ne plătesc la bază pentru capetele consemnate. Dacă vă interesează, glenicşii înrolează pe oricine este capabil să mânuiască o sabie; duceţi-vă la clădirea unde se ţin armele şi, deseară, veţi mânca în contul noilor stăpâni.

— Aceşti glenicşi sunt chiar aşa de puternici? mă informai cum n-am făcut-o niciodată.

— Dar din ce pustiu ai răsărit? observă mercenarul. Oare tu încă nu ştii că domnii Cometei Negre au ocupat mai mult de douăzeci de sisteme? Sosesc principi şi domnitori din toată Galaxia ca să ceară protecţie şi să le jure credinţă, iar cine nu se supune are zilele numărate. Urmează sfatul meu, *negustorule,* mergi şi înrolează-te: plata este bună şi nu peste multă vreme nici nu va fi nevoie să-ţi rişti pielea în bătălie. Priveşte la noi, de exemplu; ne-au lăsat aici să facem de strajă la câţiva zdrenţăroşi... dacă n-ar fi căldura...

Îi mulţumii cu o plecăciune şi mă grăbii să trec mai departe, apăsat de un nor de gânduri, unul mai macabru decât celălalt. Crezusem că a fi condotier pe Arcă îmi va da posibilitatea de a crea un mic domeniu în vreun colţ liniştit,

să-mi pot constitui acolo o bandă, măcar să acumulez bogăţii pentru a-mi ţine promisiunea făcută Hilenei. Chiar şi numai pentru a aştepta ca glenicşii, ca atâtea neamuri care s-au impus prin violenţă, să dispară din cauze interne: invidie, răzbunări… În schimb, puterea lor sporea mereu, iar eu cădeam din lac în puţ. Undeva trebuie să fie un zeu care avea ceva de împărţit cu mine.

Mersei fără o ţintă precisă de-a lungul cartierelor noului oraş: case şi căsuţe îngrămădite unele în altele, uliţe prăfuite unde se mişca o colectivitate de servitori, proxeneţi, copii ai nimănui, insensibili la căldură şi la murdărie. Voiam informaţii mai exhaustive decât cele furnizate de soldaţi şi alesei, după multe şovăieli, o tavernă nu prea aglomerată.

Intrai şi mă aşezai cu ai mei la o măsuţă izolată undeva în partea întunecoasă a localului. Pe zidul opus ardea, în ciuda căldurii, un foc la care se frigea o mare bucată de carne. De jur împrejur erau pereţi de calcar înnegriţi de fum, pe care un maniac trasase – zgâriind stratul cenuşiu – lungi teorii cu numere şi alte simboluri necunoscute. Îmi aruncai privirea mai sus şi-l înfruntai pe hangiul care se îndreptase imediat spre noi, vizibil nedumerit de croiala străină a hainelor noastre.

— Cu ce vă pot servi, nobili călători? Avem vin din Insulele Fericite; pe deasupra, am paturi moi şi curate pentru noapte, iar pentru cei ce doresc o companie pot…

— Hrană şi vin! i-o tăiai scurt. Eu şi servitorii mei suntem grăbiţi. Dar nu mi-ar displace să vorbesc puţin cu cineva. Sunt negustor şi caut un loc unde să deschid un magazin pentru mărfurile mele.

Obrazul colorat al interlocutorului se ilumină.

— Orice dorinţă a ta este şi a mea! suspină el. Prin aceste locuri sunt rari călătorii, iar după pielea voastră albă se vede că nu sunteţi de pe aici. Faceţi parte din suita noilor stăpâni?

— Nu, chiar ştiu foarte puţin despre ei. Ce fel de oameni sunt? Vă obligă să plătiţi multe taxe?

Păru uluit de întrebările mele, aproape contrariat, probabil era mai nerăbdător să afle veşti, decât să le dea; oricum, se dovedi foarte abil în a-şi ascunde contrarierea şi răspunse cu supunere:

— Glenicşii vin de departe; nimeni nu-i cunoaşte în realitate, chiar dacă toţi vorbesc despre ei; se pare că poartă război după război, fără să sărăcească deloc. Prin popor circulă zvonul că ar fi capturat un demon din Vahalli şi se servesc de puterea lui magică, înşelându-l cu sufletele demonilor învinşi. Dar sunt pălăvrăgeli fără sens, de necrezut pentru un om de ştiinţă ca mine. Şi sublinie ultimele cuvinte cu un surâs de superioritate şi satisfacţie. Crezui de cuviinţă că este bine să-i dau apă la moară pentru a-i câştiga încrederea.

— În ce ramură a ştiinţei v-aţi specializat? îl întrebai eu.

Ochisem bine. Hangiul îşi umflă pieptul, ordonă valeţilor să ne stea la dispoziţie cu cea mai mare hărnicie, aduse un scaun la masa noastră, se aşeză şi ne declară:

— Matematica sau, domnul meu, marea Matematică a antichităţii. Gândeşte-te că posed două cărţi de hârtie plastică veritabile, dintre care una aproape completă; citindu-le cu atenţie mi-am dezvoltat talentul. Rezolv adunări, scăderi, împărţiri şi alte operaţii, fără să greşesc. N-o spun ca să mă laud, dar nici la curţile prinţilor nimeni nu ştie să demonstreze teorema Triunghiului Dreptunghiular aşa cum o fac eu.

Observaţi câte exerciţii am rezolvat pe pereţi… sunt roadele a ani şi ani de studiu.

Era prea de tot, şi mă grăbii să schimb vorba, dar tocmai atunci interveni un Etern.

— Văd că v-aţi întrerupt calculul acela, spuse. Presupun că aţi întâmpinat dificultăţi în calcularea tangentei cu valoarea negativă.

Hangiul păli, sări în picioare ca străbătut de un fior de neîncredere şi-l privi cu ochii holbaţi pe cel care rostise acele cuvinte.

— Servitorul dumneavoastră cunoaşte Matematica… bodogăni.

Îl săgetai cu privirea şi el tăcu.

— L-am cumpărat să mă ajute la socoteli, îi explicai iritat.

— Ştiţi să continuaţi exerciţiul? întrebă hangiul, copleşit de întâmplare.

Cel interpelat clătină din cap în semn că da, ajunse lângă perete, luă o pietricică şi începu să cresteze numere şi simboluri ilustrând diferite pasaje. Urmă îndelung până ce, spre uşurarea mea, se sfârşi spaţiul liber de pe zid.

— Regret, conchise Eternul întristat. Nu pot să termin… dar dacă vreţi, vă voi învăţa cum să faceţi hârtie din celuloză, aşa veţi scrie mult mai uşor…

— E fantastic! se entuziasmă hangiul. O adevărată minune!

— Mă cheamă Arangete! se prezentă celălalt cu umilinţă. Sunt un învăţat de pe Arcă şi…

Îl făcu să tacă, iar când, tocmai la timp, sosi mâncarea, îmi descărcai toată furia asupra bucatelor. Ceilalţi mă imitară, iar hangiul rămase privindu-ne extaziat, ca şi cum am fi fost îngeri din cer. Când terminarăm, mă ridicai.

— Vreau să plătesc! declarai eu morocănos. Mă grăbesc.

Stăpânul tavernei se posomori.

— Aşa curând? se smiorcăi el rotindu-şi ochii mâhniţi peste simbolurile de pe ziduri. De ce nu vă opriţi pentru noapte? Mâine aş fi încântat să vă conduc personal în bazar, se pot încheia afaceri bune… Fără să mai punem la socoteală că în jur sunt mulţi dezertori din ultimul război: e periculos să călătoreşti. Peste trei zile va trece pe aici o caravană cu escortă. Nu-mi datoraţi nimic, va fi doar un mic omagiu adus companiei voastre. Vă rog…

— Regret! insistai eu neclintit. M-am hotărât deja.

Hangiul păru definitiv pierdut, scotoci frenetic în creier căutând ceva şi – în sfârşit – păru că a găsit.

— Îl cumpăr! exclamă. Îl cumpăr pe servitorul dumneavoastră. Cât cereţi pe el?

Propunerea mă găsi nepregătit.

— Vă rog din toată inima! mă imploră el. Afacerile dumneavoastră nu au nevoie de un geniu matematic, vă voi da cincizeci… o sută de bani de argint.

Suma mi se păru exagerată şi teribil de ademenitoare.

Îl scrutai neîncrezător pe interlocutor, iar acesta înţelese imediat situaţia. Alergă repede, atât cât îi permitea burta, spre poarta localului, o închise şi, puţin după aceea, se întoarse cu un chiup de lut, îl deschise şi-i vărsă conţinutul pe masă. Urmă un dans clinchenitor de monede rotunde. Luai una care era gata să cadă şi o cântării: era bună. Pe feţele sclipitoare se vedeau foarte clar simbolurile lumii antice şi o inscripţie: Banca Centrală a Ligii Galactice, creditul zece.

— Sunt o sută de arginţi! surâse hangiul satisfăcut. Au fost păstrate perfect, aproape ca noi. De trei generaţii familia mea are grijă de ele cu străşnicie. Un „da”, şi sunt ai dumneavoastră.

— Bine! spusei eu cu glas moale, apoi, sughiţând pentru a mă corecta, mă întorsei spre Etern. Eşti de acord, nu-i aşa?

Arangete confirmă. Grăsanul îl îmbrăţişa.

— Vei fi mai mult decât un fiu pentru mine, casa mea va fi şi a ta, iar dacă, într-adevăr, vei reuşi să produci hârtie îţi voi reda libertatea. Nu ştiu din ce lume veniţi voi, dar aici se găsesc destui domni care ar plăti chiar şi o mie de bani de argint pentru o foaie albă de hârtie pe care să scrie, să deseneze, să picteze.

Ridicai din umeri şi-mi umplui buzunarele cu banii primiţi. Îmi luai rămas-bun şi îl trăsei la o parte pe matematician.

— Prefă-te că nu s-a întâmplat nimic, la noapte te voi

ajuta să fugi pe Arcă, punând în funcţiune proiectorul! îi propusei eu, simţindu-mă oarecum vinovat.

Dar el se opuse:

— Ne-am dat cuvântul, domnule condotier! sublime el foarte calm. Pe deasupra, mă simt fericit să-mi încep Misiunea cu acest om, mi se pare cinstit şi plin de o nevinovată dorinţă de a-şi spori cunoştinţele. Puteţi pleca liniştit.

— Bagă de seamă, să nu-ţi scape nimic în legătură cu Arca! îi recomandai.

Eternul mă asigură că aşa va face, iar eu mă grăbii să plec.

Ieşii din oraş ca un tâlhar, în timp ce soarele tocmai se stingea la orizont. Dar conştiinţa mea fu răvăşită, în continuare, de alte şi alte griji. Mă gândeam din nou la ceea ce spusese hangiul, fiind silit să recunosc faptul că mă grăbisem peste măsură: dacă, într-adevăr, Arangete ştia cum se fabrică hârtia, ceea ce făcusem eu nu era deloc o bună afacere, iar acel burtos m-a dus de nas prea de tot cu poveştile lui despre numere. Hârtia valora cât o avere, se găseau chiar dintre aceia care erau în stare să vopsească în alb cărţi foarte rare şi costisitoare, păstrate din antichitate, numai pentru a-şi da frâu liber propriilor manii literare. Cei mai puţin pretenţioşi foloseau piei de animale bine argăsite, dar nu era acelaşi lucru: erau grele, miroseau urât şi nici nu erau cu adevărat albe.

Mă gândeam mai ales la acei blestemaţi de glenicşi, care-mi lăsau impresia că vor să devină stăpânii universului. Cine ştie de unde procurau bani, arme şi astronave ca să poată ajunge oriunde…

Încetai să mă mai necăjesc doar când ajunserăm aproape de corturile unde se instalaseră însoţitorii mei. Observai imediat prezenţa unei mulţimi apreciabile, persoane cu aspect inconfundabil. Grăbii pasul şi mă aruncai în mijlocul gloatei, cu spada ridicată.

— Plecaţi de aici! Animale ticăloase!

Urmă un moment de panică, apoi se auzi vocea convingătoare a fetişcanei care îl ajutase pe drogat.

— Staţi liniştiţi, prieteni, iar tu, condotiere, de ce-i sperii pe oaspeţii noştri?

Aş fi avut nevoie de o scuză ca să mă descarc, dar era prea de tot.

— Oaspeţi? urlai furios. Aceste rebuturi umane? şi arătai chipurile deformate care mă înconjurau, craniile umflate, pielea crăpată, ochii… nu, acei ochi trădau o lumină încă necunoscută simplilor drogaţi, un semn de speranţă.

— Sunt numai nişte sărmani bolnavi pe cale de a se vindeca! răspunse tânăra. În curând vor fi la fel de sănătoşi ca tine.

— Ai vrea să mă faci să cred că boala produsă de Iarba Transei poate fi vindecată la fel ca oricare alta? întrebai neîncrezător.

— Nu este vorba de *o boală,* cum crezi, ci o formă de intoxicare, răspunse Eterna. O înveninare progresivă care se repercutează mai ales asupra sistemului nervos. Nu am putut încă examina planta care provoacă toate astea; totuşi, nu mi-a fost greu să trec la dezintoxicare prin radiaţii şi prin administrare de medicamente. Cei de aici, practic, sunt vindecaţi, peste câteva săptămâni nimeni nu va mai fi în stare să-i recunoască.

Mă gândii la dispreţul pe care l-am avut totdeauna faţă de magii vindecători, cu descântecele şi doctoriile lor greţoase. Niciunul dintre ei nu era văzut prea multă vreme în banda lui Krack, iar acum, această mică ruşine ruina tot aceea ce construisem cu solide motive raţionale. Trebuia deci să cred în formulele magice şi în vrăjitori?

— La dracu, astea-s tâmpenii! conchisei iritat. Ne întoarcem pe Arcă.

Eternii din grup nu se opuseră, îşi strânseră lucrurile, dădură ultimele indicaţii celor vindecaţi şi mă urmară spre

locul prevăzut pentru recuperare. Dar nu ne lăsară să facem prea mulţi paşi; gloata de zdrenţăroşi ne înconjură.

— O, îngeri binecuvântaţi, domni de bine, nu ne părăsiţi; mai rămâneţi cu noi, daţi-ne posibilitatea să vă venerăm şi să vă mulţumim aşa cum meritaţi!…

— La o parte, la o parte, faceţi loc! bodogănii eu. Dar ei insistară; unul mai ales, individul întâlnit prima dată, se târî până la picioarele mele şi le sărută.

— Tu eşti cel care i-ai condus până la noi şi le-ai permis să-mi salveze fiul, soţia şi pe mine… n-am decât o viaţă, te rog, cere-o şi va fi a ta.

Mulţi alţii se grăbiră să-l imite, dar asta nu mă ajută, bineînţeles, să-mi alung gândurile îngrijorătoare care-mi zbârnâiau prin cap.

— Lăsaţi-mă să trec! protestai. Daţi-vă la o parte, nu sunt ce credeţi voi. Nimic, drogaţii plângeau, îmi sărutau încălţămintea, atingeau marginea mantiei; o scenă iraţională şi dezgustătoare.

— Dezvăluie-ne măcar numele tău! mă rugară câţiva. Pentru că am putea înălţa un templu în care să te cinstim.

— Spuneţi-mi Profetul! aruncai eu acolo, scoţând din gură primul cuvânt care-mi trecu prin cap.

Dădură impresia că se liniştesc, se retraseră, rămânând, totuşi, pe brânci.

— Fie binecuvântat Profetul, salvatorul nostru! răspunse gloata de reînviaţi, şi tot continuară aşa până ce nu i-am mai văzut. Dar acel cântec funebru îmi mai sună în urechi şi când mă întorsei pe Arcă, şi mă tulbură, între un coşmar şi altul, timp de mai multe nopţi.

CAPITOLUL AL ZECELEA.

Muntele de aur

Glenicşii se extinseseră mult dincolo de domeniile Ramookului, şi dacă puternicele domnii din Lavda, principatele din Ocsel şi misiunile religioase din Antuarez n-ar fi reuşit să-i oprească, era prea puţin probabil că i-aş fi putut opri eu, fie şi cu ajutorul Eternilor – care erau pe cât de naivi, pe atât de inofensivi, cu Arca lor enormă, dar dezarmată – şi numai cu o sută de arginţi în buzunar. Dacă nu i-aş fi făcut acea promisiune Hilenei, i-aş fi ignorat cu desăvârşire... Nu puteam să fac abstracţie de cuvântul dat, chiar dacă promisiunea era absurdă...

O sută de arginţi pentru un geniu în matematică; însemna că m-am ramolit de-a binelea! Şi mă consideram un negustor iscusit! Să vinzi un om... Aveam consimţământul său, e adevărat, dar m-am comportat întocmai ca vânzătorii de sclavi dispreţuiţi de strămoşii mei.

Şi apoi acei zdrenţăroşi care voiau să mă înalţe pe altare; făcând din mine cu totul şi cu totul altceva decât un apărător al raţiunii pure...

Mă zvârcolii în pat şi, cu un suspin, îmi cufundai capul în perne. Nu reuşeam să adorm. Nu reuşeam să scap de acele gânduri pline de griji, iar destinul îmi apărea nesigur,

confuz şi deloc plăcut. Şi mai era, cu toate acestea, ceva care îmi scăpa. Nu puteam să mă limitez la a vagabonda prin Galaxie tot vânzând la deştepţi şi aşteptând o soluţie de pe tărâmul celălalt!

Un oarecare, spunea tatăl meu când avea chef să povestească ceva, *a găsit în pustiu un întreg munte de aur. Văzând acea binefacere a zeilor, omul începu să urle şi să se zbenguiască prin nisip de bucurie. După ce şi-a făcut cheful, se apropie de comoară şi începu să-şi îndese buzunarele, desaga, pălăria, în concluzie, luă cât putea duce. Când vru să se îndepărteze, totuşi, îşi dete seama că rămânea acolo, la îndemâna primului trecător, o cantitate de aur mult mai mare decât cea adunată de el. Se întoarse deci, făcu alţi saci din manta, din tunică, din cizme, din izmene... dar nimic, tot era prea puţin. Atunci construi din lemn un fel de sanie pe care o încarcă la fel de bine, cu gândul de a o trage după el. Nu i se păru suficient; după puţini şi obositori paşi, inima îi dădea ghes să se întoarcă la comoara părăsită. Şi aşa se întorcea luând încă ceva şi încă ceva... De atunci nimeni nu l-a mai văzut, cred că este încă acolo.*

De fiecare dată, când termina de povestit, îl întrebam pe tatăl meu ce învăţătură aş putea desprinde din asta. El îmi zâmbea şi mă sfătuia să aştept până în ziua în care aş fi găsit un munte de aur. Ei bine, poate că l-am găsit, dar, la fel ca individul din poveste, nu ştiam cum să-l exploatez.

— Blestemată poveste! înjurai eu renunţând la somn. Vreau să fac o baie – îi ordonai apoi Eternului care se îngrijea de bunăstarea mea. Acesta *creă* imediat o cadă cu apă aburind. Mă cufundai în ea lăfăindu-mă când într-o parte, când în alta, fără să simt însă nicio uşurare. Ieşii, cu un mormăit de iritare, şi o mână îmi întinse un cearşaf moale dintr-o stofă pufoasă. Ridicai privirea şi dădui peste

chipul plăpând al Glorinnei. Eram încurcat.

— Mi-au spus ce s-a întâmplat, suspină femeia, insensibilă la goliciunea mea, în timp ce eu simţeam din ce în ce mai apăsătoare lipsa ei.

— Arangete a acceptat de bunăvoie, mă apărai eu anticipând un eventual reproş. Ea confirmă.

— Ştiu asta şi găsesc că este un sistem foarte eficient de a ne infiltra în civilizaţiile sălbatice şi să le ajutăm fără să creăm suspiciuni sau dereglări. Toţi îţi suntem recunoscători, Growman, pentru că ne-ai îndrumat spre o asemenea metodologie. Dar sunt îngrijorată de ceea ce s-a întâmplat după aceea cu acei sărmani intoxicaţi: noi nu suntem purtători ai divinităţii, noi respectăm orice religie, pentru că oricare dintre ele duce, mai devreme sau mai târziu, la esenţa adevăratului Dumnezeu. Divinitatea absolută, cea pe care toţi o căutăm, dar nimeni nu se poate amăgi că ar cunoaşte-o cu adevărat. Tu însă ai deformat în mod iraţional raportul dintre om şi credinţă, lăsându-te dus de val într-o împrejurare oarecare.

— Ai dreptate, admisei, nu intenţionam să fac rău nimănui… Voiam numai să scap de ei.

— Îţi vei da seama cât de dificilă şi delicată este Misiunea noastră, continuă mastera cu un surâs plin de înţelegere. Umanitatea este aşa de uşor de manipulat, este suficient să apară un om fără scrupule, şi milioane de oameni pot deveni instrumente docile în mâinile sale. Istoria oferă multe exemple în acest sens.

— Ca să nu mai vorbim de diferiţii magicieni, vrăjitori şi agitatori care populează Galaxia, convenii eu. Două trucuri acolo, şi reuşesc să trăiască asemenea unor prinţi, pe spinarea gloatelor. Apropierea femeii îmi trezi poftele. Eram nervos şi înainte de venirea sa, iar frumuseţea ei zdrobea în mine orice voinţă de a rezista, şi apoi eram, sau nu eram eu condotierul? Scăpai din mână prosopul şi mă apropiai. Glorinna înţelese imediat şi întredeschise buzele într-un

suspin care mă înfioră de sus până jos; Eternii aceştia reuşeau mereu să fie spontani.

Desigur că unul lipsit de scrupule ar fi putut să facă din acei zdrenţăroşi o…

Întinsei braţele spre ea. O îmbrăţişai căutându-i cu aviditate gura…

De ce nu m-am gândit la asta de la bun început!

— Growman, eşti un mare porc!

Hilena apăruse din senin, deşi n-o aşteptam. Renunţai la orice fel de justificare, rămânând nemişcat şi gol în aşteptarea restului scenetei. Draistera era îmbrăcată cu platoşa ei cu pajura pe piept şi mă ţintuia cu privirea ameninţătoare…

— Mă… mă scârbeşti! continuă ea, dar nu recurse la spada care-i atârna la şold. Nu mai vreau să te văd… Şi izbucni într-un hohot de plâns disperat.

— Hilena, murmurai. Ea dispăruse deja, însoţită de ecoul propriilor sughiţuri. Îi dădui de înţeles Glorinnei că este cazul să renunţăm, luai în mână prosopul şi ieşii la rândul meu.

— Hilena! strigai. O ajunsei din urmă şi o prinsei de braţ.

— Nu mă atinge! şuieră amazoana. Sau îţi retez mâinile.

Le retrăsei cu promptitudine şi mă oprii la o respectuoasă distanţă.

— Ascultă-mă, în numele a tot ce am riscat împreună! Sunt un om, nu o bucată de gheaţă, iar ea era acolo… m-a provocat.

Nimic; Hilena continua să plângă şi începu din nou să alerge.

— I-am văzut pe glenicşi, îi spusei până la urmă, şi femeia îngheţă. În mod sigur era vorba de o zi a intuiţiilor norocoase. Mă apropiai de ea şi-i povestii evenimentele din prima zi, trecui, numai, peste trăsăturile drogaţilor; mă simţeam şi aşa mult prea ridicol.

— Puterea lor este în continuă ascensiune, şi numai cu

forţele noastre nu vom reuşi niciodată să-i oprim, conchisei. Avem nevoie de Eterni, de ştiinţa lor şi, mai ales, de încredere unii în alţii. Glorinna este doar o femeie, iar eu n-o puteam ignora… Tu ai fost aşa de departe de mine în aceste zile, aşa de departe… Manevra avu succes; Hilena îşi mai păstră doar câteva momente clipitul înfuriat, apoi renunţă şi mă lăsă s-o prind de mână şi să o sărut.

— Growman, cum aş putea să te cred?

— Trebuie să ai răbdare puţin timp, am deja planurile mele, şi rezultatele nu vor întârzia să apară.

Tot vorbind, am condus-o într-o clădire vecină. Camera fără podoabe în care ne găseam mă făcu să regret absenţa unui master care să creeze un minimum de confort. Oricum, chiar şi podeaua era suficientă. Dădui drumul la prosop şi o îmbrăţişai. Acum nu mai plângea. Căutai cataramele platoşei…

— Na apropiem de o planetă locuită, condotiere Growman!

Eternul se dovedise mai inoportun ca oricând; Hilena se roşi şi dispăru repede. Rămăsei singur, privindu-l pe tinerelul care-mi adusese vestea.

— Dar voi nu bateţi niciodată la uşă? îl întrebai eu caustic.

Dar el nu înţelese şi aşteptă o explicaţie.

— S-o lăsăm baltă – i-o tăiai scurt – şi hai să vedem această lume nouă. După tine, cum se îmbracă profeţii?

***

Leviatang era bogat, şi toţi strâmbau din nas când vorbeau despre el. Leviatang şi-ar fi vândut până şi sufletul, dacă ar fi întâlnit vreun demon în stare să se măsoare cu el în bogăţie şi viclenie. Când mergea la templu, oamenii întorceau capul în alta parte, iar preoţii şi şamanii uitau să facă semne de binecuvântare în direcţia lui. Nobilii îl

ignorau, cei cu nume unic îl evitau, iar plebea se amuza desenându-i pe zidurile casei diferite imagini vulgare. Cu toate acestea Leviatang menţinea cu traficul său aproape întreaga planetă. Bisericile erau restaurate datorită donaţiilor pe care le făcea din când în când, şi, cu taxele abundente pe care le plătea cu regularitate, stăpânirea putea să-şi permită mai mult decât o banda în serviciul propriu.

Dar Leviatang continua să acumuleze comori în ciuda oricărei decenţe şi, ca toţi negustorii norocoşi pe care i-am întâlnit în ultimele zece zile, nu era bine văzut într-un univers care se prăbuşea tot mai repede în abisul ignoranţei şi mizeriei. Desigur; nu era vorba de o persoană cucernică şi generoasă, chiar dacă în palatul său erau expuşi idoli şi simboluri aparţinând mai multor religii (toate lucrate, evident, în metale sau pietre preţioase). M-am convins curând că nici nu era excesiv de ospitalier, din moment ce, tot timpul cât am stat acolo, doi coloşi cu pielea galbenă mă străjuiau ameninţători, unul în dreapta, celălalt în stânga, gata să mă arunce afară la primul semn al stăpânului.

O situaţie care nu era nouă pentru mine: de mai mult de o săptămână luam legătura cu negustorii cei mai de seamă din Galaxie. Mă lăsai pe o enormă pernă de piele brodată cu felurite desene şi aşteptai. Negustorul pipăia cu insistenţă foaia de hârtie de culoarea laptelui pe care i-o înmânasem, privindu-mă în acelaşi timp cu ochi sfredelitori, cu dibăcia celui care ştie să evalueze oameni şi lucruri.

— Mi se pare destul de bună, admise după o veşnicie, în timp ce punea foaia pe raftul de lemn negru care ne separa. Dar văd că nu-i decât o singură bucată.

— Cine poate să facă una, poate să facă şi o mie, surâsei eu. După ce vom produce hârtia, va fi rândul cărţilor; după cărţii vor urma instrumentele de scris, cerneala, editurile, şi aşa mai departe... Tu ştii cât valorează un text scris şi

frumos desenat, nu-i aşa? Şi scosei din sacul de voiaj un volum mare legat în piele.

Leviatang se aprinse, îşi repezi ascuţitele gheare de vultur şi înhăţă obiectul.

— Pe Avila sunt mulţi care pot citi şi scrie, preciză el cu satisfacţie. Numai că trebuie ca aceste pagini să nu fie împotriva zeilor sau a preoţilor care-i cinstesc.

— Aceasta, în mod special, este o culegere de poeme din epoca de aur şi de bunăstare, precizai eu. Ceea ce provine de la Străbuni n-ar putea ofensa divinitatea!

— Drept, suspină el făcându-şi semnul crucii. Dar, spune-mi, câte asemenea cărţi mi-ai putea vinde?

— Eu nu vând! răspunsei. Mai degrabă îţi ofer posibilitatea de a produce direct lucrurile de care-ţi vorbesc, şi să le comercializezi cum doreşti.

Eram deprins cu reacţiile cele mai neobişnuite în acel punct al dialogului, iar Leviatang nu se deosebi de ceilalţi. Albi, ordonă energumenilor să dispară şi-mi murmură la ureche:

— Eşti cumva vreun magician? Bagă de seamă că în acest caz preţul scade; pentru asemenea faptă aici ajungi pe rug.

Clătinai din cap.

— Nu, o, nobile domn al comerţului! Nu magie, ci numai ştiinţă şi muncă: hârtia se obţine din lemn şi din alte substanţe, este un proces ale cărui secrete artizanii mei le cunosc destul de bine. Tu vei pune la dispoziţie locul unde vom ridica laboratorul, instrumentele şi capitalul iniţial; eu mă voi ocupa de ce mai rămâne, şi – bineînţeles – la lumina zilei.

— Ne vor mai trebui şi nişte oameni – observă el – pentru că sclavii şi servitorii nu sunt persoane demne de încredere, în timp ce specialiştii sunt rari şi costisitori…

— Eu îţi voi procura şi muncitorii, oameni liberi, bucuroşi că pot servi o cauză lăudabilă şi, mai ales, că vor fi plătiţi

rezonabil – îi explicai. Singura ta preocupare va fi aceea de a avea grijă să-mi trimiţi o treime din câştig mie şi o treime societăţii Krack.

Leviatang nu aşteptă să termin şi izbucni într-o văicăreală despre greutăţile financiare, despre necazurile momentului, jaful tâlharilor… apoi se opri şi mă privi.

— Ce naiba mai este şi societatea Krack?

— Este vorba de o asociaţie de liber-comercianţi, adică toţi aceia care încheie afaceri cu mine. Un fel de investiţie pe termen lung care să permită înviorarea progresului economic pe planetele dedicate comerţului.

— Citii neîncredere şi suspiciune pe chipul interlocutorului meu, dar nu mă dădui bătut; mai trecusem prin momente asemănătoare, ele constituiau singurul mod de legătură cu dorinţele Eternilor şi cu mania lor de misionari.

— Fabricarea hârtiei de carte reprezintă doar un început, şi nu o finalitate prin ea însăşi. Când vei umple cu volume casele domnilor din toată lumea ce se va întâmpla? Preţurile vor coborî din cauza excedentului de marfă şi câştigurile tale, oricât de însemnate, vor fi ştirbite din cauza taxelor, a invidiei sau cine ştie cărei alte calamităţi. Dacă, în schimb, le vei transfera spre alte activităţi de interes colectiv, vei continua să le sporeşti şi să rămâi de neatins, pentru că vei fi util societăţii în care trăieşti. În cel mai râu caz vei avea întotdeauna la loc sigur nişte bani strânşi pentru zile negre.

Leviatang intui miezul problemei, dar rămase nedumerit.

— Ce altceva ar mai putea construi artizanii tăi?

— Ţesături, medicamente, maşini… şi făcui o lungă înşiruire a bunurilor pe care Eternii le credeau necesare pentru dezvoltarea civilizaţiei. Fără să uităm astronavele.

— Astronavele?

Asta îl dădu gata.

— Da, confirmai eu, un obiectiv care preţuieşte cât toate

celelalte. Totuşi, pentru a ajunge la asta nu vor fi suficiente câteva fabrici mici: sunt necesare instrumente, minerale, tehnici de preparare, unitate de intenţii şi mulţi bani, foarte mulţi bani. Iată la ce va servi acea treime din câştig pe care o va gestiona societatea pe care o conduc. Tu nu rişti nimic, o mizerabilă investiţie iniţială pentru un laborator, apoi…

Negustorul se ridică şi-şi aruncă privirea peste oraş prin perdelele care protejau camera de soare.

— Astronavele nu înseamnă numai bogăţie, ci şi putere, iar noi suntem oameni cu un nume unic… Crezi că nobilii ne vor lăsa să le construim?

— Suntem, întâi de toate, comercianţi, îi amintii eu liniştit. Nu politicieni; pe deasupra, societatea Krack îşi va avea sediul departe de ghearele oricui ar vrea să ne ameninţe. Dacă am fi mai mulţi, am reprezenta ceva mai mult decât nişte simpli oameni de afaceri, am putea condiţiona viaţa a milioane de persoane! Am purta oriunde linişte şi bunăstare, pentru toţi cei care ar fi aliaţii noştri: nobili sau plebei. Gândeşte-te la asta, Leviatang, astăzi asculţi vocea istoriei! A fi surd acum înseamnă a fi exclus din afacerea care deja a strâns laolaltă vreo câteva zeci din cei asemenea nouă. Tăcui, mulţumind în gând Eternului care-mi pregătise discursul.

Negustorul rămase o clipă gânditor, apoi confirmă.

— Bine, Growman, m-ai convins! Dar acum gata, să nu mai vorbim despre afaceri, vino să-mi cunoşti fiicele; sunt aşa de rari musafirii încât fetele mele m-ar spinteca dacă nu le-aş permite să te întâlnească. Vom întocmi mai târziu un contract.

— Accept cu plăcere, spusei. Dar să nu mă iei drept mojic dacă nu voi zăbovi: trebuie să-i prind din urmă pe servitorii mei şi să-i duc în locul pe care mi-l vei indica.

— Nu va dura mult, promise el.

Ieşii din casa lui Leviatang abia în ziua următoare, abia ţinându-mă pe picioare, cu capul greu, iar în buzunar cu o

copie a acordului care stabilea că negustorul primea jumătate din câştig, iar cealaltă jumătate se împărţea între mine şi societate.

— Codoş blestemat! reuşii eu să îngăim după ce mersei o bună bucată de vreme prin aerul răcoros al dimineţii. Astea nu erau fiice… ăsta ţine un bordel în casa lui… mi-au dat să beau…

Cei doi Eterni care mă însoţeau mă sprijineau îngrijoraţi în timp se mă împiedicam pentru a nu ştiu câta oară.

— Profitul trebuia să fie împărţit în trei! blestemai. Dar ei nu înţeleseră: afacerile nu intrau în sfera lor de interes. O lăsai baltă; nu era prima dată când mă înşelau sau, cel puţin, credeau că au făcut-o.

Ajunserăm în locul de recuperare cu multe ceasuri întârziere faţă de ora stabilită. Giò-giò, văzându-mă, îşi clătină căpăţâna cea groasă şi rotundă:

— Te-ai îmbătat, şefule? mă întrebă el mustrându-mă din priviri. Evident, nu aştepta niciun răspuns.

— Stone e gata? întrebai la rândul meu. Cu gesturi egale îmi scosei tunica de negustor şi mă înfăşurai într-o manta albă cu marginile roşii. Dintre diferitele lucruri pe care trebuia să le fac, acesta era cel mai neplăcut.

— Aveţi aici textul discursului, domnule condotier, murmură tânărul dându-mi un pergament. Pasajele mai importante sunt subliniate.

— Bine, confirmai eu, acum poţi pleca.

Ajunsei lângă blocul de piatră tolănit pe iarbă şi sării pe el. Acesta sfârâi aşa cum făcea totdeauna când eram aproape de el şi – fără să-i explic nimic – se ridică de la sol.

— Dar cum îşi dă seama încotro trebuie să meargă? întrebă Giò-giò.

— Întreabă-l pe el, râsei batjocoritor.

— Asistenţa se află dincolo de deal, îmi arătă unul dintre însoţitori.

Mă instalai cum putui mai bine pe aspra suprafaţă a

pietrei crăpate şi bombănii dând un fel de ordin, mai mult ca să am ce face. Stone nici nu aşteptă să termin şi se ridică rapid în aerul cald al zilei; când fu la cota de o mie de metri ţâşni spre orizont, riscând, la fiecare schimbare neaşteptată a traseului, să mă piardă. Puţin după aceea reveni cu un larg ocol la locul de plecare, trecu pe deasupra lui, se opri cu balansări uşoare între coastele a două coline, într-un loc înţesat cu plăcile de marmură ale unui cimitir. Vreo cincizeci de chipuri scofâlcite îşi ridicară ochii spre mine.

— Profetul! strigă o voce, şi curând numele meu era pe toate buzele.

Deschisei larg braţele ca şi cum aş fi fost cuprins de inspiraţie.

— Dumnezeu este unul singur, şi toţi sunt cuprinşi în Dumnezeu! declamai.

Ar fi trebuit să citesc predica pregătită de experţii în teologie de pe Arcă, însă niciunul dintre ei nu înţelesese cum anume trebuie să fie tratată gloata asta anonimă: oameni simpli, fără pretenţii, care aveau nevoie de senzaţii tari. Iar eu nu aveam niciun chef să mă implic în Misiune.

— Acum, în sfârşit, puteţi auzi cuvintele Profetului, care sunt ale lui Dumnezeu. Discipolii mei preferaţi v-au vindecat de boala care vă întuneca minţile şi vă distrugea trupurile; acum sunteţi purificaţi şi puteţi primi mesajul de salvare. Dar orice binefacere spirituală sau materială trebuie să fie meritată, îngrijită şi împrospătată zi de zi, prin *muncă* şi meditaţie…

Întâlnii privirea perplexă a Eternilor prezenţi; probabil că ceea ce spuneam eu nu se prea potrivea cu ceea ce aşteptau ei de la mine. Îi răsplătii cu un surâs patern.

— Vă veţi prezenta la negustorul Leviatang şi veţi spune că faceţi parte din societatea Krack. Discipolii, fraţii celor care v-au îngrijit, vor fi tot timpul cu voi şi vă vor explica ce aveţi de făcut. Comportaţi-vă în aşa fel încât să fiţi demni

de încrederea mea şi amintiţi-vă că puteţi fugi de ochii oamenilor, dar nu de ochii lui Dumnezeu sau de ochii Profetului său!…

O râgâială neprevăzută mă întrerupse, iar intervalul fu suficient să se işte nişte murmure.

— Ascultă, o, Profetule! strigă o voce din mulţime. Mesajul cărei divinităţi se face auzit prin tine? Al Străbunilor, al Luminii din Mir, sau al Lunii Roşii?

— Dumnezeul meu şi al vostru este totuna cu Universul! le declarai eu întorcându-mă la discursul pregătit. Numele nu are nicio importantă, contează numai spiritul în care trebuie să credeţi!

Stone, sub mine, începu să vibreze cu nervozitate. Însemna că se hotărâse cu de la sine voie să se mişte.

— Acum mergeţi, fiilor, prezentaţi-vă la Leviatang şi lucraţi în sfânta pace! Veţi beneficia gratuit de masă şi casă, şi o zi din cinci… nu, una din zece, pentru odihnă şi rugăciuni. Eu vă binecuvântez…

Pietroiul se înălţă cu mare viteză şi zbură departe, abia lăsându-mi timp să mă lipesc de el şi să mă apuc de puţinele colţuri pe care mi le oferea. Nu era cazul să mă îngrijorez, avea des obiceiul, blestematul ăsta, să cocheteze plimbându-se la mare înălţime, dar apoi se întorcea liniştit pe Arcă (el o găsea întotdeauna), iar eu nu suferеam decât puţin de frig.

Îl lăsai să procedeze cum ştia el. Eram prea satisfăcut ca să mai pot înjura. Aveam muntele meu de aur, şi acum ştiam şi cum să-l exploatez. Negustorii cei mai de seamă ai Galaxiei munceau cu frenezie, iar bogăţia mea şi a lor creştea mereu; poate câte unul mă mai înşela puţin la procente, dar nimeni n-ar fi fost în stare să ducă de unul singur cu sine întregul munte de aur. Poate că venise timpul să înrolez bande, să creez o putere în numele draisterilor şi să închei în felul acesta socotelile cu Hilena. Şi la urmă de tot, indiferent cum s-ar fi terminat această

aventură, mi-ar mai fi rămas suficientă avere ca să mă pot gândi în tihnă la Growman. Da, tatăl meu puţea să se simtă mândru de mine, indiferent unde s-ar fi aflat.

Surâsei şi, încet-încet, aţipii pe suprafaţa călduţă a lui Stone; putea să hoinărească oriunde avea chef, eram în toane bune ca să-l pot înţelege şi să-l tolerez…

CAPITOLUL AL UNSPREZECELEA.

Un oraş, un cavaler şi o fantasmă

De când îmi începusem afacerea, Arca forfotea de activitate; aproape toţi părăsiseră celulele de suspensie şi în tot oraşul-astronavă nu exista nicio cameră goală. Eternii lucrau cu frenezie pentru pregătirea diferitelor grupuri de misionari care trebuiau să coboare printre sălbatici. Fiecare avea o sarcină de îndeplinit, un program de respectat, un sacrificiu de împlinit (în afară de înţelepţi, care dispăruseră în mod misterios). Singurii care nu făceau nimic erau Osne, pitulat cine ştie pe unde, şi Hilena care se consuma aşteptând cu nerăbdare să se răzbune. Rimmel şi Giò-giò, în schimb, se făceau luntre şi punte numai să mă ajute cu ceva. Glorinna, la rândul ei, mă susţinea făcând permanent legătura între mine şi restul comunităţii. Nimeni nu mişca un deget fără să-l anunţe pe condotier. Iar condotierul începuse să fie niţel obosit.

— Ce-i asta? întrebai eu arătând hârtia plină de numere pe care mi-o înmânaseră.

— O statistică în legătură cu răspândirea drogului Iarba Transei, îmi explică un Etern cu o mină veselă.

— S-a făcut un recensământ al persoanelor intoxicate de pe planetele vizitate, interveni Glorinna; calculele dezvăluie o neliniştitoare legătură între prezenţa Ierbii Transei şi

aceea a glenicşilor. Acolo unde au ajuns glenicşii procentul drogaţilor a sporit cu trei sute la sută.

— Nu este un fenomen întâmplător, urmă celălalt Etern. Într-un anume fel, glenicşii, sau trupele de sub comanda lor, se dovedesc a fi purtătoare de seminţe; nu ştiu cum de este posibil, dar aşa se întâmplă; pe deasupra, am strâns mărturii ale intoxicaţilor care susţin că au fost constrânşi să mestece rămurele de Iarba Transei.

— Bine, bine... îl întrerupsei cu un suspin. Asta înseamnă că de acum încolo ne vom îngriji mai ales de planetele ocupate de Cometa Neagră; voi veţi găsi mai multe suflete de salvat, iar eu mai multe mâini de lucru disponibile pentru afacerile mele.

— Şi în privinţa aceasta ar mai fi o problemă. Am dori să te comporţi altfel când te arăţi oamenilor ca Profet. Cu discursurile tale, cam trase de păr, eşti pe punctul de a instaura o religie nu tocmai adecvată scopurile urmărite de noi.

— Este numai o chestiune de timp, îi promisei. Imediat ce societatea Krack va deveni suficient de puternică, şi Profetul îşi va schimba complet stilul, până atunci puteţi încerca să găsiţi un Etern care să-mi semene şi să mă poată înlocui; eu nu mai am forţa să fac totul de unul singur, sunt istovit.

Femeia mă ţintui cu ochii săi adânci, făcându-mă să mă simt încurcat.

— Scuză-mă, condotiere, că revin la ce-am vorbit mai înainte, dar eşti sigur că te afli pe calea cea bună? Bogăţia asta fără măsură pe care o strângi... ştiu că nu e pentru tine, dar este, totuşi, o pacoste, serveşte pentru o răzbunare personală. Misiunea noastră...

Îi zâmbii.

— Îmi zici condotier numai când vrei să-mi faci vreun reproş, protestai. Dar vom lămuri altă dată şi acest aspect. Acum plec, Profetul este aşteptat; fă în aşa fel încât să ne

vedem la noapte, şi vom vorbi despre toate în linişte.

— Nu, atâta vreme cât asta o îngrijorează pe Milena. Şi ea are nevoie de tine!

Bodogănii ceva nedesluşit; cele două femei se eliminau una pe alta, iar eu continuam să dorm singur. Nu era deloc plăcut. Iritat, îi chemai cu un semn pe Giò-giò şi pe Rimmel care mă ajutară să mă îmbrac în tunica Profetului, apoi mă îndreptai spre colivia lui Stone.

Predicam în faţa unei supuse mulţimi de circa o mie sau două mii de persoane; era ceva impresionant: toate acele chipuri radioase aţintite spre mine, magica atmosferă de salvare, totala adeziune la cuvintele mele… Pentru o clipă încercai plăcuta beţie a puterii, a divinităţii: mă entuziasmai şi abia la urmă le arătai unde să se ducă pentru a înainta pe calea desăvârşirii. Mă îndepărtai de locul adunării în cântecele şi binecuvântările masei de oameni; mă simţeam ceva mai presus decât un om. Pe de altă parte, chiar Eternii, cu toată ştiinţa lor, vedeau în mine condotierul, ghidul absolut…

Îl lăsai pe Stone să-şi facă binecunoscutele mişcări gratuite şi savurai cu lăcomie senzaţia de superioritate care sporea în mine, până ce muşcăturile reci ale vântului mă obligară să fiu atent la ce era în jur.

Sub mine se desfăşurau piscurile ascuţite ale unui lanţ muntos.

— Stone, blestematule! urlai. Unde mă duci?

Dar Stone nu se sinchisi şi continuă să zboare iute printre vârfurile înzăpezite şi prin vălmăşagul de nori închişi.

— Îngheţ, îl rugai. De ce uneori mă asculţi, iar alteori nu?

Era inutil să aştept răspuns de la o piatră; mă chircii pe suprafaţa aspră şi râsei de gândurile de mărire în care mă cufundasem cu o clipă mai devreme. Nu eram o divinitate! Eram doar un sărman nenorocit prins în gheare de-o absurditate a naturii! Indiferent care ar fi Dumnezeul pe care l-am jignit, sunt gata să mă căiesc – mă jurai. Voi

construi un templu, da, un templu de marmură… dar, pentru Dumnezeu, vreau să mă întorc pe Arcă.

Întunericul din nori se desfăcu sub îmbrăţişarea orbitoare a soarelui, gerul dispăru şi începui să transpir. Dedesubt se întindea un deşert crăpat, apoi fu rândul câmpiilor, al pădurilor, imense păduri verzi, şi, în sfârşit, într-un luminiş înconjurat de arbori, se ivi un oraş sau, oricum, ceva care semăna a oraş. Stilul arhitectonic îmi ea complet necunoscut, nu-mi amintea nici de antichitate, nici de noile şi rarele construcţii. Din înălţime se vedea un şir de piramide de pământ negru, în trepte, dominate de turnuri înalte cu ziduri rotunjite. Pe terasele construcţiilor se înşirau copaci stranii şi două trunchiuri fără ramuri. Fiecare piramidă era legată de celelalte prin ziduri de racord între perimetrele exterioare. Peste tot străluceau la soare mari heleşteie pline cu apă limpede. Mai mult decât un oraş, părea o enormă grădină: dar unde erau florile?

Într-o piaţă izolată se aflau astronave burtoase, asemănătoare cu aceea care ne purtase departe de Ramook, iar pe străzi (trebuie să fi fost străzi pasarelele care legau diferite fortificaţii) se mişcau lent unele fiinţe, strânse în grupuri asemănătoare turmelor de oi. Priveam scena din înălţime, ezitând între curiozitate şi o vagă senzaţie de teamă. Stone se zdruncină, aşezându-se pe marginea unei terase unde mai întârziau câţiva indivizi. La apariţia mea se întoarseră să mă privească, şi mă pomenii în faţa capetelor informe ale oamenilor fără chip.

Pietroiul rămase nemişcat; nu-mi rămânea altceva de făcut decât să înfrunt cu seninătate orice s-ar fi întâmplat. Nefiind înarmat, mă gândii să mă folosesc de armele Profetului.

— Eu vă aduc mesajul de eliberare şi de salvare! declarai pompos, deschizând larg braţele.

În acel moment mi-am amintit că planeta avea puţine oraşe şi credeam că le vizitasem pe toate. Ridicai din umeri

şi-mi intrai din nou în rol.

— Aşa cum stelele fac parte din univers, tot aşa minţile voastre fac parte din Absolutul înţeles ca divinitate. Ascultaţi vocea celui care vă va conduce pe calea desăvârşirii, ascultaţi-l pe Profet.

Oamenii fără chip rămaseră încă o clipă, neştiind ce să facă, apoi începură să se retragă, iar – în cele din urmă – fugiră.

— Nu vă temeţi! insistai eu, vestea mea este cea pe care o aşteptaţi de secole. Dumnezeu vrea…

Un zgomot îndepărtat îmi atrase atenţia. Scrutai cerul şi observai o formă argintie coborând spre mine. Nu îi intuii natura: era prea mică pentru o astronavă, şi avea un ac în prelungirea botului ascuţit; nu-mi plăcea deloc felul în care îmi ţintea pieptul. Lăsai dracului modestia şi începui să alerg de-a lungul terasei piramidei. Pământul, unde mă găseam cu o clipă înainte, explodă într-un vârtej de fragmente fierbinţi şi simţii în spinare muşcătura dureroasă a unor schije.

— Stone! invocai zadarnic. Mânca-te-ar iadul… Stone!

Aruncai tunica pentru că mă împiedica în mişcări şi fugii iute în direcţia unei deschideri care se vedea în zidul de lângă mine. Dispozitivul mă urmări zbârnâind, şi vedeam cu coada ochiului cum câştiga teren. Cu un geamăt, mă aruncai printr-un fel de fereastră ovală, izbindu-mă de partea cealaltă de o grămadă de ţevi metalice. Instinctiv, prinsei una lungă de doi metri şi continuai să alerg. Trecui printr-o uşă deschisă şi mă ascunsei după ea; nu puteam scăpa la infinit.

Obiectul zburător sosi imediat după aceea; nu pierdui timpul să-l studiez; cu amândouă mâinile îl izbii cu sete, iar acesta tuşi, emise o ceaţă albăstruie şi se turti de zidul din faţă. Când explodă, eram deja departe. Suspinai şi privii în jur. Deasupra mea o scară ducea în lente spirale spre vârful unui turn. Nu mă lăsai împins de veleităţi de explorator şi

hotărâi să mă întorc: Stone mă băgase în acest bucluc, tot el trebuia să mă salveze!

Mersei de-a lungul coridoarelor reci de pe ale căror ziduri se scurgeau şiroaie de apă murdară. Eram cuprins de panică, fiind convins că sunt pierdut. În cele din urmă ieşii în lumina soarelui şi mă grăbii să ajung pe o fortificaţie. În jur era multă lume, de aceea mă ascunsei după o clădire.

Nimeni nu mă observă şi avusei, astfel, posibilitatea să-i cercetez cu atenţie. Recunoscui oameni fără chip şi consumatori de droguri în ultimul stadiu care, legănându-se cu mare greutate, se târau pe o pasarelă. La un moment dat, primul om din rând se desprinse apropiindu-se de o groapă proaspăt săpată; doi oameni fără chip veniră lângă el, îl prinseră şi-l aruncară în groapă cu capul în jos. Umplură apoi cu pământ golul rămas, iar din sărmanul om nu mai rămaseră afară decât picioarele care se zbăteau din ce în ce mai slab. Mă cutremurai înţelegând ce erau de fapt arborii ciudaţi pe care-i văzusem din înaltul cerului. Nu mă putui abţine.

— Blestemaţilor! urlai, ieşind din ascunzătoare. Eliberaţi-i pe aceşti nenorociţi!

Înainte de a auzi zumzăitul care se apropia, începusem să mă căiesc pentru gestul meu necugetat.

Oameni fără chip îşi continuară opera, iar eu începui să alerg din nou, urmărit de nişte aparate argintii. Dar de data aceasta nu mai eram singur. Stone apăruse repede din spatele unui turn şi interceptă micuţele astronave. Nu recurse la tactici viclene, ci se aruncă direct asupra lor şi le izbi fără prea multă graţie. Urmă o sarabandă de explozii şi o ploaie de fragmente metalice. Mă bucurai de cele întâmplate şi, puţin după aceea, blocul de piatră se aşeză alături de mine cu un zumzăit plin de satisfacţie. Amânai pentru mai târziu explicaţiile, sării pe el lăsând în urmă cât mai repede ciudatul oraş cu oribilele sale ritualuri de înmormântare.

Nu mă simţii în siguranţă până când, mult mai târziu, pusei din nou piciorul pe Arcă.

— Şefule, unde ai dispărut? întrebă Giò-giò care mă aştepta răbdător în sala de aterizare. Unde ţi-ai lăsat tunica? De ce sângerezi?

Probabil că prea multele întrebări îi răvăşiseră minuscula minte, şi de asta nu zise nimic când mă îndepărtai fără să-i răspund. Făcui vreo câţiva paşi pe caldul covor din încăpere şi privii chiorâş spre blocul de piatră pe care câţiva Eterni îl împingeau în colivia sa.

— Stone, mi-o vei plăti! şuierai în timp ce cădeam epuizat la pământ.

***

Zăcui la pat doua zile; un adevărat lux, având în vedere ritmul de lucru care îmi era impus. Dar nimeni nu îndrăzni să se îndoiască de faptul că, într-adevăr, mă simţeam rău. Până când făcui ce făcui şi reuşii să rămân între patru ochi cu Glorinna; atunci, ca pacient, nu mai avusei crezare.

— Am căutat oraşul acela – murmură mastera îndepărtându-se de mine – dar nu l-am găsit.

Nu despre asta aş fi vrut să vorbesc, însă vestea mă preocupă:

— Ce vrei să spui? Că am inventat totul? Chiar şi rănile?

Ea surâse înţelegătoare.

— Fii calm, nimeni nu se îndoieşte de cuvintele tale, spun numai că acel oraş nu mai există. Zona pe care ne-ai indicat-o n-a fost niciodată locuită, iar vegetaţia este aşa de deasă încât face imposibilă o cercetare care să dea rezultate. Savanţii şi-au intensificat cercetările în legătură cu Iarba Transei: până acum o priviseră numai din punct de vedere terapeutic, dar dezvăluirile tale o pun într-o lumină nouă.

— Crezi că poate fi vreo legătură între acel oraş, oamenii

fără chip şi Iarba Transei? întrebai.

— Este foarte probabil, admise Glorinna. Din fericire tu te simţi bine şi trebuie să-ţi iei în primire postul cât mai repede cu putinţă. Se întâmplă multe lucruri ciudate acolo unde ajung glenicşii. Unii dintre fraţii noştri au fost ucişi.

— Îmi pare rău.

— Ne-am pregătit secole întregi pentru martiriu, îmi aminti ea. Niciun sacrificiu nu mi se pare prea mare dacă Misiunea continuă. Acum trebuie să ne concentrăm eforturile pentru înălţarea laboratoarelor şi fabricarea cărţilor; nu vom realiza nimic durabil dacă nu vom învinge ignoranţa. Iar tu devii din ce în ce mai indispensabil. Astăzi, negustorul Minareo din Honey Bay, un om care controlează comerţul pe un întreg sistem, doreşte să te vadă; nu-l putem refuza.

— Ne-am mai întâlnit acum zece zile, ce mai vrea?

Un clopoţel mi se auzi în creier; mirosea a încurcătură.

— Vei descoperi singur, condotiere, noi te vom proteja cum vom putea mai bine!

Percepui o nuanţă deosebită în vocea femeii, un ton imperativ care contrasta cu blândeţea Eternilor; pe moment chiar mă îndoii de adevărata mea putere, dar numai o clipă mai târziu, Glorinna îşi recâştigase blândeţea.

***

Bătrânul oraş se înălţa spre cer ca o enormă ciupercă de metal; un singur picior, cu diametrul de două sute de metri şi ceva, susţinea platforma dreptunghiulară pe care se desfăşura întreaga metropolă; palate de cristal aliniate după mărime şi închizând între ele un spaţiu destinat aterizării astronavelor. Totuşi, de secole nu mai veneau navele spaţiale, iar locuitorii, pe măsură ce se stricau ascensoarele, au plecat pe jos din oraşul antic şi au construit un altul nou sub platformă. Nici urmă de cristale,

de forme aerodinamice, de acoperişuri, pentru că platforma era suficient de bine construită ca să-i apere de orice capriciu al naturii pe kilometri întregi. Să stai acolo jos, totuşi, nu mi se părea deloc plăcut. Era suficient să ridici ochii şi răsărea, dincolo de contururile pătrate ale pereţilor, imensitatea apăsătoare a metropolei antice.

— Dacă se va prăbuşi? îl întrebai instinctiv pe servitorul lui Minareo care mă conducea spre camera unde se afla stăpânul său.

Acesta nu-şi ascunse nemulţumirea.

— Era tot aşa şi pe vremea când bunicul meu lucra în această casă, răspunse el. Şi va mai fi tot aşa încă multă vreme.

Nu obiectai. Totuşi, mi se păru că observ în coloana care susţinea baza oraşului un uşor tremur şi că aud un scârţâit sinistru de metal supus răsucirii. Dar poate că era numai vântul care sufla cu putere.

— Prietene Growman, mă simt nespus de fericit că te văd!

Îi zâmbii în treacăt negustorului, un om subţirel, împodobit cu veşminte de lână aspră (nu-mi pot explica de ce toţi marii satrapi ai comerţului erau fie prea graşi, fie prea slabi). Ne îmbrăţişarăm, dar nu putui să evit o clipă de ezitare. De ce m-a căutat din nou? Ascundea, bineînţeles, o capcană, dar nu-l puteam refuza pe posesorul unei flote (de astronave), al unui magazin subteran ticsit până la refuz cu obiecte antice, şi care se servea de un generator de energie cum foarte puţini aveau pentru a-şi ilumina propria locuinţă. Dacă n-ar fi fost monstruozitatea aceea arhitectonică ce se legăna deasupra capului, m-aş fi simţit măgulit de această întrevedere.

— Încă n-ai oferit nimic oaspetelui meu? observă bogătaşul pe un ton de reproş adresat servitorului său.

— Politeţea ta întrece orice aşteptare – intervenii eu –, dar am fost nevoit să refuz; tocmai în acest moment ţin

post, după învăţătura Profetului.

Era una dintre tehnicile prin care refuzam să servesc diferitele băuturi oferite, pentru a-mi păstra luciditatea atât de necesară în afaceri.

— Cunosc puţine despre Profet, zâmbi negustorul foarte mirat. Dar credinţa ta îţi face cinste.

În cele din urmă se aşeză pe un scăunel încrustat cu măiestrie şi se încruntă la chip, ceea ce însemna că se terminase cu politeţea. Într-o clipă, servitorul dispăru. Trebuia să fie vorba de ceva foarte serios. Mă aşezai şi eu, în timp ce o nouă rafală legănă încă o dată platforma.

— Ai fost om de cuvânt, Growman, începu negustorul încrucişându-şi mâinile încărcate de inele. Maiştrii şi muncitorii tăi au început să producă în timpul şi în felul în care am stabilit; oameni ciudaţi, ca să fiu sincer…

— Muncitori cinstiţi, subliniai.

El confirmă, jucându-se indiferent cu vreo câteva piese de aur din colierul care-i înconjura gâtul.

— Câteodată mă întreb ce mă împiedică să-i corup şi să-i determin să-mi dezvăluie secretele lor. Aş putea, în felul acesta, să încasez eu procentele destinate ţie şi societăţii… Cum… cum zici că se numeşte?

— Krack, răspunsei.

Ştiam prea bine că Eternii nu erau coruptibili, şi în mod sigur o ştia şi Minareo.

— Eu am încredere în persoanele bogate şi inteligente, adăugai. Pe deasupra, mai ştiu că societatea căreia îi aparţinem garantează mai mult decât un simplu câştig de moment.

— Da, este adevărat, admise negustorul. Am mai mulţi informatori, şi toţi mi-au confirmat că te bucuri de încrederea celor mai buni oameni de afaceri din Galaxie.

— Nu chiar a tuturor, dar aproape – îl corectai eu făcând pe modestul.

— Cine lucrează cu tine de mai mult timp a realizat deja

profituri exorbitante; forma de cooperare pe care ai stabilit-o, Societatea… nu contează; ceva de neimaginat, cu toate astea, funcţionează. Permite să investeşti bogăţii în sectoare unde, de unul singur, nu te poţi încumeta decât cu mari riscuri. Mi-ai promis până şi construcţia unui laborator în măsură să construiască astronave; nu s-a mai auzit aşa ceva din antichitate. Cunoşti cumva nişte vrăjitori foarte puternici?

— Nicio vrăjitorie din lume n-ar fi în stare să facă astronave care să zboare – replicai eu –, altfel, cu atâţia magicieni care se află în jur, n-ar mai exista nicio problemă cu transportul mărfurilor de pe o planetă pe alta. Cred, în schimb, că o pot face persoane instruite în ştiinţa trecutului, artizani îndemânatici, şi mari resurse economice.

— E drept, conveni Minareo.

Pentru o clipă rămase cu gura căscată urmărind vibraţiile oraşului suspendat; nu eram singurul neliniştit.

— Chiar dacă aceiaşi maeştri ar putea construi obiecte mai mici şi mai rentabile…

— De exemplu? întrebai.

— De exemplu, arme.

Iată unde voia să ajungă. Mai devreme sau mai târziu era de aşteptat. Încremenirăm în linişte o bună bucată de vreme. În sfârşit, bogătaşul se posomori şi adăugă:

— Îmi închipui că ai auzit deja vorbindu-se despre glenicşi – simţii o strângere de inimă –, se pare că mania lor de a cuceri i-a împins să-şi facă duşmani pe cei mai mulţi dintre puternicii Galaxiei; de la emiratele australe la voievodatele de la graniţă, tocmai se urzeşte o alianţă pentru a-i zdrobi pe nobilii din Ramook. Se pare, precizez, se pare, că această formaţie, un eveniment unic în istoria omenirii, ar avea mari şanse să câştige… Se întrerupse ca şi cum ar fi aşteptat o intervenţie din partea mea, care nu mai venea. Ei suspină şi-şi continuă discursul.

— Cât de curând vom avea un război diferit de celelalte.

Vremurile se schimbă şi trebuie să fim pregătiţi, continuă negustorul. Se vor înfrunta armate enorme, sute şi sute de bande, şi se ştie că armele lăsate de Străbuni au devenit, între timp, din ce în ce mai rare şi mai costisitoare. Vor fi necesare spade şi energie, tunuri, puşti, drapele, platoşe pentru a înarma atâta lume… Mă gândeam că dacă învăţaţii tăi sunt capabil să fabrice dispozitive atât de complexe…

— Armele nu fac parte din afacerea pe care o tratăm, i-o tăiai eu scurt.

Negustorul se strădui să lase impresia că n-a auzit.

— Glenicşii au acum zilele numărate, în timp ce Coaliţia, acesta este numele alianţei, ar plăti bine orice tip de armă furnizată; s-ar putea câştiga repede o avere întreagă şi – pe deasupra – ne-am putea bucura şi de sprijinul învingătorilor.

Îmi plângea inima, gândindu-mă la ocazia care mi se oferea, dar niciun Etern n-ar fi colaborat vreodată să producă instrumente care pot provoca moartea. Blestemai etica lor prostească şi căutai cuvinte potrivite pentru a justifica refuzul.

— Eu nu am nimic împotriva Coaliţiei, nici împotriva glenicşilor, şi le voi vinde şi unora şi altora cărţi, ţesături, generatoare termice şi, mâine-poimâine, chiar astronave, dar nu voi alimenta în niciun fel nebunia omului care îşi ucide semenii. Un negustor, apoi, are nevoie de pace ca să poată vinde în linişte şi în siguranţă, în timp ce războiul înseamnă lipsă de bani, planete depopulate, taxe şi impozite la nesfârşit. Te asigur, prietene, că este greu să faci afaceri cu unul care are spada în mână, chiar dacă tu eşti acela care i-ai vândut-o.

— Argumentele sunt ireproşabile, domnule, demne de epoca de aur şi de bunăstare!

Nu vorbise bogătaşul, şi de aceea sării în picioare alarmat.

— Cine-i acolo? murmurai.

O draperie fu dată la o parte şi un om viguros, cam de treizeci de ani, cu un chip vesel şi curat, cu o subţire beretă pe cap, îşi făcu apariţia. Surâdea şi – instinctiv – îl găsii simpatic. Înaintă spre mine cu dezinvoltură, ca şi cum am fi fost prieteni de când lumea, şi abia atunci zării o broderie galbenă pe pieptul său…

— Îţi cer iertare cu umilinţă, Growman – se scuză Minareo, făcând o reverenţă. Inocenta viclenie a propunerii mele n-a avut alt scop decât să verifice dacă persoana pe care trebuia s-o întâlnesc este cea adevărată. Dacă-mi permiţi, am onoarea să te prezint lui Tfeo Glenix, noul domn din Honey Bay, care mă onorează cu prietenia sa.

— O prietenie care nu te împiedică să-mi vinzi obiecte la un preţ de adevărat cămătar, adăugă nobilul făcându-mi cu ochiul.

— Spiritul lui Whadulal mi-e martor, o, stăpânul meu! protestă celălalt, prefăcându-se scandalizat. Tu ştii că pentru tine mi-aş da braţul drept… dar banii de argint nu au inimă.

Abia reuşii să urmăresc această trăncăneală cu iz polemic; eram în faţa unui duşman pe care-l uram, în faţa unui glenix, dar nu simţeam absolut nimic. Cum de era posibil? Dacă Hilena ar fi fost aici… Încercai să-mi amintesc întâlnirea cu Hirar, primul glenix cunoscut de mine; voiam să-mi redobândesc furia, ura de odinioară, în schimb, nu simţeam nimic. În acest timp Tfeo mă privea cu un aer viclean, ca şi cum s-ar fi străduit să-mi citească gândurile. Nu părea deloc să fie unul dintre acei nobili plini de îngâmfare şi aroganţă, îmbrăcămintea sa răspundea mai mult unor exigente practice decât ornamentale. Dacă n-ar fi fost acea cometă galbenă brodată pe piept, ar fi putut fi considerat un burghez, un şef de bandă…

— Cuvintele dumneavoastră scot în relief o minte inteligentă, domnule Growman, ca, de altfel, şi activitatea

dumneavoastră comercială – spuse el invitându-mă să iau loc alături. Aţi deschis multe laboratoare pe planetele controlate de familia mea: nu puteam să nu mă interesez de o persoană atât de întreprinzătoare şi genială. Voiam să vă cunosc, iată de ce am cerut prietenului nostru comun să ne înlesnească o întrevedere.

Mă pomenii confirmând, fascinat de nobil.

— La început credeam că sunteţi un agent al adversarilor noştri, dar acum m-am convins că nu este aşa. Şi nu mă pot abţine să nu vă admir: reuşiţi în acest moment să refaceţi o ţesătură socială care leagă unele de altele lumile din Galaxie; este ceva ce aminteşte de epoca de aur în care, după legende, toţi oamenii erau înfrăţiţi prin bunăstare şi cultură.

Încercai să neg, dar el insistă, sprijinindu-şi cu un gest natural o mână pe umărul meu (niciun nobil n-ar fi atins vreodată pe cineva de rang inferior).

— Aţi înlesnit difuzarea cărţilor care conţin difuzarea înţelepciunii antice, tocmai reactivaţi producţia obiectelor care de secole nu se mai folosesc, şi vă propuneţi chiar să uniţi eforturile economice de pe numeroase planete în ideea de a construi astronave: un proiect grandios care ar putea să deschidă pentru umanitate un mâine deosebit.

— Prea multe complimente, domnule, mă confundaţi – murmurai încurcat. Sunt doar un negustor cu mulţi prieteni.

El nu mă lăsă să continui.

— Ceea ce faceţi depăşeşte cadrul unei simple activităţi comerciale, observă el. Altfel nu s-ar explica răspândirea religiei Profetului în aceleaşi lumi unde ajungeţi voi; este cumva vreun prieten de-al dumneavoastră acest om atât de adulat de lume?

Simţii pe neaşteptate cum mă fulgeră frigul pe şira spinării.

— Nu am un asemenea privilegiu – mă grăbii să-i răspund —; totuşi, cred că-l cunosc bine… Are mari puteri şi, pe

deasupra, e plin de virtuţi însemnate.

— Mi-ar face plăcere să-l întâlnesc, suspină Tfeo. Chiar dacă eu consider că religiile şi miniştrii lor se află prea departe de lucrurile pământeşti, sau prea falşi şi ipocriţi ca să fie luaţi în seamă...

Se întrerupse, apoi adăugă:

— Gazda noastră, Minareo, nu este la înălţimea faimei de care se bucură.

— Străbunii îmi sunt martori! protestă acesta. Cum aş fi putut întrerupe plăcerea noastră de a tăifăsui? Pariez că înainte de a se face seară domnul meu va dori să ne recite una dintre poeziile sale răsuflate. Dar îmi iau revanşa pentru întârziere; veniţi, am pregătit pentru voi un banchet după toate regulile artei.

Aşa se şi întâmplă. Mâncarăm, băurăm şi ne bucurarăm reciproc de plăcerea conversaţiei. Vorbirăm despre artă, despre magie, despre femei, şi-l găsii pe nobilul glenix mult mai simpatic şi cordial faţă de cât mi se păruse iniţial. Ştia să ne întreţină, indiferent de subiect, ştia să râdă şi să ne facă să râdem, prietenos şi elegant.

Spre sfârşitul cinei se lăsă pe spate în fotoliul său din capul mesei şi ne ceru să-l ascultăm. Observai că scoase din buzunarul hainei un mic volum.

— Prietene Growman – spuse el – realitatea în care trăiesc este sfâşiată de violenţe şi urâciuni nedemne de oameni, indiferent că sunt nobili sau plebei; dar este realitatea mea şi nu pot să mă sustrag. În această lume cenuşie, totuşi, datorită ţie, am găsit curajul de a crede în viitor. Glenicşii vor dispare şi ei, se va schimba culoarea stindardelor, alţii se vor încăiera pentru a împărţi între ei acest univers mizerabil, dar ceea ce este scris în această carte o să rămână. Este vorba de „Cântecul Stelelor”, o operă antică, deosebit de valoroasă, din care s-au pierdut mai multe capitole. Din paginile sale ţâşneşte la suprafaţă spiritul neîmblânzit al civilizaţiei care a împins omul timp de

milenii să cucerească spaţiul cosmic. Este o operă măreaţă, unică, şi, datorită ţie, am putut s-o citesc şi să-mi hrănesc spiritul cu mesajul ei.

Îmi oferi textul şi, în timp ce mă apropiam să-l iau, se aplecă spre mine şi – cu naturaleţe – îmi înfipse în tunică o broşă de sidef ale cărei vârfuri de un negru sclipitor formau o stea strălucitoare.

— Cu autoritatea pe care mi-a acordat-o Marele Tată al glenicşilor, eu te investesc cu titlul de cavaler al Cometei Negre declară el.

— Domnule, dar nu sunt demn…

Tfeo mă întrerupse cu un gest.

— Nu domnule, Growman, ci prietene; acum faci parte din categoria oamenilor cu două nume, poţi să porţi spada la vedere, fără să mai fii nevoit să o ţii ascunsă. Cine te jigneşte pe tine, jigneşte toată familia glenicşilor! Oricum, până nu vei depune jurământul de credinţă în faţa Marelui Tată nu vei fi obligat să te lupţi pentru noi, şi rămâi încă liber să-ţi duci mai departe afacerile după sănătoasele principii pe care le ai.

Nu ştiui ce să răspund, îl privii uluit şi în ochii săi nu întrezării nicio urmă de falsitate, ci numai o reală admiraţie.

— Glorie lui Growman, cavaler al Cometei!

Minareo ridică paharul în sănătatea mea, iar eu mă făcui roşu ca focul. Primul lucru care-mi trecu prin cap fu acela că, în virtutea promisiunii făcute Hilenei, ar fi trebuit să mă sinucid, acum când devenisem un glenix. Mi se părea, totuşi, mult mai absurdă ipoteza de a mă răzbuna pe oameni pe care nu-i cunoşteam, doar de dragul unuia pe care-l consideram prieten.

Tfeo, dând dovadă că este bine educat, lăsă să se scurgă în linişte minutele care urmară, apoi ridică potirul pentru un nou toast.

— Fie ca războiul să se termine cât mai repede cu putinţă şi să ne rămână timp doar pentru a fi fericiţi!

Mi se păru că simt o notă de tristeţe în aceste cuvinte şi încercai să-l consolez.

— Casa ta este puternică, vei avea mari posibilităţi să te umpli de glorie.

Nobilul clătină din cap.

— Tu eşti norocos, Growman, chiar dacă ceea ce faci te apasă, tu ai mereu înţelepciunea de a construi o lume mai bună; numele meu, în schimb, îmi impune numai şi numai să distrug. Unde ajunge familia mea se înalţă furci şi ruguri, se aud plânsete şi ţipete de durere. Coaliţia este doar ultimul dintre duşmani, apoi vor mai urma şi alţii… Nu văd niciun fel de glorie sau satisfacţie în toate astea.

— Eşti prea sever cu tine însuţi, interveni Minareo. Violenţa reprezintă un rău, dar şi un preţ care trebuie plătit pentru progres. Datorită neamului tău, Galaxia este pe punctul de a se uni într-un singur corp. Războiul de acum va fi ultimul!

Tfeo nu păru să-l audă şi, întâlnindu-i privirea întristată, îmi amintii de bârfele despre Demonii Obscurităţii şi alianţa lor cu glenicşii. Platforma care se găsea deasupra capetelor noastre scârţâi, iar eu mă cutremurai. O atmosferă apăsătoare se aşternu peste noi, iar seninătatea banchetului dispăru. Primul care reacţionă fu nobilul.

— Să lăsăm toate necazurile; ceea ce contează acum este că ne aflăm între prieteni şi împreună putem sfida tristeţea – surâse. Să închinăm în sănătatea prieteniei şi a fericirii!

Ne puserăm pe băut şi încet-încet veselia reveni. La insistenţa stăpânului casei, Tfeo ne recită una dintre odele sale de amor; nişte rime vesele în care speranţele şi irealitatea se confundau în mod armonios cu vocea fecioarelor. Uitai de toate: de titlul primit, de jurăminte, de răzbunare, de Arcă…

Un zgomot de paşi grăbiţi rupse vraja care ne cuprinsese.

— Domnul meu, alarmă!

Toţi trei priveam cu nedumerire la străjerul care dăduse buzna în cameră. Acesta înţelese imediat situaţia şi se aruncă la pământ.

— Banda din Asberg şi contingentul din sud au căzut într-o cursă! Au reuşit să scape foarte puţini.

— Vărul Sigmet era cu ei, murmură Tfeo lăsând volumaşul pe care-l citea.

— Este mort, domnule.

Nobilul sări în picioare.

— Cum este posibil? Pe această planetă n-aveam duşmani, cine a îndrăznit?

Mesagerul şovăi.

— Au fost atacaţi de o hoardă necunoscută, nu purtau drapele şi erau conduşi de un cavaler de rang mare. Cei care au reuşit să scape susţin că l-au auzit urlând un nume…

— Care?

— Olaf Draister.

Glenix păli. Nu pierdui ocazia şi mă grăbii să mă prefac îngrijorat.

— Este vreun duşman de-al vostru? îl întrebai.

— O nălucă, murmură celălalt clătinând din cap. O nălucă de-a trecutului. Regret că trebuie să întrerupem această plăcută petrecere, sper că vom mai avea şi alte ocazii să ne întâlnim, Growman. Oricum ar vrea destinul, totuşi, nu renunţa niciodată la opera ta, toţi avem nevoie de tine… Adio.

Ne îmbrăţişarăm în linişte şi-l urmării cu privirea până ce ieşi; instinctiv dusei mâna la broşa de pe piept: o simţii rece, îngrozitor de adevărată.

— Eşti norocos, prietene Growman – interveni Minareo. Tfeo Glenix este unul dintre cei doi prinţi moştenitori ai familiei, nu este exclus ca, într-o zi, să-i urmeze la tron Marelui Tată şi să devină stăpânul Galaxiei.

— Dar Coaliţia există într-adevăr? îl întrebai pe negustor,

continuându-mi un gând încolţit puţin mai înainte.

— Da – confirmă bogătaşul – reuneşte aproape toţi domnii puternici din lumile cunoscute; dar tocmai în această putere a sa îi stă şi slăbiciunea: sunt prea multe capete care vor să comande, în timp ce glenicşii nu au decât unul.

— Am înţeles, suspinai. În cazul acesta, prietene Minareo, aş îndrăzni să-ţi cer o favoare enormă: vinde-mi două astronave, stabileşte tu preţul, dar vinde-mi-le. Societatea Krack devine din ce în ce mai bogată, am nevoie să-mi trimit învăţaţii în altă parte… nu vreau să mă prindă războiul aici.

— Consideră că sunt deja ale tale, consimţi negustorul. Nu pot refuza cererea unui nobil cavaler.

Într-adevăr, nu se opuse, dar pretinse o cifră care până acum câteva luni ar fi fost de neînchipuit. Mă cufundai în noaptea adâncă şi mă grăbii să las în urmă umbra ameninţătoare a platformei care continua să se balanseze deasupra oraşului cu case fără acoperişuri. Când ajunsei departe, în siguranţă, pe Arcă, evaluai la rece noul pericol, acea greutate care ar fi putut să mă strivească. Nu vorbii cu nimeni despre ce s-a întâmplat, dar noaptea dormii rău, frământat de coşmaruri cu oraşe misterioase, comete negre şi fantasme… Într-adevăr o noapte urâtă!

CAPITOLUL AL DOISPREZECELEA.

Separarea

Stone zăcea nemişcat în colivia sa, dar când mă apropiai emise un scârţâit uşor şi se ridică vreo câţiva centimetri.

— Cum reuşeşte să te perceapă, şefule? mă întrebă Giò-giò.

— Poate captează prezenţa ta prin intermediul radiaţiilor extrasenzoriale, răspunse în locul meu Rimmel. Am auzit o explicaţie asemănătoare în biblioteca Eternilor.

— Fii atent să nu te ramoleşti cu atâtea idioţenii, comentai eu stăpânit de indispoziţie.

Apoi, nu mai puţin iritat, mă întorsei spre pietroi:

— Ascultă-mă cu atenţie, Stone, mai fă-mi o glumă cum a fost ultima şi-ţi garantez că Profetul nu va mai avea nevoie de o tribună pentru apariţiile sale!

Nu mai adăugai altceva; de fapt, eram sigur că mă înţelesese. Ordonai să se deschidă colivia şi îl mângâiai cu o mână; el îmi răspunse frecându-se de mine uşor, în ciuda volumului enorm. Îl lăsai să se gudure şi mă pregătii să ies.

— Bun-lucru, condotiere Growman!

Glorinna apăruse pe neaşteptate, şi văzând-o simţii o strângere de inimă. De cât timp n-am mai stat cu ea? De mult activitatea mea devenise din ce în ce mai frenetică…

— Ieri, în timp ce te aflai în Honey Bay, au mai fost ucişi

încă cinci fraţi, printre care şi Hobi – continuă femeia.

— De ce a coborât pe planetă? El era un master…

— Dorea să participe direct la Misiune, suspină Eterna. Tu ştii că fiecare dintre noi se simte chemat să ajute omenirea; indiferent cât de mare ar fi preţul care trebuie plătit, nu ne dăm înapoi. Dar şi mie îmi este la fel de frică… Nu vei permite ca sacrificiul nostru să fie inutil, nu-i aşa?

Ridicai din umeri plictisit.

— Aştepţi prea mult de la mine, îi amintii cu amărăciune. Sunt şi rămân, în esenţă, un sălbatic, chiar dacă mă consideraţi condotierul vostru.

— Natura ta este diferită, chiar dacă nu vrei să admiţi acest lucru, conveni Glorinna. Cu toate acestea nu pot să cred că te gândeşti numai la vanităţi şi bogăţii; acum ai strâns suficientă bogăţie ca să poţi trăi ca un belfer mii de ani, dar continui să lucrezi şi să-ţi asumi riscuri la fel ca noi. Am încredere în tine, Growman!

Evitai să răspund, poate pentru că avea dreptate sau pentru a nu pierde timpul cu vorbe goale. Femeia nu păru că înţelege, şi schimbă subiectul.

— Numărul drogaţilor creşte, continuă ea. În ciuda previziunilor experţilor. E un fenomen foarte îngrijorător.

— Poate că au greşit şi ei, observai. Nimeni nu cunoaşte suficient problema drogului.

— Statistica este o ştiinţă exactă, îmi explică ea. Rezultatele greşite pot proveni numai şi numai de la cartelarea necorespunzătoare a datelor. În acest caz special explicaţia apare imediat: Iarba Transei nu se extinde după o regulă naturală. Cineva, conştient, şi la scară largă, constrânge oamenii să se drogheze; cineva care urmează cu credinţă armatele glenicşilor.

— Dar e o absurditate! răspunsei eu prea puţin convins. Despre ce poate fi vorba?

— Vom afla cât de curând, sper. Totuşi, tu să fii atent, nu sunt excluse acţiuni criminale.

— Voi fi prudent – îi promisei, şi-i făcui un semn Eternului de lângă proiectorul transmaterial.

— Nu povesti prea multe bazaconii sărmanilor aceia…

Au fost ultimele cuvinte pe care le auzii, apoi călătorii spre o altă planetă.

Mulţimea de oameni vindecaţi prin miracol acoperea tot spaţiul neted dintre două coline. Erau în jur de cinci sau şase sute de persoane; nu lipseau nici copiii. Îngrijirea şi hrănirea lor era, cu siguranţă, o grea îndeletnicire pentru Eternii aflaţi acolo. Dar, cel puţin, pe această planetă nu va lipsi mâna de lucru pentru laboratoarele mele; ei vor învăţa o meserie, iar eu mă voi îmbogăţi peste măsură. Surâsei şi deschisei braţele în semn de binecuvântare, în timp ce Stone aluneca elegant spre mulţimea de oameni cu privirile îndreptate în sus.

— Sunt Profetul! declarai cu voce tare, şi vă aduc mesajul lui Dumnezeu… Ultimele cuvinte se stinseră într-un murmur: pe vârful colinei apăruseră figuri ameninţătoare de oameni înarmaţi. Numărai repede vreo patru steaguri, printre care se distingeau acelea ale vampirilor din Crisdall şi cel al glenicşilor. Pe o culme izolată mai observai şi două tunuri. La un semn, soldaţii se desfăşurară şi încercuiră masa de oameni într-un inel de lăncii ascuţite. Un murmur de nelinişte se iscă în mulţime.

— Eu vin cu vorbe de pace! urlai, dar nu cu prea multă convingere. De ce veniţi cu armele?

Doi războinici cu lănci se desprinseră de trupă şi se avântară spre mine; lănciile lor, în contact cu aerul, emiteau fulgere roşii. Aş fi avut timp suficient să fug, dar cum să mă fac auzit de Stone?

— Sunt Profetul! insistai; Dumnezeul meu este esenţa tuturor divinităţilor, cuvântul meu este de dragoste, mesajul meu poate fi cuprins într-un singur cuvânt: speranţă!…

— Eşti un şarlatan! strigă un cavaler care, cu vreo câţiva

stegari, urma trupele. Ţi s-a înfundat. Iar aceşti bastarzi se vor întoarce la mormintele de lângă care au fugit.

— O, nobile conducător! îi spusei pe un ton conciliant, aceştia sunt vindecaţi, i-am salvat de drog…

— Un drogat rămâne pentru totdeauna un drogat, o fiinţă pentru totdeauna pierdută, şi va fi tratat ca atare! râse batjocoritor războinicul. Legea glenicşilor, noii stăpâni ai acestei planete, mă autorizează să-i întorc de unde au venit, înainte ca boala blestemată pe care o au să-i contamineze şi pe alţii.

Un Etern îşi făcu loc prin mulţime şi se îndreptă spre cavaler.

— Oamenii aceştia nu mai sunt intoxicaţi – îi explică el cu seninătate, nepăsător la armele ameninţătoare. Intoxicaţia cu Iarba Transei se poate trata ca o otrăvire normală şi…

O lovitură de lance îi spintecă pieptul şi Eternul căzu mort.

Trupele strânseră cercul în jurul oamenilor înspăimântaţi; numai Eternii prezenţi lăsau impresia că nu-şi dau seama de situaţie. Surâdeau: după secole de antrenamente cu scopul de a nu se teme de violenţă, acum erau pregătiţi pentru orice, chiar să înfrunte întunericul de dincolo…

— Opriţi-vă! urlai, nu ne puteţi ucide… Suntem dezarmaţi.

— Asta-i o greşeală de neiertat, râse războinicul de pe cal. În acest caz sunt dispus să-i cruţ pe cei care acceptă să consume din nou Iarba Transei.

Făcu un semn, şi câţiva din suita lui aduseră nişte coşuri şi răsturnară la pământ rămurele verzi încărcate cu frunzuliţe plăpânde. Mai mult decât planta mă frapă chipul celor ce aduceau ramurile: figuri umane lipsite de linii, fără ochi, nas, gură… ca şi cum un sculptor grăbit ar fi schiţat faţa uitând să-şi desăvârşească opera.

Îngheţai.

— Nu! Ceea ce pretindeţi este inuman… Este împotriva

spiritului care conduce bandele, onoarea.

— Taci, Profetule! mă întrerupse şeful agresorilor, tu vei fi primul.

Şovăii. Stone continua să nu bage în seamă tragedia care se întâmpla, şi unduia serafic la o jumătate de metru de pământ; vârful lănciilor ostaşilor îmi închideau orice posibilitate de a fugi, iar – pe deasupra – mai erau şi tunurile de pe coline… Nu vedeam servanţii, totuşi.

— Hai, predicatorule, ce mai aştepţi?

Mă grăbii să cobor de pe piedestal şi mă apropiai tremurând de grămada de droguri. Era prima dată când vedeam Iarba Transei de atât de aproape; avea aspectul unei plante normale, dacă n-ar fi fost de o structură nefiresc de geometrică: rămurele cilindrice, frunze dispuse simetric, două câte două, rotunde, fără pete sau nervuri; unde era tăiată prezenta un ţesut de cercuri concentrice. Bine, aş fi putut s-o gust, iar Eternii m-ar fi vindecat după aceea… dacă ar fi reuşit să mă găsească.

— Curaj, sfântule! mă provocă nobilul. Dacă nu preferi oţelul spadei…

— Tu vei fi acela care vei muri, Glenix! Îţi vorbeşte Olaf Draister!

Apăruse pe neaşteptate pe vârful colinei; îmbrăca armura cu pajura de aur pe piept, călărea o pachidermă enormă care necheză. În jurul lui se opri o hoardă de zdrenţăroşi înarmaţi cu suliţe mici, coase, furci, puţini aveau platoşe, nu dădeau impresia că s-ar pricepe la mânuirea armelor, pe care însă le arătau ostentativ… dar erau mulţi. Cu un urlet se avântară pe coastă în jos ca un torent, cu acea furie pe care numai mizeria şi disperarea pot să ţi le dea.

Bandele lui Glenix se grăbiră să-şi schimbe orientarea şi se organizară în jurul propriilor steaguri, în timp ce mulţimea de drogaţi se risipea înspăimântată. Din amândouă taberele se traseră cu puşca, iar stegarii se

osteneau să respingă împuşcăturile mişcând cu îndemânare steagurile; cei care aparţineau hoardei nu prea avură succes şi – de aceea – ici şi colo apărură pete de sânge. Fluviul urlător nu luă în seamă şi, în ciuda celor mai elementare norme de tactică militară, în loc să exploateze situaţia numerică pentru a înconjura duşmanul, se năpusti asupra lui, ignorând pădurea de lănci, cavaleria şi focul armelor.

Olaf Draister rămăsese deoparte pentru a urmări de la înălţime desfăşurarea bătăliei. Ca orice nobil, probabil, nu voia să se amestece cu plebea aceea. Bătălia se termină repede. Gloata aceea de mizerabili, neîngrijindu-se de pierderile enorme, despică rândurile bandei şi le risipi. După foarte puţin timp totul se terminase. Niciun prizonier, şi prea putini războinici care au reuşit să fugă. Între aceştia se afla şi Glenix. Dar asta aştepta Olaf: cu un strigăt, dădu pinteni pachidermei, care, în ciuda masivităţii sale, se dovedi extrem de iute. Doi lănceri încercară să-l oprească, dar sfârşiră în pulbere.

Am mai văzut ceva asemănător, aceeaşi situaţie, aceeaşi lovitură…

— Hilena! urlai şi alergai spre locul unde cei doi nobili se înfruntau.

Era un duel inegal; pachiderma draisterei atacă adversarul şi zdrobi cu picioarele calul acestuia. Stăpâna nu mai avu apoi nicio dificultate să străpungă omul trântit la pământ şi zăpăcit de cădere.

— De unde ai luat banii să înarmezi gloata aceasta? o întrebai când ajunsei gâfâind lângă ea.

Mă simţeam jenat, prea mic în faţa acestui animal care mă domina pufăind nervos, şi simţeam o poftă teribilă să-l pocnesc. Hilena rămase şovăitoare, pentru o clipă temându-se să nu-i întărât animalul, dar numai o clipă.

— Growman! răspunse ea cu vocea deformată de coif. Eşti un şarlatan, un bufon şi un cerşetor mizerabil.

— Şi tu o nebună sângeroasă, o inconştientă şi o hoaţă – îi răspunsei cu o răbufnire de mânie necontrolată. Nu numai că ai prădat capitalul Societăţii Krack, dar apariţia aceasta a ta în aceleaşi locuri unde operez eu ne va duce pe amândoi pe rug. Şi un dobitoc ar fi în stare să facă legătura între negustor şi Olaf Draister… Unde ţi-e capul? Pe deasupra, cât m-au costat aceşti zdrenţăroşi care nu ştiu altceva decât să se măcelărească?

Ea, în schimb, îşi săltă monstrul în două picioare şi mă pomenii sub copitele lui masive.

— Nu sunt o hoaţă! protestă amazoana. Banii aceştia servesc cauzei draisterilor, tu ai spus-o.

— Cât? insistai.

— Trei sute de arginţi pentru mecar-elefant şi două sute pentru fiecare om… Dar armele nu costă absolut nimic, le-am capturat de la glenicşi.

— Dar sunt cel puţin două mii de persoane! observai eu contrariat. Nemernico, peste puţin timp pe această planetă vor circula atâţia bani încât vor da peste cap întreaga economie!

Jur-împrejur se strângea o mulţime de oameni beţi şi violenţi; eram silit să mă abţin, nu-mi plăcea deloc felul în care unii dintre ei mă priveau. Dacă şi-ar fi închipuit numai că o ameninţam pe binefăcătoarea lor, m-ar fi spulberat…

— Puteai măcar să-i plăteşti după, reuşii să murmur, cu pierderile suferite ai fi economisit mai mult de jumătate.

— Greşeşti, Growman – mă ironiză ea cu perfidie. Am fost nevoită să le promit dublu după terminarea bătăliei, altfel ar fi dispărut imediat. Nu sunt aşa naivă cum crezi.

Şovăii. Braţe moi mă strânseră; mă întorsei şi întâlnii chipul surâzător al unui Etern.

— E-n regulă, condotiere? mă întrebă el.

Confirmai, el păru uşurat şi-mi arătă cum în vale consumatorii de droguri se strângeau din nou.

— Au nevoie de tine, îmi aminti. Mai ales după ce s-a

întâmplat.

Fără să opun rezistenţă mă lăsai condus la Stone, dar în capul meu se înşiruiau mii şi mii de arginţi. Pietroiul se ridică lent, şi când mă aflai deasupra mulţimii dezordonate reuşii să ies din această stare de deprimare. Trebuia să-mi intru în rol.

— Întoarceţi-vă la mine, fraţilor! declamai cu vocea strangulată de o emoţie autentică. Profetul este din nou cu voi. Răufăcătorii au fost zdrobiţi de propria lor nesăbuinţă. Amintiţi-vă, un rău nu produce altceva decât tot un rău…

Hilena mă mai privi câteva minute, apoi îşi adună mercenarii şi se îndepărtă. Mă bucurai că se dovedise atât de vicleană ca să nu se lase prinsă de urmăritorii pe care glenicşii i-ar fi putut trimite în zonă.

Sau mă bucurai de posibilitatea contrară.

***

— Cum adică, Osne nu-i prezent? întrebai intrând în camera unde-mi strânsesem oamenii.

Ultimele evenimente impuneau o clarificare şi aveam nevoie de prezenţa tuturor pentru a-mi putea atinge scopurile.

— Era foarte ocupat, răspunse Glorinna.

Mastera reprezenta toată populaţia de pe Arcă; Eternii, deşi nu intenţionau să-mi facă vreun reproş, voiau cu orice preţ să împiedice ca, pe viitor, bogăţiile acumulate şi prin munca lor să mai servească poftelor de răzbunare ale Hilenei; şi nu greşeau deloc.

— Nu contează – murmurai – trebuie să se supună hotărârilor noastre.

Mă aşezai într-un fotoliu şi începui să vorbesc. Nu fu o discuţie liniştită, dar, aşa cum prevăzusem, persoana cea mai interesată, nobila Draister, nu se opuse prea multă vreme, iar ceilalţi se limitară la observaţii şi sugestii.

Evident; Giò-giò puse mai multe întrebări; dacă nu i se răspundea imediat, el uita că le-a pus. Dar se termină cu bine. Acceptară planul meu şi ne despărţirăm aparent înţeleşi; când părăsii încăperea mă simţii cu adevărat satisfăcut; îmi lipsea numai consimţământul lui Osne. Nu-mi fu greu să găsesc unde se cuibărise.

— Raraak! Stăpâne Growman, ce plăcere să te revăd! exclamă la apariţia mea.

Ştia să mintă bine, porcul, eu eram în măsură să disting, totuşi, o vibraţie de mulţumire în branhiile axilare, printr-o educaţie asiduă. Zăcea fericit într-o cadă cu apă murdară pe ale cărei margini două femele din aceeaşi specie cu el păreau că-l sorb din ochi. Pe podeaua enormă, printre dezordinea de perne şi covoare, erau risipite cele mai neobişnuite delicatese.

Nu-i răspunsei la salut, căutai un loc unde să mă aşez şi-l privii surâzând.

— Te-am aşteptat la adunarea bandei, îi amintii cu seninătate.

— Îmi cer scuze, stăpâne! suspină reptila. După o lungă meditaţie mi-am dat seama că şi noi avem o misiune pe Arcă: să-i ajutăm pe Eterni să-l facă fericit pe aproapele lor… adică pe noi.

Îl răsplătii cu o privire uimită şi scosei spada dreptunghiulară cu putere minimă.

— Banda lui Krack se întoarce la luptă! declarai. Hilena este maniacă în a-i măcelări pe glenicşi, şi am căzut de acord să participe la Coaliţie sub numele de Olaf Draister. Noi îi vom furniza drapelul, o astronavă, o escortă şi armele necesare. Eu, în acest timp, îmi voi continua activitatea de negustor şi de Profet; dacă avem noroc şi Coaliţia învinge, problemele noastre vor fi rezolvate; în caz contrar, prin mine, aveţi posibilitatea să vă salvaţi şi să încercaţi altă variantă.

Osne se ghemuise pe latura opusă a căzii şi privea

neîncrezător când la mine, când la spadă.

— Un proiect excelent, stăpâne, într-adevăr excelent! murmură.

— Sunt mulţumit că-l aprobi, comentai. Astfel nu vei găsi niciun impediment s-o însoţeşti pe Hilena. Simţurile tale rafinate constituie o foarte bună garanţie de siguranţă; pe deasupra, te vei îngriji de casa de bani a bandei, pentru că nu veţi pleca acolo cu mâinile goale, se înţelege. Rimmel îşi va relua postul de stegar şi Giò-giò se va ocupa de artilerie: avem deja două bucăţi.

El primi vestea cu un şuierat. Privi cu ochii întredeschişi spre bucate, spre femelele în călduri şi clătină din cap cu un freamăt al nărilor.

— Nu pot…

Sării în picioare şi, cu o lovitură precisă, îi tăiai un braţ.

— Vierme greţos! urlai eu, în felul acesta răsplăteşti tu binefacerile de care te-ai bucurat în familia mea?

Fu luat pe neaşteptate şi nu reuşi nici măcar să schiţeze obişnuitul plâns de falsă durere. Încremeni privindu-şi braţul cufundându-se în nămol, apoi îşi ridică ochii spre mine şi mă găsi pregătit să-i mai aplic o lovitură.

— Stăpâne Growman! gemu el.

— Mi-ai fost ani de zile un laş, un leneş şi un ticălos! mugii eu. Prezintă-te într-o oră în sala unde se află proiectorul transmaterial, şi bagă de seamă că, dacă voi fi silit, îţi voi tăia capul.

Ieşii fără să mai adaug altceva; afară mă pomenii neaşteptat de bucuros; de multă vreme simţeam nevoia să mă descarc.

La întâlnire toţi se dovediră punctuali, gata să urce pe nava cumpărată de la Minareo. În acea împrejurare mă arătai trist şi îndurerat; îi salutai pe rând cu obişnuitul salut: *aş vrea atât de mult să plec cu voi, n-am nevoie de eroi, ci de prieteni vii, ne vom revedea în situaţii mai bune.* Şi le ţinui un mic discurs care reuşi să o mişte până şi pe Hilena.

La momentul potrivit, ea se apropie de mine şi mă îmbrăţişă cu pasiune, ne sărutarăm şi, pentru o clipă, regretai sincer că mă despart de fata cu care trecusem prin ultima aventură.

— Nu mă trăda prea mult, murmură ea abia abţinându-se să nu plângă. Dar, dacă trebuie, alege-o pe Glorinna să-ţi ţină companie.

— Voi şti să te aştept, minţii.

— Activaţi proiectorul! se auzi vocea tehnicianului.

— Adio, prietenii mei! îi salutai îndepărtându-mă de careul de lansare. Păstraţi un pic de glorie şi pentru mine.

— Şi tu păstrează-ne nişte arginţi, stăpâne, îmi răspunse caustic Raraak.

Apoi dispărură şi mă trezii singur-singurel, liber să mă comport după placul inimii… Ieşii afară şi trăsei cu putere aer în piept. Arca, în măreţia sa, mi se păru şi mai mare. Eram, într-adevăr, fericit? Sau poate mâna aceea de oameni plicticoşi lăsase un gol în viaţa mea…

— Ai nevoie de mine, condotiere?

Glorinna, cu obişnuitul său tact, evitase să fie văzută de rivală. Acum, totuşi, era aici.

— Da, suspinai. O luai de mână şi uitai totul.

CAPITOLUL AL TREISPREZECELEA.

Un an mai târziu

Dacă ar fi existat într-adevăr acel Dumnezeu al cărui profet devenisem, în mod sigur m-ar fi iubit. Trecuse mult de când prietenii mei plecaseră, şi de atunci succesele mele se ţinuseră lanţ, ca predicator, negustor şi condotier al Eternilor. Imperiul meu economic se întinsese peste cea mai mare parte a Galaxiei, iar puterea mea era depăşită doar de cea a glenicşilor, încă implicaţi în lupta împotriva Coaliţiei. Pe teren religios eram cunoscut pretutindeni drept un om trimis de Providenţă şi, datorită sincretismului pe care mi-l predaseră teologii de pe Arcă, nu întâlneam nicio dificultate de a fi acceptat de diferitele biserici. Eternii operau pe multe planete, cu hărnicia şi dăruirea care le anima spiritul. Misiunea lor nu întâlnea decât o singură dificultate: recuperarea drogaţilor; cu toate eforturile depuse, Iarba Transei se răspândea şi nu încetaseră atacurile oamenilor fără chip şi ale altor bande misterioase în centrele de îngrijire izolate. Dar atenţia mea era îndreptată asupra şantierelor din care va ieşi prima astronavă a Societăţii Krack. Lipsea doar puţin până când aş fi devenit cu adevărat stăpânul absolut al lumilor cunoscute.

Da, totul mergea strună şi începusem să mă gândesc, cu

îngrijorare, la sfârşitul războiului, când glenicşii, probabil învingători, ar fi putut să-şi dea seama ce este cu mine. Mai ameninţătoare mi se părea întoarcerea Hilenei, cu setea sa de răzbunare, care n-ar fi fost câtuşi de puţin diminuată de noua înfrângere. Eram destinat mereu să port grija altora.

De inimă rea părăsii cada de hidromasaj şi acceptai cearşaful moale pe care un tânăr Etern surâzător mi-l întindea.

— Ce treburi avem azi de făcut? întrebai.

— O predică la catedrala din Sol'Naby şi o întâlnire cu bancherii din Liga Misderica, răspunse secretarul.

În ciuda vârstei de câteva secole şi a bagajului de cultură care îl făcea să-mi fie superior, nu ezita să mă servească întocmai ca cel mai umil servitor: Eternii aceştia nu crescuseră deloc…

— Şi războiul?

— Coaliţia se retrage în ultimele sisteme de pe partea exterioară a Galaxiei.

— N-aţi reuşit să luaţi legătura cu Hilena şi cu ceilalţi prieteni ai noştri?

— Trimişii noştri nu au transmis încă nimic până acum, afirmă el.

— Alte veşti?

— Cinci fraţi au fost martirizaţi.

— Trebuie să vă retrageţi din zonele semideşertice, mormăii eu. Nu putem permite să se piardă prosteşte nişte talente care ar putea fi folosite cu eficienţă în întreprinderile mele. Nimeni n-ar îndrăzni să vă atace dacă aţi fi aproape de oraş. Growman negustorul este respectat şi temut în orice arie geografică… Anunţaţi-o pe Glorinna că sunt gata.

— Vă aşteaptă – răspunse tânărul, deloc impresionat de nervozitatea mea.

Pe Arcă, eu ocupam, în mod obişnuit, două clădiri care găzduiau arhivele, trezoreria, birourile de contabilitate ale

societăţii şi un careu al proiectorului transmaterial construit anume pentru nevoile mele de deplasare. Pe deasupra, în apropierea oraşului, staţiona permanent astronava mea personală pentru vizitele *oficiale* pe care le făceam în calitate de negustor pe la diferiţi potentaţi.

Trecui prin mai multe camere, răspunzând la salutul mai multor persoane întâlnite (între masteri şi secretari mai lucra o duzină de alţi Eterni pentru mine). Glorinna mă aştepta lângă proiector. Ne sărutarăm, lungul an petrecut împreună ne unise într-o manieră ireversibilă; deşi nu recunoşteam, totuşi, mi se părea greu chiar numai gândul de a trăi fără ea.

— Ţi-am pregătit textul pentru predica de azi, murmură femeia după ce mă îndepărtasem surâzând. Ideea principală se referă la pace şi la necesitatea de a combate răspândirea drogului Iarba Transei prin mijloacele cele mai eficiente. Evită s-o mai lungeşti despre binefacerile comerţului cu negustorul Growman.

— Un sfânt trebuie să asculte, înainte de orice, propria voce interioară – o ironizai răvăşindu-i părul.

Nu se opuse: părul său lung se revărsă dezordonat peste piept, acoperindu-i o parte a feţei şi, pentru o clipă, vrusei să trimit la dracu şi catedrală şi Profet şi toate celelalte…

— Acum du-te – mă rugă Glorinna, desprinzându-se din braţele mele.

Ascultai, dar cu inimă rea, şi puţin după aceea, purtat de Stone, zburam prin aerul rece al unei dimineţi înnorate. Văzut din înaltul cerului, oraşul sfânt Sol’Naby se prezenta ca o pădure de cupole aurii, minarete şi mausolee împodobite cu statui de marmură. Catedrala, templul cel mai măreţ din centrul locuit, domina pădurea pietrificată aşa cum un stejar solitar domneşte peste iarba unei pajişti; fusese construită în noaptea milenară în onoarea tuturor divinităţilor cunoscute şi necunoscute; datorită universalităţii sale ea garanta coexistenţa paşnică a

numeroşilor credincioşi găzduiţi de oraş: apărea deci ca o tribună ideală pentru Profet şi pentru un Dumnezeu făcut anume pentru a strânge la un loc toate popoarele într-un singur crez.

La sosirea mea, mulţimea ticsită claie peste grămadă în piaţa din faţa bisericii înălţă un cântec de adulare. Eu trecui pe deasupra lor binecuvântându-i şi, după un minut de gândire, alunecai lent printr-o imensă poartă. Înăuntru, mulţimea de credincioşi era formată în cea mai mare parte din nobilimea planetei, dispusă, după rang, în cercuri concentrice în jurul altarului principal; apoi, mai departe, urmau demnitarii, personalităţile şi bogătaşii. Prostimea rămânea, pe bună dreptate, afară.

— Profetul este cu noi! le aminti vocea baritonală a unui diacon cântăreţ.

Cei prezenţi se ridicară din jilţurile de lemn încrustat, pe care ieşea în relief heraldica neamului stăpânitor, şi îşi aplecară capetele; acesta reprezenta gestul de maximă reverenţă care se putea pretinde oamenilor cu două nume.

Deschisei larg braţele şi-i invitai să se aşeze; în acel moment observai, în primele rânduri, uniformele galbene ale glenicşilor. Pentru o clipă crezui că-l cunosc pe Tfeo, dar imediat îmi dădui seama că tânărul îngâmfat, din mijlocul însoţitorilor săi, nu putea fi el: îi lipsea un braţ… Ca înfăţişare mi se părea cunoscut; chiar dacă citeam prea multă ură în ochii lui, prea multă răutate, n-avea rost să-l privesc mai departe.

— Să ascultăm glasul Profetului!

Era rândul meu.

— Dumnezeu închide în sine întreg universul – începui eu, incapabil să opresc şirul frenetic al amintirilor. Mă mărginii să repet mecanic cuvintele predicii tipărite pe manşetele tunicii: De aceea noi suntem în El, iar eu de la El sunt trimis pentru a căuta împreună cu voi calea spre desăvârşire. O desăvârşire care să fie pe măsura propriei

voastre naturi şi către care suntem toţi chemaţi după posibilităţile fiecăruia, nobili sau plebei, bogaţi sau săraci.

Glenixul acela mă fixa cu insistenţă, ca şi cum ar fi vrut să-mi sfredelească sufletul cu privirea sa plină de cruzime. Dar unde l-am mai întâlnit?

— În antichitate umanitatea a cunoscut bunăstarea; pacea şi absolutul erau mult mai apropiate de sufletul său. Ar fi fost suficient un mic efort… Cu toate acestea a fost preferată calea aspră şi deosebit de grea a discordiei; ceea ce reprezenta binele omului a fost întors împotriva lui pentru a-i face rău: inteligenţă, spirit de sacrificiu, bogăţie. Astfel a fost distrusă civilizaţia, provocându-se un întuneric fără margini în care s-au cufundat generaţiile care au urmat. Acum, totuşi, prin acest glas, Dumnezeu ne cheamă să ne întoarcem la opţiunile anticilor: astăzi este timpul de a alege între pace şi război, între a construi şi a distruge, între progres şi barbarie. Aşadar, încercaţi să-i determinaţi pe generali, pe falşii magicieni şi pe purtătorii de ură să tacă şi pregătiţi drumul inimii voastre pentru înţelepciune şi dragoste. Pentru că a sosit momentul aşteptat de secole, ştiinţa străbunilor înfloreşte în mijlocul vostru, iar suferinţele pot să fie transformate în bucurii. Abandonaţi instrumentele morţii, intrigile şi, mai ales, fugiţi de ameninţarea care întunecă orizonturile atâtor lumi: Iarba Transei.

Rămăsei nedumerit în legătură cu frazele pe care le citeam: ce legătură avea Iarba Transei cu toate astea? Pentru prima dată era menţionată explicit în discursurile mele.

— Cine a exploatat această cumplită maladie pentru a-şi menţine puterea, să o lase; cine o răspândeşte, să renunţe la intenţiile sale; cine o impune, să se căiască…

Instinctiv îl privii pe Glenix: se ridicase şi era gata să ajungă la ieşire urmat de cortegiul de curtezani… Hirar! Iată despre cine era vorba. Hirar Glenix, cel căruia, cu vreo

câţiva ani în urmă, îi tăiasem un braţ. Nu murise, aşadar, şi în mod sigur nu mă putuse uita! El ştia adevărul despre Olaf Draister, Hilena şi Growman. Mă simţii în pericol, poate că travestirea nu era suficientă…

— Cartea substituie spada, şi fie ca în această biserică, la fel ca în toate bisericile unde sunt cinstiţi Zei sinceri, să răsune un singur cuvânt: pace! pace! pace! — conchisei în grabă.

Catedrala se cutremură de ovaţiile care urmară; văzui până şi oameni care plângeau copleşiţi de emoţie. Aş fi vrut aşa de mult să mă bucur de acest triumf, dar mă grăbeam să dispar. Îi binecuvântai o dată, de două ori pe cei prezenţi, apoi, în timp ce ei intonau cântece, lovindu-l cu mâna de câteva ori pe Stone, reuşii să-l conving să-şi reia zborul.

Oraşul dispăru repede acoperit de norii plumburii ai unui cer care nu promitea nimic bun, fiind încă apăsat de presentimente care se îngrămădeau în gândurile mele: ce făcea Hirar Glenix la Sol'Naby?

Zgomotul mă prinse nepregătit. Ridicai capul şi văzui o astronavă minusculă ţâşnind dintre nori, altele o urmară. Abia avusei timpul să strig, apoi urmă un fulger orbitor şi Stone, sub mine, se fărâmiţă în o sută de bucăţi. Instinctiv, prinsei una înainte de a mă prăbuşi. Fragmentul, totuşi, nu resimţi greutatea mea. Căzurăm amândoi, dar, cine ştie cum, mica piatră frână coborârea. Urlai când simţii cum mă zgârie nişte ramuri care se frângeau. Una, mai groasă decât altele, nu vru să cedeze şi – fără să-mi dau seama – mă pomenii atârnat în gol. Dedesubt, la vreo zece metri, solul ierbos al pădurii, iar deasupra un iad de explozii; resturile lui Stone luptau contra aparatelor zburătoare, prea multe ca să sper într-o victorie. Schijele minerale care spintecau aerul erau ajunse din urmă şi pulverizate una după alta de raze înfocate. Nu aşteptai cu mâinile în sân. Stone, poate, şi-ar fi revenit vreodată la forma iniţială, eu nu.

Mă agăţai de trunchiul copacului blestemând traiul cel bun care-mi moleşise muşchii, alunecai în jos, lăsând ici şi colo bucăţi din haina de predicator şi de piele însângerată. Atinsei pământul cu un zgomot înăbuşit, tocmai în timp ce o explozie distrugea ramurile care mă susţinuseră cu numai o clipă înainte. Eram plin de zgârieturi dureroase, cu toate acestea, văzând vreo zece microastronave care se năpusteau asupra mea sării în picioare şi alergai. Cu uşurare descoperii că vegetaţia era suficient de deasă şi putea, astfel, să le oprească de a emite asupra mea raze distrugătoare.

O navă mică, foarte iute, se înfipse într-un trunchi şi explodă; celelalte se grăbiră să-şi schimbe tactica: urcară deasupra coroanelor copacilor foarte înalţi, gata să se năpustească în spinarea mea la prima deschidere mai mare. Şi, inevitabil, un luminiş ierbos se deschise în faţa mea. Mă oprii gâfâind, gata să mă întorc în desişul pădurii, însă auzii limpede în spatele meu zumzetul unor aparate care-mi tăiau orice cale de retragere.

Nu-mi plăcea deloc să mor aşa. De-ar fi fost măcar puţin soare, drapelul străbunilor mei, o spadă arzându-mi în mână, o fărâmă de vlagă pentru sfârşitul unui Growman! La dracu! *Un luptător trebuie să fie mereu pregătit să cadă în bătălie, dar nu este de conceput ideea de a se stinge în seninătate în patul său,* susţinea tatăl meu. Iar el nu greşea niciodată. Cine ştie dacă nu cumva mă privea? Ridicai din umeri şi, cu un suspin, ieşii în luminiş.

Priveşte, tată, priveşte-l pe fiul tău cum înfruntă moartea, fără lamentări inutile... Totuşi, cum ar fi putut să mă vadă căzut, în această prăfăraie?

Părea o ceaţă verzuie, densă, care ascundea totul; cu mare greutate reuşeam să-mi văd mâinile. Se formase pe neaşteptate şi răspândea o stranie senzaţie de căldură... Stone! Nu mă îndoii, era pulberea lui Stone, acel drag, bătrân, granitic bloc de piatră sfârâitor.

Înainte de a leşina percepui cum particulele de piatră se cristalizau în jurul meu sub forma unui gogoloi protector; mai auzii încă vreo câteva explozii, apoi o violentă senzaţie de accelerare, şi totul se sfârşi.

***

— Aparatele acelea au încercat să mă omoare!

Au fost primele cuvinte care-mi ieşiră din gură când îmi revenii. Glorinna era aplecată deasupra mea.

— Nu te forţa, dragule – murmură. Ai pierdut mult sânge, trebuie să te odihneşti.

— Le-am mai văzut, insistai, şi în ciudatul oraş terasat… Trebuie să fie o legătură cu Iarba Transei şi, poate, chiar cu glenicşii.

— Sunt anumite lucruri pe care va trebui să le afli, murmură femeia deloc surprinsă de observaţiile mele.

Dimpotrivă, părea cu totul altfel… Cu toate că eram epuizat, îmi dădui seama că nu era Glorinna dintotdeauna, *femeia mea.* Semăna din nou cu fiinţa superioară pe care am întâlnit-o prima dată pe Arcă.

— Cercetătorii au reuşit să afle adevărul despre Iarba Transei.

— În sfârşit! subliniai, de luni de zile tot aşteptam un rezultat la analizele lor.

— Există o explicaţie şi pentru asta, continua Eterna. Orice experiment încercat era sabotat cu regularitate, fiecare rezultat obţinut contrasta cu cele anterioare şi trebuia, de fiecare dată, să o luăm de la zero.

— Sabotaje? întrebai nedumerit. Şi cine, oare, să fi făcut asemenea acţiuni aici, pe Arcă?

— Iarba Transei. Nu este o plantă, aşa cum se presupunea; ea reprezintă rezultatul final al evoluţiei unei fiinţe raţionale străine de lumea noastră. Structura sa biologică este mult mai complexă decât se credea; de

fiecare dată când învăţaţii încercau să analizeze celulele vii, acestea se comportau în aşa fel încât întruchipau ideile cercetătorilor. Asta presupune o conştiinţă de grup şi un sistem de comunicare la nivel microscopic de neînchipuit: celule dotate cu inteligenţă! Cu siguranţă nu aparţin Galaxiei noastre. Mai mult decât atât, plantele astea sunt construcţii artificiale, casele lor: produse ale unei civilizaţii superioare faţă de a noastră din mai multe puncte de vedere. Credem că Iarba Transei încearcă acum să invadeze planetele cunoscute şi poate că oraşul pe care l-ai văzut este una dintre bazele lor.

— Aşadar, aparatele acelea care m-au atacat sunt opera ei – conchisei eu perplex.

Glorinna clătină din cap.

— Nu suntem în faţa unei creaturi tehnologice, îmi explică ea. A atins un înalt nivel de inteligenţă, dar pseudovegetalul în care trăieşte este cea mai mare creaţie materială a sa. Iarba Transei se bazează pe colectivitatea microorganismelor raţionale, şi pentru a intra în competiţie cu fiinţele mai complexe este silită să le aservească, să le exploateze şi, în paralel, să se hrănească din ţesuturile lor. Imaginează-ţi pe cineva care are numai creier, fără mâini, stomac sau alte organe, numai creier… Este evident că va deveni un parazit rafinat. Probabil astronavele de care vorbeşti au fost construite de alte fiinţe.

Nu-mi plăcea tonul folosit, părea impersonal, ca şi cum ar fi fost vorba de un subiect care nu ne privea.

— Oricum, inteligentă sau nu, avem instrumentele necesare pentru a o combate – observai eu. Şi acum, că o cunoaştem mai bine, o putem şterge din univers, sau cel puţin din partea care ne interesează.

— Am încetat peste tot să-i mai îngrijim pe drogaţi, suspină femeia. Când am intervenit, credeam că ne aflăm în faţa unei forme simple de intoxicare; acum ştim adevărul şi nu putem face nimic. Eternii sunt împotriva violenţei şi nu

vor să intervenim direct într-un război între două civilizaţii.

Mă cutremurai.

— Ce nebunie mai este şi asta?! exclamai sărind în picioare. Cum poţi să permiţi ca atâţia nenorociţi să se transforme în hrană pentru acel parazit scârbos? Vorbe în vânt. Acceptă privirea mea acuzatoare, fără să cedeze, cu seninătate.

— Când te-ai mai preocupat de aceşti nenorociţi, Growman? întrebă mastera. Ţie îţi ajungea mâna de lucru şi o piaţă bună de desfacere pentru afacerile tale. Problemele umanitare ne priveau doar pe noi. Dar nu te teme, nu înţelegem să asistăm cu indiferenţă la dispariţia urmaşilor propriei noastre istorii; vom acţiona însă conform principiilor Arcei pentru a-i salva: încercăm să stabilim un contact cu nucleul principal al Ierbii Transei pentru a-l convinge să accepte o convieţuire paşnică. În ultima analiză pare evident că nu este motivată de sete de putere sau de cucerire, ci numai de cruda lege a supravieţuirii.

— Vorbeşti despre ea cu admiraţie! observai înciudat. Misiunea voastră are în vedere şi acest... sau aceşti paraziţi?

— Te deranjează aşa de mult să ştii că sunt şi alte fiinţe demne să primească ajutorul nostru? replică ea. Sper că înţelepţii vor reuşi să împace aceste creaturi diferite.

— Înţelepţii... – suspinai. S-au întors, nu mai sunt condotierul vostru.

Mă simţii deodată foarte obosit. Mă întinsei, rănile mă ardeau, şi toată lumea pe care o construisem în jurul meu era pe punctul de a se dărâma; de altfel, nici nu puteam pretinde să dureze la infinit. Avem depozite, fabrici, magazine, bogăţii răspândite peste tot; aş fi putut să mă retrag liniştit în vreun colţişor îndepărtat şi să-mi duc în tihnă restul zilelor, făcând abstracţie chiar şi de Iarba Transei.

— Este altceva, Growman – adăugă Glorinna. Războiul s-

a terminat, ultimele resturi ale Coaliţiei au fost zdrobite... Hilena şi ceilalţi prieteni ai tăi nu se află printre supravieţuitori, nu cred să mai fie în viaţă.

Simţii căldura mâinilor sale.

— Regret, murmură ea.

Mă simţeam istovit de moarte. *Un şef de bandă nu plânge,* îmi impusei cu duritate. Dar nu voiam să mă dau bătut. Găsisem muntele de aur şi nu eram în stare să-l duc cu mine: rămăsesem acolo să ciugulesc minuscule firişoare... Nu! Un Growman, un apărător al Raţiunii nu se putea comporta ca propria lui caricatură.

— Azi am crezut că mor, şoptii cu greutate. Totuşi, sunt încă viu. Poate că tocmai asta îi face pe oameni diferiţi de Eterni. Noi, eu, pot să schimb realitatea. Îmi spuneţi că Iarba Transei este mai bună, că umanitatea trebuie să dispară ca să-i cedeze locul... iar eu vă spun că nu! Nu am nevoie de Misiuni, sau de înţelepciune; pentru a trăi, de multe ori este suficientă o iluzie. Muntele de aur este al meu, l-am găsit şi nu-l voi lăsa, ne-am înţeles?

Glorinna nu înţelesese. Îmi mângâie chipul transpirat.

— Poţi să rămâi pe Arcă, alături de noi – îmi zise cu glasul dulce. Vei fi, în continuare, condotierul meu.

— Growman nu va ceda! urlai. Voi lupta împotriva acelui monstru, şi Stone mă va ajuta. Străbunii mei mă vor ajuta. Tu mă vei ajuta. Poate va fi ultimul lucru pe care-l voi mai face...

CAPITOLUL AL PAISPREZECELEA.

Întoarcere

Ramookul nu se schimbase; obişnuitul vânt îngheţat mătura cu o meticuloasă regularitate pajiştile îngheţate transportând fragmente de zăpadă pietrificată; cerul era cenuşiu, la fel ca pustiul din jur, iar departe, foarte departe, se vedeau lanţuri muntoase de un alb imaculat, aspre şi tăioase. Totul era întocmai ca acum câţiva ani... dar a trecut, într-adevăr, atâta timp?

— Aici Iarba Transei a nimicit şaptezeci la sută din populaţie, îmi aminti Glorinna. A fost o nebunie să venim, niciunul dintre fraţii trimişi pe această planetă nu s-a întors. Încă ai timp să fugi.

Scuturai din cap hotărât. Dacă Eternii nu voiau să mă ajute, o vor face glenicşii: ei nu puteau să-şi lase imperiul abia cucerit... Dacă semănau cu Tfeo, cu siguranţă că nu puteau.

Ieşii de sub protecţia astronavei şi coborâi pe rampa care ducea la sol. Oraşul nu era mai opac decât peisajul, şi nu era uşor de distins între luncile dezolante care-l înconjurau, dacă n-ar fi fost sutele de steaguri care-i împodobeau zidurile: galben-auriu şi negru erau culorile care dominau acum Galaxia.

Pe podişul plin de pulbere se aflau vreo zece astronave

cu fuzelajul ros de scurgerea vremii. Ceva mai departe observai un corp de armată care tocmai pregătea de luptă un tun de mare calibru, probabil pentru a ţine sub control astronava mea. Şi mai departe se vedeau focurile unei tabere militare. Vântul aduse râsete stinse de luptători, miros de mâncare... Străbătut de un fior, văzui un dispozitiv de tortură înălţat de curând şi în grabă: susţinea cadavrul unui om plin de sânge. La picioarele sale întârziau doi vampiri acum sătui.

— Aş vrea ca tu să rămâi la bordul navei împreună cu ceilalţi Eterni – îi ordonai masterei, dar constatai că mă ostenesc degeaba. Ridicai din umeri, controlai ca broşa reprezentând cometa neagră să fie bine fixată, apoi pipăii spada ascunsă cu grijă în tunică şi-mi făcui curaj. Atunci să mergem, şi fie ca Profetul să ne aibă în grijă!

După numai câţiva paşi, doi soldaţi, sesizaţi de prezenţa mea, mă opriră; strângeau în mâini nişte satâre de oţel, arme primitive dar nu mai puţin eficiente decât o lamă cu energie. Declarai pe un ton sigur:

— Anunţaţi-mă la Marele Tată sau la prinţul Tfeo.

Soldaţii rămaseră nehotărâţi, probabil fuseseră înrolaţi abia în ultimele luni ale războiului. Fără să ezit scosei din buzunar un pumn de arginţi şi le umplui palmele.

— Eşti cumva Growman negustorul? — întrebară cu ochii sclipind de uimire.

Confirmai, şi ei se dădură în lături cu respect, făcând semn celorlalţi luptători care veneau din urmă, să ne lase să trecem. Nu-mi plăcea deloc să am faima celui mai bogat om din Galaxie. Am acţionat cu hotărâre împărţind la toţi surâsuri şi bani. Când am ajuns la porţile oraşului golisem deja trei pungi şi câştigasem o escortă de o sută de soldaţi entuziasmaţi... *De câtă vreme nu-şi mai primiseră simbria?* Gândul acesta mă frapă; *glenicşii să-şi fi epuizat rezervele de bani?*

Se întâmplă ceva care întrerupse marşul meu triumfal.

Soldaţii se opriseră, apoi, cu un murmur surd, se retraseră pentru a face loc unei echipe de oameni al căror chip amintea un ţesut cenuşiu, zbârcit, care înfăşură ţeste lipsite de trăsături.

— Sunt oamenii fără chip despre care vorbeai? mă întrebă Glorinna.

Nu-i era frică, se arăta senină şi liniştită, iar strângerea sa de mână îmi dădu curaj.

Noii veniţi ne înconjurară şi, fără un cuvânt, ne însoţiră dincolo de ziduri. Nu se vedea ţipenie de om, casele păreau pustii, cufundate în linişte; singurele prezenţe erau numeroasele corpuri atârnate la răscruci în spânzurători improvizate. După culorile uniformelor îmi dădui seama că era vorba de floarea nobilimii din Galaxie, ultimele resturi ale Coaliţiei… da, glenicşii nu se vor mai teme de nimeni pentru mult timp. Un gând mă făcu să mă cutremur: şi dacă printre aceste chipuri îl voi recunoaşte pe cel al Hilenei? Nici nu mai îndrăznii să ridic privirea…

— Prietene Growman, ce plăcere să te revăd!…

Tfeo îi opri pe oamenii fără chip şi ne ieşi în întâmpinare surâzând.

— Când mi s-a spus că te afli pe Ramook, nu-mi venea să cred. Dar unde te conduceau dumnealor? Asta este exact direcţia opusă faţă de cea care duce la palat! După cum pronunţase *dumnealor* mi-era clar că nu-i erau simpatici nici lui şi asta mă bucură şi mai tare.

— Este tocmai ce aş dori să aflu şi eu, domnul meu – răspunsei. Dar dumnealor se pare că nici nu vorbesc, nici nu înţeleg.

— Nu toţi vorbesc – îmi confirmă Glenix – dar, de înţeles, înţeleg foarte bine. Acest om este sub protecţia mea şi vine cu mine! adăugă apoi întorcându-se spre escortă şi, hotărât, mă luă cu el.

Abia atunci o observă şi pe Glorinna.

— E vreo concubină de-a ta? se informă el.

— Nu – răspunsei eu, roşindu-mă la faţă – este o prietenă, mă ajută în afaceri…

— Oricum, ai gusturi bune – şi făcu o reverenţă în faţa femeii, în semn de omagiu.

Merserăm repede până când războinicii fără chip nu mai fură decât ò amintire, undeva, în spatele nostru. Aş fi vrut să pun multe întrebări, dar şovăii; nu ştiam încă prea bine cum voi fi primit, iar curiozitatea mi-ar fi putut dăuna. Mă limitai să-l felicit pentru victoria repurtată, dar nobilul se întristă.

— A fost un război teribil, admise el şi-mi arătă macabrele podoabe din răscruci. Atâtea cruzimi inutile, iar ei, poate, au fost cei mai norocoşi pentru că au murit luptându-se, în timp ce mulţi alţii…

— Înţeleg, răspunsei. Dar acum s-a sfârşit, de acum încolo va fi altfel, chiar dacă mă tem că alte două necazuri ne pasc. De data aceasta aş vrea să vorbesc cu Marele Tată… Te asigur, este o chestiune de viaţă şi de moarte. Dacă tu ai putea să mă ajuţi…

Tfeo păru că se întristează foarte tare.

— Voi face cum vrei tu, acceptă el. Totuşi, înainte de asta ţi-aş fi recunoscător dacă ai vrea să accepţi să-mi fii oaspete. Nu ne-am văzut de o veşnicie, şi atâtea s-au schimbat.

***

Palatul părea, faţă de celelalte case, întocmai ca un gigant de piatră faţă de resturile de la masa lui. Arhitecţii şi-au pus în valoare toată măiestria lor pentru a-l face cât mai posomorât şi oprimant, ca şi cum domnii din Ramook ar fi vrut să construiască o fortăreaţă-închisoare, nicidecum o locuinţă. Celelalte ziduri exterioare se desfăşurau de-a lungul unui perimetru greu de definit, iar crenelurile de lavă închisă la culoare par nişte colţi pregătiţi să devoreze. În

unghiuri, masive turnuri dreptunghiulare supravegheau acoperişurile clădirilor din jur cu meterezele lor întunecoase, care permiteau să vezi, dar nu să fii văzut. Totul sugera o putere nemăsurată.

— A fost construit de draisteri, ne explică însoţitorul nostru, neamul care a stăpânit aceste ţinuturi înaintea noastră… Oribil, nu? Dar, cât de curând, vom construi în altă parte capitala noastră, locurile astea ne amintesc prea multe ticăloşii.

Trecurăm printr-o poartă dominată de o cometă de piatră sub care se vedea desenul unei pajuri. În curtea interioară se aflau câteva zeci de oameni înarmaţi care ne priveau cu nişte chipuri plictisite. Niciunul, văzându-l pe prinţ, nu îndrăzni să ne oprească, iar el ne conduse spre o scară laterală întortocheată care urca de-a lungul zidurilor unui donjon izolat. La margini, lângă o uşă cântărind greu din cauza podoabelor de bronz, doi războinici de strajă se dădură la o parte şi ne lăsară să intrăm.

— Aici este vizuina în care-mi place să mă retrag singur – declară nobilul arătându-mi o cameră ascunsă în penumbră, pe ai cărei pereţi, rafturi grele susţineau cărţi, pergamente şi inscripţii în rame gravate (îngrămădite toate într-o dezordine absolută); singurele mobile erau: un pat de campanie, o veioză cu energie solară şi o măsuţă înconjurată de patru scaune.

— Mă retrag totdeauna aici când vreau să meditez, când am chef să fiu singur; de vreo câteva luni aici este casa mea. În altă parte aerul pe care-l respir miroase a moarte…

Fraza întreruptă mă făcu să întrezăresc şi alte dificultăţi ale planului meu. La invitaţia sa mă aşezai şi chibzuii dacă era sau nu cazul să-i dezvălui imediat ceea ce ştiam despre Iarba Transei. Tfeo îmi inspira încredere, însă îl cunoşteam aşa de puţin. Şovăii.

— În această perioadă, Marele Tată nu se simte bine – continuă celălalt, ca şi cum mi-ar fi ghicit gândul. Dacă ai

probleme importante să-i propui, poţi să-l consulţi pe consilierul său: unchiul Minor. Este vorba de o persoană nu…

Un urlet de durere îl întrerupse şi el se grăbi să închidă singura fereastră a încăperii.

— Sunt prizonierii din subteran – se justifică el, evident jenat. Unii dintre ei sunt răniţi şi…

Ce se întâmpla pe Ramook? Mă aşteptasem să găsesc o mulţime de oameni sărbătorind victoria şi sfârşitul războiului, cântece, veselie; când colo, am întâlnit linişte şi dezamăgire; se respira un aer greu, un aer de cimitir. Şi prinţul era altfel; după ce trecuse prin greutăţi, se comporta ca şi cum ar fi avut ceva foarte delicat să-mi spună, ceva care-l apăsa.

— Îl cunoşti pe Profet? îmi şuieră el la ureche.

Tresării.

— Da, cel puţin aşa cred. Era un sfânt.

— Ai spus *era.* Înseamnă că au dreptate cei care susţin că Profetul este mort?

Mă cutremurai. Cine putea să susţină o asemenea bazaconie? Chiar dacă de câteva zile. Profetul nu mai apărea în public, nimeni n-ar fi putut pune în circulaţie zvonuri despre moartea sa, afară doar de cazul că ar fi cunoscut cursa pusă la cale…

— Nu ştiu de unde primeşti asemenea informaţii, răspunsei. Oricum, eu sunt sigur că trimisul Domnului se află încă printre noi; dacă tu crezi că este necesar, voi pune oamenii mei să-l caute.

— Mi s-a spus că el şi discipolii săi sunt capabili să-i vindece pe drogaţi, observă Glenix cu voce scăzută. Am încercat de multe ori să-i dau de urmă, dar atât el, cât şi oamenii lui, au dispărut.

Deci Eternii începuseră să se retragă; oare când va pleca şi Glorinna?

— Căile credinţei sunt întortocheate şi greu de descifrat

pentru străini, afirmai eu stăpânindu-mi cu mare greutate spaima interioară. Şi puţini sunt aceia care cred fără să vadă; eu îţi garantez că Iarba Transei a fost deja învinsă.

Interlocutorul se îndoi de cuvintele mele. Se plimba nervos în jurul mesei privind când la mine, când la însoţitoarea mea.

— Vreau să mă încred în tine, prietene Growman – murmură el. Trebuie neapărat să salvez pe cineva anume... Am nevoie de Profet şi de lucrarea sa, indiferent care ar fi preţul.

Începui să mă simt mai bine, crezusem că am fost descoperit.

— Nu-i nevoie de miracole, îl liniştii eu, şi poate nici de Profet. Drogaţii se vindecă la fel ca ceilalţi bolnavi.

El mă scrută neîncrezător.

— Niciun magician din Galaxie nu s-a priceput să-i vindece pe cei intoxicaţi cu Iarba Transei; numai Profetul şi cei din suita lui sunt în stare, dar acum au dispărut... poate sunt morţi.

— Te-am asigurat că nu, îi amintii. Chiar aş fi dornic să ştiu cine răspândeşte asemenea zvonuri.

— Hirar, fratele meu, are multe defecte, dar nu-l credeam şi mincinos.

— Fratele tău, murmurai, nu are cumva lipsă un braţ?

— Da, admise Tfeo. L-a pierdut cu ani în urmă, luptând împotriva draisterilor.

Brusc, fragmentele unui mozaic neclar se combinară în mintea mea şi începui să pricep o parte din adevăr. Dacă Hirar era la curent cu tot ce păţisem, trebuia să fiu atent şi să păstrez un oarecare raport cu Iarba Transei. Sau cu alţi glenicşi. Poate cu Tfeo? Nu, nu puteam crede. Nimeni nu s-ar fi priceput să mintă atât de mult şi atât de bine. Trebuia să-l întâlnesc pe Marele Tată cu orice preţ, prevenindu-l în legătură cu infamul complot care se urzea în familia sa.

— Prinţul, fratele tău, se află acum în palat? întrebai.

— Desigur; îl cunoşti?

— Vreau să fiu sincer, nobile domn – mărturisii. M-am certat cu Hirar, cu puţin timp în urmă… probleme economice… ne-am aruncat în obraz vorbe de ocară. N-aş vrea să-l întâlnesc atunci când vom merge să-i vorbesc Marelui Tată.

— Te înţeleg, suspină celălalt. Fratele meu iese mereu în evidenţă prin violenţă şi îngâmfare, chiar şi mie îmi este foarte greu să mă înţeleg cu el… Voi face în aşa fel încât să nu fie de faţă.

— Iar eu mă voi îngriji ca persoana pe care o ai la inimă să fie îngrijită şi salvată, îi promisei. Glorinna a fost eleva Profetului, şi la bordul navei mele se află medicamentele necesare.

Mastera tresări la vorbele mele. Mă ţintui cu privirea şi, pentru o clipă, crezui că mă va refuza. Eternii încetaseră de a mai combate boala provocată de Iarba Transei, pentru ei asta însemna o acţiune violentă, contrară spiritului care îi anima. Ea rămase mută. Îi citii în ochi o tensionată luptă interioară: să mă salveze pe mine, sau să-şi salveze conştiinţa? În sfârşit, confirmară. Nu mă părăsise.

Tfeo, deşi nu se uşurase, îmi strânse mâna; îl oprii în timp ce încerca să îngenuncheze.

— Nu ştiu cum să mă achit faţă de tine, declară cu vocea strangulată de emoţie. Pentru a doua oară în viaţă mă ajuţi.

— Vei avea destule posibilităţi, îi răspunsei surâzând. Acum trimite-o pe Glorinna, însoţită, la astronava; în acest timp să aduci aici persoana pe care vrei s-o salvezi. Locul acesta mi se pare potrivit pentru îngrijire; evităm, astfel, să apară curiozităţi de prisos printre ai tăi. Îmi. Închipui că este vorba despre o femeie.

El confirmă şi se grăbi să iasă cu Eterna. Părea fericit ca un copil căruia i se dădea înapoi un căţeluş pe care-l crezuse mort. Când am rămas singur în turn, clătinai din cap cu îngăduinţă gândindu-mă la romantismele care-l

stăpâneau pe prinţ. Tatăl meu s-a străduit îndelung la vremea sa pentru a mă convinge că inima era cel mai rău dintre sfătuitori, şi nu puteam să nu-i dau dreptate. Ridicai din umeri şi mă concentrai asupra mutării următoare: să-l conving pe Marele Tată al glenicşilor să se înfrunte cu Iarba Transei... M-ar fi ascultat? Era greu de crezut că o plantă ca aceea poate să ascundă o minte diabolică în stare să ameninţe imperiul său... O conjuraţie de care nu era străin chiar unul dintre fiii săi. Trebuia să mă creadă, într-un fel sau altul.

Un zgomot de paşi grăbiţi mă vesti că soseşte cineva; mă întorsei spre uşă, unde mă pomenii în faţa Hilenei Draister.

Era cu totul altfel decât amazoana trufaşă pe care o văzusem plecând la război; nu mai avea acea privire pasională, hotărâtă, nici acel mers vioi. Era slabă, extenuată, cu pielea galbenă întinsă pe craniu, pupile înroşite, stinse, ca să nu mai vorbim de un reflex de maximă suferinţă. Se dovedea clar, în ciuda machiajului abundent, că se afla sub acţiunea Ierbii Transei.

Tfeo o susţinea de braţ: pe Hilena ca şi cum ar fi dus o bătrână speriată, sprijinită de propriul baston. Întârzie până mă recunoscu, apoi, încruntând ochii cu încrâncenare, se crispă şi încearcă să şoptească ceva.

Nobilul Glenix nu-şi dădu seama de schimbare şi o ajută plin de bunăvoinţă să intre.

— Nu te lăsa înşelat de aparenţe, murmură el. Acesta este cel mai frumos boboc pe care Ramookul l-a cunoscut. Am crescut împreună; ca nişte mânji sălbatici zburdam prin deşert la vânătoare de iepuri, prieteni întâi, pe urmă îndrăgostiţi; numai crudul destin a vrut ca familiile noastre să se războiască. Acum, poate, căile noastre se vor uni din nou, dar trebuie s-o salvezi, mi-ai promis-o!

— O voi salva, mă grăbii să-i răspund în timp ce simţeam că mi se pune un nod în gât. O voi salva, chiar dacă asta mă va costa viaţa.

El surâse uşurat.

— Ai auzit, Hilena! Domnul este Growman, un prieten, te va îngriji… Totul va fi ca înainte: eu şi tu…

Pentru o clipă, reacţionă cu vechea ei forţă.

— O draisteră nu va fi niciodată recunoscătoare unui glenix, şuieră ea cu vocea slabă. Şi nici nu va accepta vreodată ajutorul unui mizerabil. Îndepărtă braţul care o susţinea şi se îndreptă spre mine cu paşi şovăitori. Tu… ne-ai vândut!…

O prinsei când era gata să cadă şi o târâi până la un scaun.

— Nu vorbi, doamnă, îi şoptii dulce. Nu te obosi, sunt numai un umil negustor, dar asta nu mă împiedică să-i ajut pe cei care se află la necaz.

— A fost o întâmplare că am recunoscut-o printre prizonieri, interveni Tfeo. Nu-mi dau seama de ce i-au constrâns să mănânce iarba aceea oribilă. Unii dintre căpitani aşa înţeleg să rezolve problemele legate de supravegherea… Când mă gândesc la faptul că aş fi putut s-o întâlnesc pe câmpul de luptă şi s-o omor. Mi-aş fi transformat existenţa într-un infern.

— Nenorocirea face parte din trecut, îl încurajai. Acum să ne gândim la prezent. Informează-te dacă Glorinna se întoarce cu medicamentele; n-aş vrea ca vreun soldăţel…

— Am înţeles, conveni nobilul. Îi ies în cale. Veghează tu lângă ea.

Ieşi. Cu un suspin, prinsei amândouă mâinile Hilenei şi le dusei la piept.

— N-am timp să-ţi explic ce se întâmplă, îi spusei apăsat. Nimeni de aici nu ştie cine sunt eu cu adevărat, aşadar încearcă să nu mă trădezi. Nu-i vorba de mine, aici se pune la bătaie chiar viitorul omenirii. Ai încredere, iar când te vei vindeca îţi vei da seama de adevăr. Dacă nu te supără, încearcă, totuşi, să fii amabilă cu prinţul, el este altfel decât ceilalţi.

— Nu voi face niciodată pe gâsculiţa cu un porc ca Glenix! râse batjocoritor femeia.

O obligai să stea jos.

— Nu, nu aşa, te rog – murmurai. Şi, liniştit, îi explicai situaţia. La sfârşit ea se arătă contrariată, mă privi cu ochii săi stinşi şi izbucni în plâns. O îmbrăţişai.

— Ah, Growman, a fot îngrozitor… În fiecare zi o trădare, o cursă, atâţia morţi. Şi peste tot, acei îngrozitori războinici fără chip, acele minuscule astronave care ne vânau. Am văzut cum familii întregi, cu un trecut glorios, se stingeau în sânge. Cineva trebuie sa plătească!… Nu numai pentru draisteri, nu numai pentru înfrângere, ci şi pentru ura pe care o port în mine… glenicşii trebuie să plătească!

Chipul uscat al femeii vibră de o mândrie nepotolită. În ciuda momentului nepotrivit, simţii că o doresc şi că o admir la fel ca în primele zile petrecute în deşert. Dar mai putea fi vorba de răzbunare într-o lume lipsită de nobili?

— Şi ceilalţi prieteni ai noştri? Ştii unde sunt?

— Nu, după ultima bătălie ne-am risipit; sau sunt morţi… sau se află în măruntaiele acestui palat. Ştiu că aici se află închişi mii de prizonieri, oameni condamnaţi să se transforme în hrană pentru Iarba Transei.

Mă cutremurai.

— Nu te mai gândi la asta, nu te mai gândi. S-a sfârşit, o liniştii. Oricum ar fi, Tfeo va veghea asupra ta.

Ea se lăsă pe spate cu un suspin firav.

— Da, când eram tineri ne-am iubit, era un paj în casa mea, voiam să fugim împreună… El m-a salvat din masacrul acela de pe Ramook… Dar nu-l pot iubi, este un glenix. Chiar dacă îmi pare rău, va trebui să plătească la fel ca ai săi.

CAPITOLUL AL CINCISPREZECELEA.

Marele Tată

Erau două luni pe cer, doi ochi de gheaţă care lasă impresia că sfredelesc inima. Pe turnuri străluceau mari grămezi de lemne cuprinse de flăcări, limbi arzătoare care risipeau negura cât se schimbau străjile. De ce mă aflam în acel loc blestemat? Cunoşteam o mie de alte feluri mult mai plăcute de a-mi petrece noaptea, mijloacele nu-mi lipseau… Mi-era frig şi mantaua dintr-o ţesătură subţire nu-mi prea era de folos. *Tată, spre ce eroisme stupide mă împinge numele pe care mi l-ai dat?* Era inutil să aştept răspuns de la cineva, el era de găsit numai în mine. Scrâşnii din dinţi şi-l urmai hotărât pe Tfeo de-a lungul curţii care ne separa de o intrare secundară a palatului. Foşnetul unei bătăi de aripi îmi îngheţă sângele în vene, doi războinici cu lănci ni se alăturară cu armele lor lungi pregătite să lovească, apoi îl recunoscură pe nobil şi se grăbiră să dispară în noapte. În sfârşit, când ajunserăm la porţile larg deschise ale unei intrări, mă întorsei neliniştit să privesc turnul unde le lăsasem pe cele două femei. Vom ieşi oare vii din vizuina glenicşilor?

— În acest moment Marele Tată este doar în compania consilierului său – mă linişti însoţitorul, arătându-mi salonul gol cufundat în beznă. I-am vorbit despre tine şi a acceptat

să te primească. Bagă de seamă să ai răbdare cu el, a pierdut mulţi copii în război şi… e cam deprimat.

— Îi înţeleg durerea, convenii eu. Dar te asigur că mesajul meu justifică aceste precauţii.

Urcarăm pe o scară ai cărei pereţi erau împodobiţi cu drapele şi steme ale bandelor şi neamurilor învinse, acum doar nişte simboluri stinse ale unei faime pierdute pe câmpul de luptă. Cine ştie dacă pe acolo nu era şi drapelul meu… Nu era cu putinţă, îl lăsasem pe o astronavă destinată să se consume într-o goană nebună prin Univers…

— Unchiul Minor este umbra vie a tatălui meu, de când am început să ne extindem – continuă nobilul –, poate că o să ţi se pară ciudat, dar pe el trebuie să-l convingi…

Se întrerupse pentru a lămuri doi străjeri fără chip care ne baraseră drumul.

— Sunt aşteptat de Marele Tată! le porunci el pe un ton dur.

Ei se dădură la o parte, şi înaintarăm pe un coridor unde persista un puternic miros de mucegai. Mă alarmai: îmi aducea aminte de ciudatul oraş cu terase. În încăperea următoare lâncezeau, cu un aer somnoros, mai mulţi servitori şi concubine. Niciunul nu păru să fi observat trecerea noastră, doar un valet sări în picioare şi deschise o uşă ascunsă de o draperie; îl auzii anunţând numele noastre cu voce molcomă, apoi se întoarse repede ghemuindu-se între ai săi.

— Mare Tată – murmură respectuos Tfeo aplecând capul –, a venit cu mine Growman, un cavaler al Cometei, negustor şi prieten al familiei noastre.

Bătrânul zăcea tolănit pe un tron enorm, din piele neagră, în mijlocul încăperii. În ciuda palorii chipului şi tremurului braţului stâng, dovedea că are un corp pe care nu-l gârbovise bătrâneţea. Îşi înălţă cu greutate capul spre noi şi încercă să-şi ascundă o grimasă de durere, cu un gest

de politeţe.

— Vino, fiule, vino la mine, şi tu şi prietenul nostru Growman. Este bine cunoscută faima sa de om bogat şi întreprinzător.

Se opri, respirând cu greutate, apoi se întoarse spre o figură aplecată grijuliu asupra sa privindu-l ca un vultur gata să se repeadă asupra cadavrului unui animal. Era înfăşurat complet într-un veşmânt cenuşiu care-l acoperea din cap până-n picioare. Fără să-mi ridic privirea intuii prezenta ostilă a unei creaturi răufăcătoare… chiar şi aici se simţea mirosul de putregai şi de mucegai.

Acela era deci Minor, consilierul; nici nu se întoarse pentru a ne privi, dar, într-un fel sau altul, probabil că trăgea cu coada ochiului spre noi. Cu gesturi măsurate întinse o cupă domnului îndurerat; acesta îi sorbi conţinutul şi, cu un suspin de uşurare, se întoarse spre noi.

Îngenuncheai, sprijinindu-mi mâinile pe podea.

— Ridică-te, cavalere – mă invită bătrânul glenix. Să ascultăm veştile importante anunţate de Tfeo.

Era rândul meu; încercai să fac abstracţie de figura posomorâtă a lui Minor.

— Mare Tată, începui şovăielnic. Mi-am cântărit îndelung vorbele pe care le rostesc, cu toate acestea le simt cum îmi scapă pe limbă aidoma boabelor de orez uscat. Scuză-mă că am avut îndrăzneala să apar în faţa ta în aceste momente triste, dar un pericol ameninţă întreaga omenire, şi numai tu, domn peste domni, cu puterea şi înţelepciunea ta poţi salva Ramookul şi toată Galaxia de duşmanul de moarte care s-a cuibărit printre noi…

Minor înălţase braţul să mă întrerupă, apoi îşi apropie capul de bătrân, ca şi cum i-ar fi sugerat ceva, iar acesta mă ţintui cu o ciudată privire iscoditoare.

— Spune-mi, Growman, te referi, poate, la individul numit Profet, care înveninează sufletele popoarelor împotriva casei mele?

— Eu îl cunosc pe Profet, mă grăbii să răspund tulburat. Şi te asigur că nu l-am auzit niciodată proferând cuvinte ostile glenicşilor. Acest sfânt propovăduieşte dragostea, pacea, munca, refuzul de a consuma Iarba Transei.

Consilierul mă opri din nou şi se întoarse spre bătrân, aplecându-se încă o dată asupra lui. Marele Tată confirmă şi adăugă:

— Atunci vorbeşti de Olaf Draister, impostorul misterios care mi-a asasinat atâţia fii trăgându-i în viclene capcane.

Nu-mi prea venea la socoteală: prea multe şi ciudate întrebări… Mă întorsei îngrijorat spre Tfeo şi-l văzui nedumerit. Unde voia să ajungă cu aceste aluzii? Îmi revenii şi mă pregătii sufleteşte pentru şi mai rău.

— Nu-l cunosc pe acesta, domnule…

— Eşti un mincinos, Growman!

Hirar ieşise din spatele unei coloane şi mă arăta cu degetul, acuzator.

— Tu eşti Olaf Draister, tu eşti Profetul, tu eşti şeful bandei lui Krack care a luptat pentru draisteri şi continuă să-i servească pentru a distruge imperiul nostru. Cât despre tine, frăţioare, cum de îndrăzneşti să aduci un asemenea scorpion în faţa Marelui Tată? Nu cumva târfa de draisteră ţi-a sucit minţile de nu-ţi mai dai seama pe ce lume te afli?

Îngheţasem. Ar fi trebuit să reacţionez cumva, dar simţeam că-mi fuge pământul de sub picioare. Ticălosul acela ştia prea multe lucruri, mult prea multe.

— Cum de-ţi permiţi să insulţi un prieten al familiei? interveni Tfeo cu faţa roşie. Retrage-ţi cuvintele… sau…

Celălalt izbucni cu răutate într-un râs batjocoritor:

— Nu cumva vrei să scoţi spada în faţa Marelui Tată?

Prietenul meu încremeni, şovăi o clipă şi se întoarce spre bătrânul glenix cu un aer de reproş:

— Ţi-am adus în faţă un supus loial şi sincer, o persoană demnă să stea la curtea ta. De ce ai permis o asemenea bufonerie? Growman reprezintă viitorul stăpânirii noastre

asupra Galaxiei.

— Cer numai să fiu ascultat, murmurai cu prudenţă. Apoi mă puteţi acuza de orice nelegiuire. Spada atârna în teaca ascunsă şi încet-încet o pipăii cu mâna foarte aproape de cureaua cu care era legată. Trebuia să mă lase să vorbesc, trebuia…

Bătrânul domn gemu, şi Minor se grăbi să-i mai dea o cupă şi să-i sugereze să ia o atitudine:

— Tfeo, garantezi pentru acest om? întrebă el cu greutate.

— Cu propria viaţă, declară fără şovăire cel întrebat. Şi atunci mă căii că nu l-am informat pe el despre adevăr; în felul acesta, acum, îl dărâmam pe moştenitorul legitim al tronului. Desfăcui cureaua şi simţii în mână căldura plăcută a mânerului.

Celălalt se gudură. Ridică braţul ciung.

— Aceasta este amintirea pe care *supusul loial şi sincer* mi-a lăsat-o! spuse el cu mânie. Dar cuvântul meu de până acum echivalează cu celelalte afirmaţii auzite; prea multe sunt minciunile acestui om, aşa că trebuie să ascultăm şi alte mărturii.

Făcu un gest autoritar şi pe o uşă intrară împinşi de la spate nişte indivizi pe care n-aş fi vrut să-i întâlnesc…

— Şefule, ce faci aici? întrebă Giò-giò frecându-şi ochii de fericire că mă vede.

— Raraak, stăpâne Growman! îmi zâmbi Osne, nu înainte de a se fi prosternat la pământ în faţa nobililor. Sper că nu te superi fiindcă am spus adevărul acestor domni.

Rimmel, în schimb, pricepu imediat ce se întâmplă şi nu zise nimic; mă fixă, şi citii în ochii săi un apel disperat. O uşoară urmă cenuşie sub ochi era mărturie sigură despre acţiunea drogului. Şi grăsanul (dar nu aşa de evident) manifesta aceleaşi simptome. Osne, dimpotrivă, părea bine hrănit şi arătos. Trădarea fusese cu folos, din câte înţelegeam.

— Ce-i cu înscenarea asta? protestă Tfeo. Cine sunt aceşti indivizi?

— De ce nu-l întrebi pe prietenul tău credincios? îi răspunse pe un ton caustic fratele. Sau poate vrei să auzi de la una dintre slugile sale toate amănuntele parvenirii acestui individ, incredibila ascensiune a unui plebeu soios care nu a ezitat să se servească de magie, corupţie şi de intrigi pentru a deveni scandalos de bogat, în timp ce fiinţe cu suflet curat şi de viţă nobilă îşi pierdeau bunurile şi chiar viaţa pentru cauza pe care o serveau. Nu îndrăznesc să cred că ai aflat ceva despre adevărata fire a acestui om; nici nu-i greu de priceput cum un poet şi un visător a fost îmbrobodit de şiretlicurile şi uneltirile acestui trădător care, printre altele, a mai fost şi amantul femeii din cauza căreia ai devenit ridicol. Vorbeşte, Osne, spune tot ce ştii.

Reptila se târî la picioarele bătrânului de pe tron, evitând cu grijă să treacă pe lângă mine.

— Fie ca zeii să aibă grijă de tine şi de casa ta, glorios întemeietor al unui neam de eroi! începu Raraak. Şi ascultă cântecul trist al unei slugi constrânse împotriva voinţei sale să-l urmeze pe Growman, cel care îndrăzneşte să se înfăţişeze cu perfidie înaintea ta în calitate de aliat. Am fost adversarul tău, este adevărat, şi m-am luptat cu armatele Cometei Negre, nu pentru simbria mizerabilă pe care o primeam, ci pentru onoarea cuvântului dat şi credinţa în stăpân… De mai multe ori am apărat cu propriul meu piept drapelul bandei lui Krack, ignorând durerea şi rănile…

— Încetează, idiotule… îl întrerupsei cu răceală. Acum, cu mâna ascunsa sub manta, strângeam mânerul spadei. Deschisei distribuitorul de energie.

— Nu-i cazul să-ţi mai risipeşti saliva.

Înălţai cu hotărâre capul spre Marele Tată.

— Ceea ce a spus Hirar este adevărat. N-am nevoie de scuze: am abuzat de încrederea prinţului şi sunt gata să-mi plătesc vina; nu pretind decât un singur privilegiu: să fiu

ascultat.

Eram înconjurat de o insulă de linişte îngheţată. Toţi mă priveau cu ostilitate, inclusiv Tfeo. Dar nu mai aveam timp să lămuresc lucrurile. În încăpere intraseră punctuali războinicii fără chip, cu armele în mâini: nu mi-ar fi permis să termin discursul. Ochii Marelui Tată mă opreau ca un zid de netrecut, se citea în ei doar suferinţa; nu mai era în stare să înţeleagă. Mă mai întrebai încă o dată de ce naiba am lăsat o viaţă fără griji pentru a încerca să conving un moşneag tâmpit de durere, doi prinţi (cu unul având de a face pentru braţul tăiat, cu celălalt pentru o femeie) şi un consilier cu chipul de nepătruns... Ridicai din umeri: *n-aveam altă soluţie decât spada.*

— Iarba Transei pe care o daţi prizonierilor voştri nu este numai un drog care vă permite să-i umiliţi şi să-i distrugeţi pe duşmani, le spusei eu.

Minor se aplecă grăbit deasupra suveranului, iar acesta, tremurând, ordonă străjerilor să mă ia din faţa lui. Mă prefăcui a accepta inevitabila mea soartă, îi lăsai să se apropie şi pusei tăişul să vorbească în locul meu. Trei luptători fără chip se prăbuşiră la pământ, vărsând nişte bale cenuşii din rănile proaspete, şi-i împiedicară cu trupurile lor pe ceilalţi. Cineva urlă, şi mă pomenii în faţa lui Tfeo.

— Scuză-mă, murmurai, apoi încălcând orice principiu cavaleresc, îl lovii în burtă cu un picior. Evitai o lance care şuieră la înălţimea gâtului şi reuşii să ajung dintr-un salt lângă bătrânul de pe tron. Îl trăsei de manta pe consilier, rostogolindu-l pe trepte în jos. În timp ce cădea, întrevăzui prin vălul care se dădea la o parte un chip fără trăsături: nici ochi, nici buze, nici nas.

— Trebuie să mă ascultaţi! strigai în zarva iscată. Îl prinsei pe bătrânul glenix de părul lung şi alb, silindu-l să aplece capul. Ridicai spada deasupra gâtului său, pregătindu-mă să lovesc. Daţi-vă înapoi! urlai din nou, sau

Marele Tată va muri!

Cei prezenţi încremeniră.

— Acum scoateţi-i afară pe călăi, ordonai cu o seninătate extraordinară. Să nu rămână aici decât prinţii şi dragul unchi. Ceilalţi, afară!

— Vei plăti scump această ultimă jignire, Growman! mă ameninţă Tfeo străbătut de fiori de neputinţă. Cruţă-l pe tatăl meu şi-ţi garantez o moarte rapidă.

— Afară! insistai. Simţeam cum bătrânul domn gâfâia, cum în jur vibra o spirală de ură, cum arma din mână cântărea greu... iar eu eram surprinzător de calm.

Luptătorii se retraseră, târându-i cu ei pe prizonieri. Când auzii uşa închizându-se, slăbii strânsoarea în care-l ţinusem pe bătrân şi acesta, cu un surâs astmatic, se lăsă pe spate cufundându-se în spătarul tronului. O picătură de sudoare îmi udă degetele, o ştersei şi observai o pată de culoare roz: multe alte romburi îşi găseau acum locul în mozaicul din gândurile mele.

— Vreau să spun ceea ce ştiu, le amintii ameninţător, apoi faceţi cu mine ce vreţi.

— Nu-ţi va fi prea comod, şuieră Tfeo. Nicio minciună nu va reuşi să te salveze.

— Eu mă voi răzbuna primul! interveni fratele. L-am căutat pe acest bastard prin tot universul, dar acum este al meu...

— Iar tu, Minor? îl întrebai pe omul cu figura cenuşie încremenit în tăcere. Nu ai şi tu vreo propunere graţioasă pe care vrei să mi-o faci? Sau ţi-e greu să vorbeşti, având în vedere că tu nu ai o gură la fel ca toţi ceilalţi.

Observaţia aceasta îi frapă pe cei doi tineri, o mică ezitare, ce este drept, dar suficientă pentru a capta atenţia.

— Da, da, pentru că deşi voi nu ştiţi nimic, nobili moştenitori, nu faceţi altceva decât să găzduiţi în cuibul vostru tocmai produsul final al unei fiinţe inteligente destinată să domine Galaxia. Nu glenicşii vor fi aceia care

vor domni, ci ea: Iarba Transei.

— Ce venin tot împroşti? întrebă Tfeo.

— Încearcă să ne inducă din nou în eroare cu limba lui ascuţită, explică Hirar. Ştim prea bine că unchiul nostru este mut printr-un dar al divinităţii. Numai Marele Tată îl poate asculta.

— Desigur, pentru că amândoi împărtăşesc aceeaşi soartă – comentai eu. Şi el consumă Iarba Transei!

— Nu! Nu este adevărat! interveni gâfâind moşneagul. Sunt bolnav, o suferinţă a vârstei... Minor mă îngrijeşte.

Îl prinsei cu brutalitate de păr şi-mi petrecui mâna cu violenţă pe sub sprâncene; mi se lipi de degete o ceară mirosind a ambră şi pusei în evidenţă pielea uscată, parcursă de vene cenuşii.

— Este semnul acţiunii drogului, le spusei. Într-un stadiu avansat. Probabil că medicamentele care i se administrează au doar scopul de a întârzia acţiunea asupra creierului. Dar Marele vostru Tată este un drogat.

Suveranul se smiorcăi, tar eu profitai de uluirea generală şi continuai:

— Am fost orb că n-am înţeles asta din prima clipă. Am bănuit totdeauna că unul dintre voi răspândeşte această monstruozitate pe planetele cucerite, dar nu mi-am imaginat că tocmai ducele suprem al glenicşilor poate fi o creatură a lor. Acum înţeleg ce pact oribil aţi făcut: pe de o parte Iarba Transei vă furnizează astronave, bogăţii furate din cine ştie ce îndepărtate civilizaţii şi luptători pentru cuceririle voastre, de cealaltă parte voi, mizerabililor, în schimb, sacrificaţi fiinţe omeneşti, nenorociţi pe care-i capturaţi pe câmpul de luptă sau în altă parte. Oameni constrânşi cu forţa să devină întâi gazde ale sporilor, apoi oameni fără chip, ca drăgălaşul de unchi.

Dintr-un salt mă depărtai de tron şi-i tăiai calea consilierului care voia să fugă.

— Iată aici secretul darului făcut de providenţă!

Îi sfâşiai veşmintele şi le arătai capul inform al lui Minor.

— Nu-mi dau seama de ce chiar şi el s-a supus unei asemenea infamii, conchisei obosit. Credeţi, oare, că Iarba Transei, după ce va distruge întreaga civilizaţie, vă va cruţa? Iar eu, naivul, tocmai la voi venisem cu propunerea să ne unim forţele şi s-o distrugem…

Tăcui şi, pentru o bună bucată de vreme, în încăpere nu se mai auzi altceva decât smiorcăitul încet al Marelui Tată. Mă simţeam istovit, inutil. Cu un surâs amar depusei spada la picioarele lui Tfeo.

— Acum faceţi cu mine ce vreţi, m-am săturat să mă comport ca un salvator.

Prinţul îl privi pe unchiul său cu neîncredere; în sfârşit, învingând uluirea care-l copleşise, îl strânse cu mânie şi-l scutură.

— Ce i-ai făcut tatălui meu? îl întrebă apoi, gata-gata să-l lovească pe loc cu spada.

— De ce aţi ajuns aşa?

— Nu poate să răspundă, îi aminti Hirar. Pentru a vorbi cu el trebuie să-ţi apropii urechea de fruntea sa: în felul acesta drogul transmite nişte vibraţii asemănătoare sunetelor.

Tfeo se retrase uluit.

— Dar tu… de unde ştii?

— Eu vorbesc adesea cu unchiul, precum şi cu alţi oameni fără chip – îi explică liniştit fratele. Growman a spus adevărul, dar nu întreg. Iarba Transei este un pluriorganism cu o putere imensă: miliarde şi miliarde de indivizi uniţi într-o singură conştiinţă care stăpâneşte o mare parte a universului. Totuşi, chiar în această imensitate a sa constă şi limita ei: nu are un corp fizic, nu are articulaţii… poate numai să gândească, nu să opereze; fără o formă de viaţă mai complexă care să o găzduiască, Iarba Transei ar fi condamnată la moarte, de una singură nu poate nici măcar să se hrănească. Din acest punct de vedere se pare că oamenii sunt cele mai bune gazde pe care le-a găsit

vreodată. Analiza lui Growman este fără cusur. Cu toate acestea a uitat un amănunt, un factor din care am tras o concluzie diferită de a lui: sclavii plantei îşi pierd orice capacitate de reproducere şi, în felul acesta, este inevitabil ca, după câteva secole de *exploatare* a unei constelaţii, ea să fie silită să emigreze în căutare de gazde noi. Pentru a evita asta, ea are nevoie să cruţe măcar o parte din potenţialele sale victime pentru a-şi garanta cel puţin o posibilitate de supravieţuire. Glenicşii reprezintă garanţia lor pentru viitor. Am realizat o alianţă: planta ne ajută să stăpânim Galaxia, iar noi îi procurăm oamenii cu care să se hrănească după criteriile şi metodele pe care le alegem noi. Nu mă întreba când şi cum a început, poate că noi nici măcar nu veniserăm pe lume; oricum, familia a făcut această alegere şi noi nu mai putem da înapoi. Am aflat doar că bătrânii noştri s-au sacrificat de bunăvoie, ca unchiul Minor, pentru a sfinţi pactul. Marele Tată a fost menţinut la un nivel mediu de intoxicare pentru a garanta continuitatea puterii.

— E… monstruos! se cutremură Tfeo, alb la faţă.

— Acum glenicşii sunt stăpânii incontestabili ai tuturor sistemelor. Asigurăm peste tot pace, stabilitate, unitate guvernamentală. Este vorba de o eră nouă, de un mâine mai bun…

— Câţi plătesc pentru succesul nostru? Câte victime ne pretinde nouă aliatul nostru? murmură fratele.

— Cei pe care i-am ucis în bătălie, delicvenţii, bolnavii, rasele inferioare, handicapaţii, persoane care, într-un fel sau altul, vor fi eliminate… Toţi ceilalţi vor rămâne teferi şi se vor bucura de progresul pe care-l asigurăm noi; Iarba Transei este o entitate raţională care a absorbit timp de milenii ştiinţa a nenumărate civilizaţii. Cât de curând, amintirea antichităţii va înflori din nou, aducând strălucire imperiului nostru.

Ceva se schimbă în atitudinea prinţului Tfeo. Îi dispăru de

pe chip strâmbătura prin care îşi manifesta repulsia şi păru interesat de subiect.

— Bătrânii noştri chiar s-au sacrificat de bunăvoie pentru asta?

— Da, neamul Cometei Negre a fost primul care a plătit viitorul pe care noi, tinerii, îl vom dărui umanităţii. Trebuie numai să urmăm pe calea arătată de destin; tu şi eu…

— Un moment, intervenii îngrijorat, ce absurdităţi îndrugaţi? Vă gândiţi să omorâţi milioane de oameni numai pentru a vă garanta un tron spurcat…

Mă pomenii cu spada lui Hirar la o palmă de gât.

— Fii calm, Growman, râse el batjocoritor; un apărător al Raţiunii trebuie să fie mai puţin emotiv… Vei fi unul dintre cei care vor putrezi pentru un mâine mai bun; mai întâi, totuşi, va trebui să-mi restitui braţul pe care mi l-ai luat cu vreo câţiva ani în urmă.

— Sunteţi nebuni! protestai îndepărtându-mă. Nu aveţi dreptul să hotărâţi… Universul întreg se va revolta.

— Înalţă braţul drept, negustorule!

Mă simţii pierdut. Oricât m-aş fi forţat, n-aş fi găsit cuvinte capabile să-mi exprime clocotul interior. Doi străjeri mă prinseră de braţ şi mă purtară la îndemâna ciungului.

— Libertatea de a-şi alege propriul destin… — bodogănii în timp ce-mi sfâşiau o mânecă. Nu, nu au dreptul!

— Nu acum!

Hirar îşi opri lovitura în aer şi-şi ţintui fratele, cu un fulger de bănuială în ochi.

— Tu ce mai vrei? întrebă nervos.

— Tatăl nostru trebuie să fie acela care va decide soarta acestui mizerabil – îl rugă Tfeo, arătându-l pe moşneagul fără simţire prăvălit pe tron. El este la comandă, sau cumva te consideri deja succesorul lui?

Celălalt îşi băgă spada în teacă, şovăind, cu un surâs crud pe buze.

— Ai dreptate, frate poet, el va fi acela care va hotărî.

Dar nu te amăgi în alte privinţe; dacă ţi-au ascuns pactul, înseamnă că nu au avut prea mare încredere în tine. Eu voi fi viitorul împărat, iar căsătoria cu o draisteră nu-ţi va servi la nimic. Duceţi-l de aici!

Mă târâră spre uşă. Apoi, înainte de a dispărea din fata ochilor glenicşilor, vrusei să-mi joc ultima carte:

— Dacă vă place aşa de mult Iarba Transei, mâncaţi-o voi, cu Marele vostru Tăticuţ, bastarzilor! Şi aduceţi-vă aminte că nu veţi reuşi niciodată să construiţi paradisul fără banii mei. Niciodată!

CAPITOLUL AL ŞAISPREZECELEA.

Din închisoare

Celula în care stăteam era atât de mică încât nu permitea celui arestat să se culce, să se aşeze sau să se odihnească în niciun fel. După mai multe încercări am descoperit că singura poziţie cât de cât comodă era aceea de a mă sprijini oblic cu picioarele şi şira spinării pe cei doi pereţi opuşi. Cu toate acestea, mă puteam considera un oaspete norocos: Giò-giò şi Rimmel, în celula din faţă, nu aveau la dispoziţie, amândoi, un spaţiu mai mare decât al meu! Glorinna şi Eternii de pe astronavă erau, în schimb, îngrămădiţi ceva mai încolo. Dacă scoteam nasul printre bare îi vedeam parţial. Am fi putut chiar să vorbim, dacă din galerii, care dădeau impresia că se pierd în măruntaiele pământului, n-ar fi răsunat un cor continuu de horcăieli şi de văicăreli.

— Câţi prizonieri sunt închişi aici? îi întrebai pe oamenii mei.

Rimmel mă fixă cu ochii lui mari, trişti, brăzdaţi de mii de firişoare de sânge, şi clătină din cap.

— Mulţi. Imediat ce am ajuns pe Ramook ne-au dus la un nivel inferior al castelului şi am numărat vreo cincizeci de celule cu zeci de prizonieri fiecare… Şi poate ca mai există şi altele mai jos.

— Aceşti blestemaţi de glenicşi au prevăzut că vor avea mulţi duşmani.

— Palatul era al draisterilor, îmi aminti stegarul.

— Ah, da…, confirmai, gândindu-mă cum trebuia să se fi simţit Hilena în casa străbunilor… Ar mai fi putut oare să se înţeleagă cu nobilul îndrăgostit de ea? În fond, erau plămădiţi din acelaşi aluat.

— Acum suntem pierduţi! se văicări Rimmel în timp ce încerca să-şi elibereze un braţ prins între spatele lui Giò-giò şi barele de fier. Mi se pare că am ceva în cap, care împinge, împinge…

— Ţi-e rău? îl întrebai.

— Nu încă. Totuşi, mă tem de o criză de abstinenţă: am văzut oameni într-un stadiu avansat de intoxicaţie care-şi dădeau cu capul de pereţi. Mi-e teamă… Se spune că vom deveni oameni fără chip.

— Nu-i momentul să dezarmăm, îl liniştii. Curând cei de pe Arcă vor veni aici şi ne vor salva.

— Într-adevăr? murmură Giò-giò, al cărui trup părea că explodează în acel spaţiu strâmt.

Un surâs amar îi înflori pe buze. Grăsanul acesta inocent, cu întrebările lui prosteşti… Va avea necazuri, mai devreme sau mai târziu…

— La început era o senzaţie plăcută, continuă Rimmel. Rămurelele aveau un gust dulce, şi imediat după ce le mestecai te simţeai uşor, senin… aş vrea atât de mult să am o bucăţică aici, între dinţi.

— Eu, între dinţi, l-aş vrea pe scârbosul de Raraak – replicai. Dar dacă-mi va pica în mână… Lăsai ameninţarea să se piardă în atmosfera apăsătoare a subteranului şi mă îngrijii mai departe de prietenii mei. Nu disperaţi – îi încurajai – sunt sigur că vom reuşi. Cu asta însă nu convinsei pe nimeni. Nu-mi rămânea decât să aştept ca Marele Tată să-şi revină şi să hotărască moartea mea. După cum mă purtasem cu el, nu mă prea aşteptam să fie

milostiv cu mine. Pe de altă parte, eram predestinat să mor pe această planetă.

O umbră se puse între mine şi lumina unei lămpi agăţată pe coridor; sării ca un arc, izbindu-mă cu fruntea de sus şi căzând la loc blestemând.

— Am venit să te salutăm, Growman.

Nu văzui pe nimeni, apoi zării o ceaţă subţire care luă încet forma unora dintre bătrânii cu aspect hieratic, impunător.

— Înţelepţii! mă bucurai. Au venit să ne elibereze.

— Regretăm, dar nu-i aşa cum spui tu.

— Doar n-aţi vrea să ne lăsaţi aici? mă plânsei.

— Când ţi-am încredinţat conducerea Arcei şi a fraţilor noştri credeam că am întâlnit omul promis de textele antice – continuară Înţelepţii. Dovedeai curaj, şiretenie, hotărâre, ignoranţă impertinentă şi o bună doză de egoism; dar mai ales, erai fiu al timpului tău. Reprezentai ceea ce trebuia să suplinească bunătatea, ştiinţa, altruismul Eternilor. Trăiam de prea mult timp în exil ca să putem înfrunta singuri povara Misiunii. Pe deasupra, Stone, creatura care te însoţea, ne spunea mult, o poveste întreagă. Dar ne-am înşelat. Omenirea nu este încă pregătită, iar noi suntem incapabili s-o ajutăm fără să devenim instrumente ale îngâmfării, lăcomiei…

Nici Iarba Transei nu ne poate primi, evoluţia ei a împins-o să se debaraseze total de sentimente, de bine şi rău ca poli de referinţă pentru acţiunile sale. Trebuie să ne întoarcem pe Arcă şi să aşteptăm: însă înainte de asta am ţinut să-i salvăm pe fraţii noştri şi să te salutăm. Cu foarte mare greutate ne-am mai putea revedea în lumea asta. Adio, Growman!

Nu putea să se termine aşa!

— Medicamentul! îi implorai. Medicamentul, ca să-mi eliberez prietenii.

— Sporii Ierbii Transei, chiar dacă lipsiţi de conştiinţă

individuală, posedă, în ochii noştri, aceleaşi drepturi la viaţă ca şi voi. Ne pare rău.

Mă prinsei de bare şi le zguduii cuprins de mânie.

— Ipocriţilor! le strigai. Sunteţi doar nişte ipocriţi; nu veţi fi niciodată pregătiţi pentru *Misiunea* voastră, niciodată, nici măcar peste o mie de ani. Voi fugiţi, da, fugiţi de natura umană, fugiţi de libertate, fugiţi de greşeli… de realitate. Vă veţi simţi perfect doar când veţi ajunge ca ea: Iarba Transei!

— Cu cine te cerţi, şefule?

Mă pierdui încurcat în privirea inocentă a lui Giò-giò şi, moale, căzui în genunchi.

— Nimic, suspinai cu greutate. Probabil am adormit şi am avut un coşmar.

— Nici nu-i nevoie să visezi, coşmarul îl trăim acum – spuse Rimmel cu vocea gâtuită de disperare. Capul se va umfla pe măsură ce drogul va lua în stăpânire creierul şi vom simţi oasele craniului sfărâmându-se lent până ce pielea va ceda şi tot ce este înăuntru se va revărsa afară. Dar nu mori… nu, mai rămâi în viaţă cu ţeasta transformată într-un dovleac fleşcăit. Apoi… nu ştiu.

Aş fi vrut să-i explic că apoi ar fi plantat în pământ ca un arbore; cu timpul, şi cu atâtea îngrăşăminte, ar fi avut un cap nou…

— Nu-ţi fie teamă, îl asigurai. Nu ne vor face rău: am prea mulţi bani ca să fiu tratat ca oricare altul.

— Strălucită deducţie, observă Hirar intrând în câmpul meu vizual. Sper să nu te enervezi pentru că te-am întrerupt, dar fostul tău servitor – şi-l arătă pe Osne care aproape se târa pe lângă el – era destul de îngrijorat: susţinea că te bucuri de sprijinul unor demoni puternici, de aceea am venit să mă conving.

Mă abţinui să înjur fără rost şi aşteptai să descopere fuga Glorinnei. Prinţul însă nu trecu mai departe; Raraak, în schimb, trase cu coada ochiului de-a lungul coridorului, îşi

dădu seama de ce s-a întâmplat şi îmi surâse.

— Stăpâne Growman, zise el cu un straniu joc de priviri amicale, l-am sfătuit fără modestie pe nobilul glenix să fie milostiv cu tine. Desigur, i-ai făcut un mare rău... dar dacă ai putea să-i demonstrezi recunoştinţa ta anticipată, cu generozitatea care te caracterizează, el ar putea uita şi te-ar ierta.

— Adevărat – confirmă Hirar, mângâindu-şi cu nervozitate braţul ciung. Peste puţin timp Marele Tată se va trezi, iar eu aş putea renunţa să mai cer torturarea ta... Doar ştii câte cheltuieli trebuie să susţină un pretendent la tron!

Clătinai din cap.

— Dacă este vorba de o răscumpărare – afirmai urmărind o iluzie imposibilă – atunci va trebui să-mi garantaţi viaţa atât mie, cât şi prietenilor mei; stabiliţi voi cifra.

Glenix se repezi ameninţător spre celulă.

— Ştiu cum să intru în posesia comorilor tale ascunse, una câte una, şi nu mi-ar displace nici măcar...

— Desigur, precizai eu. Numai că torturile cu care mă ameninţi s-ar putea să fie mortale. Dacă voi crăpa înainte de a deschide gura?

— Iarba Transei vrea capul tău – îmi aminti nobilul —; susţine că ştii deja prea multe. Te asigur că se poate muri în mai multe feluri, iar calea cea mai rapidă este şi cea mai convenabilă.

— Poate, dragul meu nobil – interveni Raraak cu glas mieros – ar fi bine să-i amintim încăpăţânatului nostru prizonier că este inutil să mai spere că-i va veni în ajutor pietroiul său cel viu, închis acum într-o cuşcă de oţel în palat.

Iată unde era Stone! Nici el nu putea face nimic pentru mine.

— Bine, acceptai. Cer eliberarea prietenilor mei şi o moarte rapidă pentru mine.

Prinţul surâse:

— Onorabilă propunere, Growman!

— Sunt un realist, precizai cu amărăciune. Pe deasupra, cred că vreo câteva milioane de arginţi ar putea reda libertatea credincioşilor mei tovarăşi.

Cifra făcu să sclipească ochii nobilului. Nu mă încredeam în ei, ştiam prea bine că singura mea speranţă era să trag de timp, nimic altceva. Giò-giò şi Rimmel erau condamnaţi, Hilena îşi găsise prinţul cu ochi albaştri, iar Glorinna se afla acum în siguranţă pe Arcă. Numai eu rămânea să ies din scenă în cel mai bun mod cu putinţă… fără să sufăr prea mult.

— O asemenea propunere cred că poate să fie luată în consideraţie – confirmă Hirar, care-şi palpa braţul ciung cu o insistenţă din ce în ce mai mare.

Eram convins că, într-un fel sau altul, ar fi avut el grijă să încarce notele de plată în aceeaşi măsură.

— Îmi trebuie nişte garanţii, îi declarai.

— Singura garanţie pentru trădători este moartea!

Tfeo apăruse în faţa celulei şi îşi înfrunta fratele cu spada în mână. Aşadar ai venit să te înţelegi cu acest şarpe?

— Încerc numai să recuperez bogăţiile lui în avantajul nostru, răspunse cu răceală ciungul. Asta este cu totul altceva decât ce ai pus tu la cale…

În recea atmosferă tensionată care urmă, mă aşteptam, cu satisfacţie, ca cei doi prinţi să se sfâşie între ei, şi abia îmi dădui seama că un braţ al lui Raraak îmi aruncase în celulă un pumnal încărcat cu energie. Observai privirea vicleană a lui Osne şi mă grăbii să ascund arma sub picior. Duelul fu înăbuşit în faşă, chipuri informe se îngrămădiră în spaţiul îngust al coridorului şi-i despărţiră pe combatanţi. În sfârşit, ajunse acolo şi figura cenuşie a lui Minor, care se apropie de capul lui Hirar; acesta albi la faţă şi se întoarse spre mine furios:

— Unde sunt cei din suita care te-a însoţit? răcni el. Crezi

cumva că vei scăpa? Nici tu, nici ei, nimeni nu va scăpa!

Mă prefăcui mirat.

— Credeam că au fost închişi într-o celulă ceva mai în faţă.

Minor se lipi de barele de fier ale celulei şi, cu un gest, mă invită să mă apropii. Cu îndărătnicie pusei urechea pe forma abia schiţată a capului său. Contactul fu un amestec de repulsie şi curiozitate: vorbeam pentru prima dată cu Iarba Transei.

— Ştiu că ai fost ajutat de Eterni – îmi spuse sau, cel puţin, aşa simţii răsunând în craniul său printre horcăieli domoale. Ştiu că speri să te ajute. Ştii să ajungi în oraşul lor?

Negai. Aş fi vrut să mă îndepărtez, cu toate acestea eram fascinat de acele sunete cavernoase. Mi se păru că dialoghez cu o fiinţă fără timp, imuabilă, supraomenească.

— Ştiu că spui adevărul, continuă consilierul. Citesc excitaţie, dar nu minciună în vocea ta. Tu ştii că cei doi prinţi vor să te omoare… În niciun chip nu s-ar răzgândi; iar eu n-aş vrea să mă lipsesc de mintea pe care o ai. Vei mânca din fiii mei şi vei deveni întocmai ca mine.

Îmi dădui seama că voia să mă transforme în om fără chip; gândul mi se păru natural, aidoma căldurii emanate de lama de sub piciorul meu; noroc că aveam tălpile foarte groase…

Minor se desprinse de mine şi imediat doi străjeri îmi întinseră o rămurea cenuşie. O luai şi le zâmbii celor doi glenicşi.

— Îmi pare rău, băieţi, după cum vedeţi nu veţi mai avea nicio posibilitate să vă răcoriţi.

Hirar blestemă şi se întoarse mânios spre unchi.

— Mai întâi va trebui să-i recuperăm banii, protestă el.

— E un sfârşit demn de el, replică Tfeo cu amărăciune. Nu va primi niciun medicament şi poate va plăti toate infamiile pe care le-a comis…

Mă aşteptam să izbucnească în plâns. Dar nu el, ci Raraak îmi atrase atenţia: trecuse de la starea de euforie controlată, pe care o manifestase în primele momente, la o evidentă stare depresivă, ca şi cum i-ar fi stat pe inimă soarta mea… Dar o fi având inimă?

— Ei, bine, domnilor! exclamai. Poftă bună! Mă îndoiesc să mai avem vreodată posibilitatea de a fi împreună…

Mă ghemuii cum ştiui mai bine în strâmtul cavou pentru a gusta drogul. Rupsei cu grijă un firicel, părea fragil, era – probabil – un vlăstar, un adevărat deliciu pentru cunoscători. Toate privirile se aţintiră asupra mea şi, cu un instinctiv sentiment de pudoare, le întorsei spatele şi începui calm să ronţăi un petic de mătase din cămaşă, în timp ce ascundeam planta în sân. Cei prezenţi aşteptară într-o linişte religioasă şi mă văzui nevoit să înghit toată dantela înainte ca ei să plece.

— Şefule…, murmură Giò-giò cu o mutră dezamăgită. De ce ai făcut-o?

Râsei batjocoritor şi-i invitai pe cei doi prieteni să vorbească mai departe, spre a-mi îngădui să arunc resturile ţesăturii fără să mă simtă santinelele.

— Le-ar trebui altceva să păcălească un Growman, murmurai în cele din urmă.

— Peste un sfert de oră va fi suficient să te privească în faţă, pentru a-şi da seama că nu ai mestecat drogul – observă Rimmel. Mulţi s-au eschivat la fel ca tine, dar apoi i-au constrâns.

Le arătai cuţitul.

— Rămâne de văzut unde vom fi peste un sfert de oră.

***

Îmi trebuiră ore până să tai barele celulei, iar când sfârşii consumasem deja pilele cu energie ale pumnalului. Acum, dacă aş fi împins cu spatele, aş fi reuşit să-mi fac loc;

rămânea de văzut, totuşi, ce va fi după: cum i-aş fi înfruntat pe cei doi războinici fără chip care erau de gardă? Dar în situaţia în care mă aflam, chestiunea era pură speculaţie filosofică: trebuia să acţionez şi gata! Aşteptai ca santinelele să treacă pentru a nu ştiu câta oară prin faţa celulei mele şi continuai să mă las stăpânit de speranţe. Imediat ce trecură, sării în picioare şi împinsei cu putere. Zăbrelele trosniră şi se prăbuşiră la pământ cu un zgomot infernal; urlai şi sării afară, gata să-mi câştig o meritată şi rapidă moarte.

Cei doi zăceau la pământ, într-un lac de plasmă cenuşie.

Căutai o explicaţie la oamenii mei, iar aceştia îmi arătară ceva.

— Ca drogat copleşit de vise, îmi pari foarte agresiv – observă surâzător Tfeo.

Ridicai pumnalul cu prudenţă în poziţie de apărare. Nobilul clătină din cap şi se grăbi să vâre spada în teacă.

— Nu, Growman, am venit aici să te ajut, dar din câte se pare n-am fost primul. Iată medicamentul, mai bine zis o parte din ce-a pregătit femeia ta pentru Hilena.

Luai sticluţa cu lichid şi încremenii nedumerit: întâi Osne, acum el… prea mulţi voiau să mă salveze!

— Cum se simte Hilena? întrebai în timp ce mă îndeletniceam să tai zăbrelele de la celula prietenilor mei.

— Se simte foarte bine, îmi spuse prinţul. Dorea să vină şi ea, dar n-am vrut să-şi rişte viaţa. Acum ne aşteaptă cu vreo câţiva prieteni pe astronava ta: trebuie să fugim!

Giò-giò şi Rimmel ieşiră pe brânci din cavou, cu un suspin de uşurare. Fără să le explic nimic le dădui să înghită câteva sorbituri din medicament, apoi îi susţinui în timp ce se ridicau, sprijinindu-se istoviţi de lănciile luate de la străjeri.

— E timpul să mergem, spuse Tfeo şi-mi întinse o spadă. Nu va fi deloc uşor să scăpăm de aici.

Strânsei arma şi mă simţii un altul. Îl privii în ochi pe

nobil şi el îmi răspunse la fel. Îmi era imposibil să înţeleg de ce se comporta aşa: se gândea la banii mei, la Iarba Transei sau la o răzbunare cu totul personală? Dar merita, oare, să cercetez? Un pas uşor mă făcu să mă întorc.

— Salve, condotiere Growman!

— Glorinna! Tu aici… — murmurai spre femeia care-mi ieşise în cale. Credeam e [Eternii au plecat cu Înţelepţii.

— Am ales să rămân cu tine, pentru totdeauna. Nu mai sunt o Eternă, îmi explică ea înăbuşindu-şi neliniştea. N-aş mai fi suportat acel exil auriu, celulele de suspensie… Am chef să trăiesc, să mor ca orice altă fiinţă omenească… şi te iubesc.

O îmbrăţişai copleşit de emoţie, o strânsei cu putere şi uitai de orice altceva. O uşoară atingere pe spate mă trezi la realitate.

— Aveţi dreptate, să mergem – confirmai cu hotărâre. O spadă, o femeie, nişte prieteni… deodată mi se păru că sunt un zeu. Nimic nu m-ar mai fi putut opri.

Tfeo ne conduse printr-un coridor secundar până la marginea unui puţ înnegurat care cu o parte se pierdea în măruntaiele pământului, iar cu cealaltă urca spre etajele superioare ale palatului. Când mă mai obişnuii cu întunericul reuşii să observ unele trepte neregulate aşezate de-a lungul zidurilor.

— Pe aici am putea să ajungem la o ieşire fără pericol, ne explică nobilul. Trebuie doar să fim atenţi să nu alunecăm.

Făcând semn că am înţeles, mă pregătii să urmez grupul. Dar paşi noi, neaşteptaţi, ne siliră să ne oprim. *Prea multă lume pentru un loc ca acesta,* mă gândeam tocmai în clipa când mă pomenii faţă în faţă cu intrusul.

— Stăpâne, stăpâne, unde eşti?

Osne ieşi dintr-o galerie, şi când ne văzu, încremeni. Strângea în braţe mai multe arme care căzură cu zgomot la pământ. Nu fugi, ci, cu un vizibil efort, ne tăie calea.

— Nu pe aici, stăpâne Growman, vă aşteaptă…

Întâlnind privirea mea se opri înspăimântat şi ridică mâinile.

— Raraak! stăpâne, am venit să te eliberez... Priveşte, am găsit până şi drapelul lui Krack.

Abia putui să-l ascult: cu un grohăit mă năpustii asupra lui şi lovii cu sete. Dacă aş fi nimerit gâtul reptilei i-aş fi curmat viaţa inutilă. El însă nu-mi dădu o asemenea satisfacţie, se feri şi sări înapoi câţiva metri.

— Ai milă, în numele vechii prietenii care ne leagă, ai milă!

— Ticălosule! mormăii, cum îndrăzneşti să apari în faţa mea? Ai trădat, mi-ai terfelit numele, ai...

Şi a doua lovitură nimeri în gol.

— Am fost constrâns de evenimente, se smiorcăi Osne. Un mizerabil expedient pentru a câştiga timp... Ne capturaseră şi eu nu eram decât o biată fiinţă din altă lume decât a voastră, prinsă la strâmtoare de oameni. Dar nu uita că te-am ajutat imediat ce am putut să o fac.

— Nu uit nici măcar că i-ai ciripit lui Hirar tot ce ştiai... Chiar şi adevărul despre Olaf Draister era un expedient?

Îmi dădui seama cu tristeţe că ura mea se potolea foarte repede. Ar fi trebuit să-l omor imediat, acum începuseră să intervină prea multe gânduri; era vorba de a treia persoană care-mi sărea în ajutor: preţuiam chiar atât de mult?

— De ce nu trebuie să fugim pe aici? îl întrebai arătând puţul.

— Oamenii fără chip ne aşteaptă, suspină Raraak uşurat. Minor a poruncit ca prinţul Tfeo să fie supravegheat. Ştiu că ai fugit şi vor să vă elimine pe toţi dintr-un foc. În felul acesta Hirar ar deveni singurul pretendent la tron... Urmaţi-mă, eu ştiu cum am putea să ieşim teferi de aici.

Nimeni nu fu de altă părere şi hotărâi să mă încred în reptilă.

— La prima mişcare suspectă...

— Fie ca Profetul să-mi fie martor, surâse el. Acum luaţi

armele pe care vi le-am adus; oricum, pentru a vă linişti, eu voi rămâne în mijlocul vostru, iar curajosul Giò-giò o va lua înainte.

— *Tu* ne vei conduce, îl corectai. Iar eu îţi voi sta în preajmă.

Ne cufundarăm în labirintul subteran, deprimaţi de întuneric şi de triste presentimente. Numai Rimmel, care-şi găsise steagul, părea mulţumit.

— Cu el în mână merită să mori, murmură el.

Evitai să-i răspund cu o urare mai bună; la urma urmei era încă sub influenţa plantei.

Merserăm îndelung printr-un canal care se făcea din ce în ce mai strâmt şi mai umed. Curând dădurăm într-un coridor mai atrăgător, dar reptila se încăpăţână să ne ducă prin galerie.

— Unde se ajunge pe aici? întrebai.

— Direct la palat, cred – răspunse Osne. Nu e bine să ne întoarcem: acolo ne aşteaptă sute şi sute de luptători… În schimb, pe aici dăm într-o curte secundară, lângă bucătării.

Mă oprii din mers. Nu venisem pe Ramook ca să fug prin bucătării! Aveam o răspundere faţă de mine. Îl aveam pe Tfeo de partea mea, iar, pe deasupra, mă simţeam aşa de singur…

— Să mergem la palat! hotărâi.

Marele Tată nu este încă definitiv sclavul drogului, aveam medicamentul şi am fi putut să-l convingem să lupte împotriva Ierbii Transei, fie ce-o fi. Pe de altă parte, dacă fugeam, tot nu ne folosea prea mult: mai devreme sau mai târziu ne-ar fi descoperit.

— Sunt alături de tine, prietene Growman – se entuziasmă Tfeo. Ai rostit cuvinte demne de sufletul nobil pe care l-am întâlnit cu ani în urmă; pe deasupra, ideea ta nu e chiar atât de irealizabilă pe cât pare. Am câţiva prieteni în bandele instalate în jurul oraşului, şefi valoroşi, demni de încredere, oameni care nu-şi primesc simbria de

luni de zile şi care-i urăsc pe războinicii fără chip… dacă am reuşi să vorbim cu ei, să-i convingem de pericolul care ne paşte… Da, avem încă multe posibilităţi să reuşim.

— Asta va fi misiunea ta, hotărâi. Va trebui să ne împărţim: în timp ce tu vei acţiona în exterior, noi vom acţiona în interior, dar înainte de a fi prea târziu. Eu voi duce medicamentul pentru tatăl tău. Probabil va trebui să mă lupt cu unii din familia ta, şi fără tine îmi va fi mai uşor.

El înţelese şi se întristă:

— Crezi că va fi necesar?

— Voi încerca să evit – îi promisei – dar nu pot face abstracţie de faptul că este în joc destinul umanităţii; numele contează mai puţin.

Nu mai adăugai altceva, ne strânserăm mâinile şi-l urmării cu privirea în timp ce dispărea de-a lungul galeriei.

— Fără mine riscă să se piardă, ne aminti Osne îmbufnat.

Ridicai din umeri şi-l rugai să ne arate drumul spre palat. Puţin mai încolo galeria se lărgi şi începu să urce până ce se transformă într-o scară, cu trepte de piatră albă, la sfârşitul căreia se revărsa o lumină firavă printr-o uşă întredeschisă.

— Rămâi în spatele nostru, îi ordonai Glorinnei, şi indiferent ce s-ar întâmpla, pune capul în pământ şi aleargă.

Femeia confirmă, iar dacă îi era teamă făcu în aşa fel încât să nu se observe. Îi zâmbii şi, cu un semn, îl invitai pe Rimmel să activeze steagul.

— Înainte! pentru Krack, ca în timpurile de demult.

Şi îi îndrumai să urce spre palat.

În clădire aşteptau câţiva oameni fără chip. Când ne văzură ridicară puştile şi traseră. Stegarul nostru fu mult mai iute decât ei, şi câmpul protector devie împuşcăturile care se înfipseră în pereţi aruncând bucăţi de tencuială. Dintr-un salt ajunsei aproape de ei şi-i tăiai din numai câteva lovituri. Stăteam bine, aşadar.

— Osne, blestematule – strigai întorcându-mă spre el – nu face pe vicleanul, te vreau aici, lângă mine!

Reptila bodogăni ceva despre spiritele răului care-l urmăreau pretutindeni şi, cu strângere de inimă, veni lângă mine. Cele patru braţe ale sale, toate înarmate, îmi asigurau, cel puţin, spatele.

În depărtare răsună lugubrul glas al unui corn, urmat de un tropăit de cizme în camerele vecine; o lance mică îmi atinse uşor pieptul şi se înfipse în spinarea lui Raraak; mă bucurai de acest tardiv act de justiţie divină şi mă grăbii să curm viaţa colosului care o aruncase.

— Growman – gemu rănitul – eu te protejez pe tine, dar protejează-mă şi tu.

— Prostii – îi răspunsei ironic – ştiu prea bine că ai puţine puncte vitale, pe care poţi să ţi le aperi şi singur.

În spatele nostru răsunară paşii rapizi ai urmăritorilor. Trecurăm peste un prag închizând uşile în spatele nostru.

— Şi acum, şefule? murmura Giò-giò cu un aer rătăcit.

Nici măcar Iarba Transei nu l-a vindecat de obiceiul de a pune întrebări stupide. Iscodii cu privirea camera fără ieşiri în care eram ascunşi: un fel de magazie pentru scaune şi bănci. Îl întrebai din priviri pe Raraak. Reptila încetă să-şi mai lângă rănile şi clătină din cap.

— Nu cunosc această latură a palatului; totuşi, sunt convins că ne aflăm unde trebuie.

Uşa închisă începu să scârţâie. Ne descoperiseră ascunzătoarea.

— Activaţi steagul la maxim! le ordonai.

— Dar se va prăbuşi totul, îmi aminti Rimmel.

— Steagul! urlai eu, iar el ascultă.

Ne lipirăm de ziduri în timp ce energia câmpului protector se descătuşa într-o strălucire de descărcări electrice. Pe tavan apăruseră imediat mii de crăpături. Se deformă. Apoi se prăbuşi. Spre norocul nostru, arhitecţii prevăzuseră branduri subţiri. Ieşirăm de sub moloz aidoma

unor fantasme şi ne grăbirăm să construim un fel de scară cu mobila rămasă intactă. Când intrarea dispăru într-o vâlvătaie enormă, noi eram deja în camera superioară, iar eu, ca un bun strateg, făcui în aşa fel încât turnul improvizat să cadă. Acum ne bucuram de un oarecare avantaj faţă de războinicii care ne urmăreau. Ieşirăm trecând peste resturile podelei şi dădurăm într-un coridor pustiu, târând-o pe Glorinna, care părea complet zăpăcită de atâta violenţă. Îmi dădui seama că am greşit luând-o cu mine; de multe ori dragostea îl orbeşte pe om... Ne întâlnirăm cu un grup de paji speriaţi, vrură să strige şi mă văzui silit să-i măcelăresc.

— Dacă ar fi aici Stone! gândii cu voce tare. Cu el ar fi fost uşor să ajungem până la Marele Tată.

— Raraak! stăpâne Growman, bodogăni Osne. Cred că ştiu unde îl ţin, însă va trebui să ne întoarcem cu un etaj mai jos.

— Atunci, să coborâm! îi îndemnai.

Alunecarăm pe prima scară întâlnită, întocmai ca nişte umbre, şi căzurăm în spatele unui pluton de războinici fără chip. Îi doborârăm unii peste alţii în linişte.

— Ajunge cu masacrul, ajunge! ne imploră Eterna.

Îi zâmbii şi o împiedicai să cadă leşinată.

— Încă vreo câteva minute, dragă... Curând se va termina, o minţii cu multă convingere.

Acum însă trebuia să fugim; treceam prin săli, prin dormitoare, prin mari ganguri, şi peste tot era un du-te-vino de curtezane, servitori şi filfizoni speriaţi. Cei care nu se grăbeau, semănau cu propriile corpuri drumul parcurs de noi.

— Dar câţi oameni locuiesc în palatul ăsta? protestai eu posomorât.

— Pe aici, stăpâne, pe aici – mă invită reptila arătându-mi o galerie ascunsă pe jumătate de grele tapiserii. Acesta este coridorul de serviciu care duce la bucătării.

— Crezi că este momentul să te gândeşti la mâncare? îl apostrofai.

— Ai puţină încredere în mine – se prefăcu el jignit –, sau crezi cumva că am renunţat la viaţa liniştită în uniforma glenicşilor ca să sfârşesc spintecat într-un asemenea labirint? De la bucătării ştiu să mă orientez mai bine!

Nu obiectai şi îl urmarăm. În drumul nostru ne întâlneam din când în când cu unii fugari şi eram siliţi să-i eliminăm pentru a evita nişte martori inoportuni.

— Băiatul acela era dezarmat, se plânse Glorinna la capătul disperării.

— Ar fi dat alarma, mă justificai. E o problemă de tactică militară… dar tu nu poţi să înţelegi. Rezistă încă puţin.

Osne îşi ţinu făgăduiala: cu un râgâit de satisfacţie se opri şi ne arătă o uşă închisă.

— Acolo, înăuntru.

Zâmbii şi-l invitai pe Giò-giò să-i facă de petrecanie. El pricepu cam greu, dar în cele din urmă se năpusti cu toată greutatea asupra obstacolului şi-l scoase din ţâţâni cu un zgomot asurzitor. Rimmel trecu pragul cu steagul activat; eu şi Osne îl urmarăm. Câţiva puşcaşi îşi descărcară zadarnic armele asupra noastră, apoi, îndemnat de unul mai mare în grad, îşi scoaseră pumnalele şi se apropiară. Îi lăsai pe oamenii mei să-i înfrunte, eu îl zărisem pe Stone într-o masivă cuşcă de metal şi mă apropiai de el.

— Iar ne întâlnim, Growman.

Hirar Glenix mă aştepta aparent liniştit, tolănit într-un fotoliu cu spătarul monumental.

— Mi-am închipuit că vei veni aici. Ceea ce mă surprinde însă este că această reptilă scârboasă face un joc dublu. Îmi dau seama că el a fost acela care v-a scăpat de capcana pe care vi-o pregătisem; o să plătească şi pentru asta.

Mă oprii îngrijorat. O îndepărtai pe Glorinna, rugând-o să dea drumul pietroiului închis în cuşcă. Mă pregătii să-l

înfrunt pe nobil, ridicând spada în poziţie de apărare.

— Nu găsesc că-i tocmai onorabil să înfrunt un infirm, observai eu.

Prinţul o încasă în plin şi se ridică.

— De la ultimul nostru duel am avut timp suficient să învăţ cum se foloseşte un singur braţ.

Trase din teacă un iatagan lung cu lama sclipitoare, iradiind de energie, în timp ce spada mea începuse să dea semne că este pe sfârşite din cauza folosirii excesive. Însă ar fi fost inutil să-i cer lui nişte pile energetice.

— N-am de gând să mă bat cu glenicşii, ţinui să precizez. Am venit pe Ramook pentru a-i convinge să combată Iarba Transei; aliază-te cu mine şi vei putea deveni domnitor peste toată Galaxia, dar nu ca uzurpator, ci ca salvator.

Nobilul îmi aruncă o privire ironică şi schiţă vreo câteva lovituri în aer pentru a-şi încerca arma.

— Îţi repet, negustorule, eu am deja un aliat; pe deasupra, după trădarea poetului de frate-meu, nimeni nu mai poate râvni la rangul care mi se cuvine.

Descoperii contrariat că pierdusem mult din încrederea iniţială. Talentul meu îmi servea doar în îmbulzelile cu infanterişti, dar în mod sigur nu pentru a mă înfrunta cu un vlăstar nobil antrenat din fragedă tinereţe cu cei mai faimoşi maeştri în arta armelor. Îi căutai cu privirea pe prietenii mei şi-i văzui atacaţi de o groază de oameni înarmaţi care ieşeau de peste tot: trebuia să fie vreo jumătate de gardă imperială acolo înăuntru.

— Glorinna, o implorai eu, eliberează-l pe Stone.

Hirar înaintă nepăsător.

— Va fi un pic mai greu, glumi el. Am pus să fie sudate bine încheieturile, iar barele sunt în stare să reziste şi proiectilelor de tun. Am intenţia să folosesc pietroiul tău pentru a sculpta pe el epitaful lui Olaf Draister: Cavalerului inexistent dintr-un neam dispărut.

Mă atacă şi reuşii să parez cuprins de un fior. Încercai să-

i dau replica, dar spada mea nu întâlni decât golul, înroşit imediat de o lovitură a lui care, din puţin, nu-mi atinse spatele.

— Nu vreau să te omor imediat, sublinie nobilul. Deocamdată va fi suficient să-ţi tai un braţ; asta ca să-mi ţin o promisiune.

— Cruţă-mi-l pe cel drept – îi amintii eu cu o falsă siguranţă –, altfel, distracţia se va termina repede: cu cel stâng nu fac două parale.

Privii în jur; stăteam rău: Glorinna se lupta cu un lanţ care nu ceda; restul bandei se lupta cu o gloată dezlănţuită. Giò-giò şi Rimmel, cu răni adânci, se baricadaseră după un dulap, Osne, cu un picior mai puţin, se cocoţase pe o coloană; doar eu stăteam mai bine!

Îmi rotii spada deasupra capului pentru a câştiga puţin spaţiu, cu scopul de a pune mâna pe o puşcă abandonată; o trimisei cu un picior spre femeie.

— Trage în Stone, îi strigai. Trage în el!

Evident, nu înţelese planul meu, dar avu inspiraţia să mă asculte. Imediat ce puse mâna pe arma îşi pierdu aspectul de creatură fără apărare şi deveni un duşman pentru un halebardier care aştepta în spatele lui Glenix. Îi ieşii acestuia în cale dintr-un salt, dar primii o lovitură în spate; mirosul intens de carne prăjită, pentru o fracţiune de secundă, mă făcu să uit că era vorba de propria mea carne, apoi blestemai şi căzui în genunchi.

— Trage! o implorai cu ultimele forţe.

Hirar se aruncă asupra mea cu un rânjet înfiorător.

— Îi cunosc eu bine pe discipolii Profetului, am pus să fie ucişi vreo câţiva, şi ştiu că refuză violenţa, armele; nu va trage niciodată – afirmă el în timp ce mă strivi cu un picior.

Gemui şi mă rostogolii pe podea pentru a evita o lovitură de sabie îndreptată spre gâtul meu.

— Dar Stone nu este o fiinţă omenească, strigai eu cu puţina voce care-mi mai rămăsese.

Adversarul mă imobiliză, zdrobindu-mi o mână sub cizmă, ridică iataganul, grăbindu-se să-şi plătească datoria pentru braţul pierdut. Dar nişte explozii îl opriră: Glorinna utilizase puşca, nu ştiu cum, dar reuşise să o facă. Întorcând capul, văzui cum blocul de piatră exploda, iar miile sale de fragmente ţâşneau printre bare. Hirar nu mai avu timpul să reacţioneze, pentru că o imensă schijă verzuie îi reteză capul dintr-o bucată, iar corpul rămase o clipă şovăind dacă să cadă înainte sau pe spate; în această ezitare piciorul stâng se prăbuşi într-o parte umplându-mi chipul de sânge. Dar acele picături roşii erau o nimica toată pe lângă moartea pe care bucăţile lui Stone o aduceau în rândurile duşmanilor cu uniformă galbenă. În dezordinea infernală de urlete, horcăieli, oase sfărâmate, solul se transformă într-o imensă băltoacă purpurie pe suprafaţa căreia zăceau cadavrele schimonosite ale duşmanilor noştri: după câteva minute n-am mai rămas decât noi.

Glorinna se grăbi să-mi vină în ajutor.

— Dragule, te simţi bine?

Confirmai, ridicându-mă cu greutate.

— Acum să mergem la Marele Tată, murmurai eu.

— Raraak, stăpâne! Toţi suntem răniţi, nu vom mai rezista la un alt atac.

— Stone ne va deschide calea – îi promisei eu şi-i arătai blocul de piatră care tocmai se forma în aer: fiecare piatră la locul său, cu precizie, anulând orice fisură; era o plăcere să ai un asemenea prieten!

Ieşirăm şi dădurăm din nou peste războinicii fără chip care, dovedindu-se punctuali, ne tot hăituiau. Dar nu mai erau în numărul la care mă aşteptam, numai mici pâlcuri pe care pietroiul le strivea cu o precizie nemiloasă. Bănuii că Tfeo nu stătuse degeaba; acum, pentru noi, era mult mai simplu.

— Am impresia că recunosc coridorul care duce la apartamentele suveranului – afirmă Osne, care şchiopăta

mergând alături de mine.

— Atunci suntem aproape – suspinai, cu mintea niţel răvăşită din cauza durerii provocată de rană.

Accelerarăm pasul; era ceva ciudat în scenariul care se desfăşura în faţa ochilor noştri: un cadavru cu gâtul tăiat căzut de-a curmezişul pe podea. Mai departe găsirăm altele.

— Dar pe aici încă n-am trecut, observai eu nedumerit. Cuprinşi de o tristă presimţire, dădurăm buzna într-o cameră unde trona un enorm pat cu aşternuturile răvăşite: la picioarele sale, pe jumătate înfăşurat în cearşafuri, zăcea Marele Tată. Nu era mort, încă mai tresărea şi horcăia, dar era foarte departe de a mai fi viu. Hilena, aşezată pe marginea saltelei, îi pusese picioarele pe cap şi-l insulta rânjind mânioasă. Văzându-mă, tresări şi ridică spada însângerată.

— I-am răzbunat pe draisteri! exclamă ea recunoscându-mă. Toţi cei care au căzut din glorioasa mea familie sunt acum răzbunaţi… Sunt mândră…

— Nebuno! o apostrofai înspăimântat. Cum vom mai reuşi acum să-i convingem pe glenicşi să combată Iarba Transei? Fără armatele lor suntem neputincioşi.

Ea nu-mi lăsă deloc impresia că ar înţelege, ci continuă să repete monoton că şi-a răzbunat verişorii, unchii şi fraţii, până când îi arsei o palmă zdravănă peste obraz încât se prăbuşi leşinată pe pat. Mă aplecai deasupra muribundului, cu o ultimă speranţă în suflet, când agitaţia din spatele meu îmi aminti că bătălia se desfăşura încă.

Tfeo năvăli în cameră, înconjurat de câţiva războinici înarmaţi cu lănci. Văzându-mă, se linişti.

— Repede, Growman! mă invită cu un surâs, însoţeşte-l pe tatăl meu la astronava care ne aşteaptă; i-am nimicit pe luptătorii fără chip, dar mi-e frică să nu apară alţii şi nu ştiu până la ce punct şefii pe care i-am convins să treacă de partea noastră sunt dispuşi să moară pentru noi…

Îşi văzu tatăl şi îngălbeni. Se repezi asupra lui să-l prindă în ultima clipă de viaţă.

— Cine a făcut asta? întrebă el cu vocea strangulată de emoţie.

Mă privi, iar eu şovăii. Îi fu suficient ca să găsească singur răspunsul: îmi văzu spada pe care încă sfârâiau câteva cheaguri de sânge şi se schimbă la faţă.

— Tu… de ce? Era doar un bătrân bolnav, poate nici măcar nu era în stare să priceapă ceea ce i-ai propus – şuieră prinţul.

Se ridică şi se îndreptă spre mine.

— Aşteaptă – mă apărai eu dându-mă înapoi, incapabil să găsesc o explicaţie convingătoare.

— Hilena l-a ucis, interveni Rimmel istovit de răni.

Dar nobilul nici măcar nu-l ascultă; pentru el alegerea vinovatului între femeia iubită şi un mercenar de neam umil nu se punea. Iar femeia continuă să doarmă…

Trebuia să suport al doilea duel din ziua aceea, şi în condiţii mult mai rele, având în vedere că Stone dispăruse, fiind ocupat să vâneze războinicii fără chip pe care-i ura.

— Te rog, prietene, aşteaptă înainte de a crede în aparenţe.

— Nu folosi cuvântul ăsta cu mine, şuieră celălalt cu faţa contorsionată. Ai venit aici ca să-i extermini pe glenicşi, te-ai strecurat printre noi ca o viperă, ai răspândit peste tot veninul şi înşelăciunile tale… dar acum am deschis ochii.

Mă atacă, tăişul înroşit al spadei sale se dezlănţuia în aer ca un fulger de vară. Aveam prea puţine posibilităţi de a-i face faţă; forţele erau pe punctul de a mă părăsi întocmai ca norocul, iar rana lepăda sânge ca un pepene stors. O lovitură puternică îmi smulse spada din mână. Iată cum se sfârşea: din cauza unui amic prea naiv… Închisei ochii, aşteptând să ajung la strămoşii mei.

Simţii că mă izbi ceva, dar nu fu dureroasa muşcătură a oţelului aprins, ci căzui împins de o greutate neaşteptată.

Privii uluit şi mă pomenii acoperit pe jumătate de trupul adversarului zguduit de convulsii. Îl dădui la o parte şi ridicai capul neîncrezător. Abia după ce se mai scurse ceva timp o observai pe Glorinna care scâncea, cu puşca încă în mâini…

— Nu voiam să-l omor! strigă ea disperată. Nu asta voiam… Însă el era gata să te lovească, iar tu erai nevinovat… Am fost nevoită să trag.

— Oamenii din garda lui – le amintii cu vocea moale, iar Raraak prinse din zbor ce voiam să spun; smulse arma din mâna femeii şi o descărcă asupra oamenilor înarmaţi care se opriseră şovăind în prag.

— Prinţul Tfeo a căzut la datorie ca un erou, luptându-se împotriva Ierbii Transei! — urlă după aceea reptila. Glorie glenicşilor care s-au sacrificat pentru a salva Galaxia! Trăiască Growman, cavalerul Cometei Negre!

Trebui să strige aşa îndelung, în timp ce ne retrăgeam din palat printre soldaţii zăpăciţi de bătălie; mai strigă şi în curtea unde erau măcelăriţi nişte prizonieri; continuă, excitat, şi în faţa oraşului, pentru a se face auzit de bandele care au ieşit victorioase din lupta împotriva Ierbii Transei. În sfârşit, ajunşi pe rampa de acces în astronavă, tăcu şi, cu un gest melodramatic, mă arătă pădurii de capete înfricoşate care se adunaseră în jurul nostru în întunericul nopţii şi făcu o plecăciune.

— Pentru Dumnezeu, stăpâne Growman, nu leşina acum – murmură implorându-mă –, ei aşteaptă să le spui ceva. A venit vremea noastră!

Vocea sa ascuţită abia dacă reuşi să străpungă cortina de fum care-mi învăluise mintea. Mă prinsei cu putere de balustradă ca să nu cad şi privii gloata de oameni înarmaţi, îmbătată de violenţă, care fremăta tumultuos sub mine. În depărtare, palatul glenicşilor, fost cândva al draisterilor, ardea, şi împreună cu el o mare parte din oraş. Într-o clipă de luciditate mă întrebai dacă cineva a avut cumva

inspiraţia să-i elibereze pe nenorociţii din subteran... apoi găsii de cuviinţă că este inutil să mă mai gândesc şi la asta.

— Spune ceva, dragule – mă îndemnă Hilena, cu ochii sclipind de excitaţie.

— Da, trebuie să vorbeşti, ar putea fi începutul unei noi ere – adăugă şi Glorinna, marcată de evenimente, dar nu doborâtă. Ai viitorul în buzunar. Poate chiar Misiunea va putea fi reluată.

Confirmai mişcând capul şi mă hotărâi să-mi storc ultimele fărâme de energie.

— Marele Tată este mort, glorie memoriei sale! Oamenii fără chip, asasinii săi, vor plăti...

Mă oprii nesigur; ce trebuia, oare, să le spun? Mă întorsei spre oamenii mei, îl zării pe Osne care se gudura; Rimmel mă fixa fascinat, cele două femei mă iubeau cu privirile aprinse, iar Giò-giò, mai tâmpit ca de obicei... El nu înţelesese nimic.

— Şefule, dacă Marele Tată nu mai există... cine comandă acum?

— Fără nobili! proclamai. Fără stăpâni prin înşelătorul drept al numelui, fără războaie între fiinţele aparţinând aceleiaşi civilizaţii! Noi, soldaţii bandelor, noi, urmaşi ai Străbunilor, luptători fără patrie în apărarea Raţiunii, noi vom conduce popoarele Galaxiei pe drumul salvării! Vom distruge Iarba Transei şi malefica sa influenţă, şi vom deschide porţile unei noi ere de aur şi bunăstare.

— Trăiască Growman, cavaler al Cometei!

Mi se păru că zbor, ridicai braţele pentru a răspunde aclamaţiilor, dar, lipsit de susţinere, căzui de pe rampă rostogolindu-mă ca un sac. Se dovediră iuţi în a mă prinde şi a mă ridica. Mă transportară de ici-colo într-o agitaţie de braţe protectoare şi chipuri exuberante. Leşinai de mai multe ori; după ultima paranteză de întuneric urmă odihnitoarea imagine a unui dormitor. Suspinai, şi imediat doi Eterni se aplecară cu bunăvoinţă asupra mea.

— Ce s-a întâmplat? întrebai.

— Te afli pe astronava ta, condotiere Growman – îmi răspunse unul dintre ei. Trebuie, totuşi, să mai dormi puţin, ai pierdut mult sânge.

Îmi spusese condotier… Aş fi vrut să ştiu mai multe, dar mă pomenii cu o mască anestezică pe faţă, şi-o lăsai baltă.

EPILOG

Călăream un cal enorm de culoare neagră, asemenea infernului, care, după cum se vedea, suporta cu dificultate greutatea corpului meu. Tropăia, pufăia pe nări ca nişte foaie; nervos, iar din când în când întorcea capul şi mă fixa cu nişte ochi întunecaţi. Strânsei cu nervozitate hamurile şi încercai să-l mai domolesc niţel, mângâindu-l pe gât. Nu reuşii altceva decât să-l fac să se scuture şi, pentru o clipă, mă temui că mă va arunca în aer ca pe o insectă greţoasă.

— Iată-le, şefule, vin – mă preveni Rimmel, smulgându-mă din obişnuitele mele griji.

Privii în direcţia pe care mi-o arătase şi zării un nor de aparate care alunecau încă departe la orizont. Acesta era cel de-al patrulea oraş al Ierbii Transei pe care-l descopeream, iar această fiinţă blestemată ne întâmpina din nou cu război. Mă întrebai când oare se va termina.

— Pregătiţi artileria şi activaţi steagurile! le ordonai după un scenariu pe care-l mai repetasem. Fiecare bandă să rămână în poziţie de apărare până la distrugerea acestor aparate.

Planoarele argintii coborâră spre noi într-un cor de lamentaţii stridente. Verificai dacă mă aflam în interiorul câmpului protector al drapelului lui Krack şi aşteptai; urmă obişnuita sarabandă de explozii şi o subţire ceaţă azurie începu să altereze contururile lucrurilor. Rimmel îşi mânuia

steagul cu siguranţa dintotdeauna. Alături de el mă simţeam la adăpost.

Două raze găsiră unghiul potrivit şi pătrunseră în interiorul ecranului protector. Se ridicară gemete disperate. Animalul meu întunecat scormoni pământul smulgând o brazdă cu iarbă umedă. Părea un moment pe care-l mai trăisem deja de o mie de ori. Verificai repede dacă cei ce alcătuiau grupul meu scăpaseră teferi. Întâlnii privirea aprinsă a Hilenei înrămată într-un coif semideschis.

— Când atacăm, Growman? mă întreabă ea excitată.

Era nebună după bătălii. Îi zâmbii cu tristeţe.

— Orice luptă poate fi ultima… Nu te gândeşti niciodată la posibilitatea de a muri?

— Nu sunt cuvinte demne de un stăpân suprem al Galaxiei! mi-o întoarse ea cu mândrie.

Se dovedea tot timpul pasională, violentă deopotrivă în pat şi pe câmpul de bătălie. Mă încercă nostalgia pentru Glorinna care, împreună cu Eternii fugiţi de pe Arcă, duceau mai departe o intensă operă de reconstrucţie şi educare a maselor. Mi-ar fi plăcut s-o revăd, să respir un pic din pacea ei. Inevitabil îmi vine în minte vicleanul de Osne: mă făcuse să-i încredinţez conducerea societăţii mele, iar acum, pe banii mei, se îngrăşa liniştit pe cine ştie ce îndepărtată şi sigură planetă. Simţii că-mi pierd minţile. De ce toţi, în afară de mine, şi-au realizat propriile dorinţe?

Nărăvaşul meu îmi simţi clocotul interior şi necheză cu dinţii strânşi, scoţând un sunet asemănător unui rânjet.

— Bine! bombănii. Să atacăm!

— Fără prizonieri! urlă amazoana de lângă mine. Dar când am mai cruţat războinicii fără chip?…

Îndemnul trecu din gură în gură. Apoi, în zgomotul unor explozii, trăsei spada.

— Eliberaţi-l pe Stone! le comandai unor valeţi din suită.

Câteva clipe mai târziu pietroiul îmi atinse uşor capul şi se îndreptă cu viteză spre oraş. Lăsa impresia că se

distrează.

— Înainte! strigai, şi toată armata se mişcă.

Îi observai alergând pe povârniş în jos asemeni undelor unui ocean, rupând şi nimicind primele trupe de luptători fără chip, dispărând apoi într-un zgomot confuz printre piramidele în trepte ale oraşului vegetal. Hilena fu printre primii, şi mă bucurai că nu păţise nimic.

— Şefule, noi nu mergem? mă întrebă Giò-giò.

Mă întorsei spre el cu gândul de a-i zâmbi; nici el nu se schimbase. Cu un suspin, coborî de pe calul pe care-l lăsai în seama unui servitor care-l luă în primire imediat. Războiul acesta începea să mă calce pe nervi.

— Acum am nişte răspunderi, îi amintii obosit. Nu pot să-mi risc viaţa, nu-mi mai aparţine doar mie.

Grăsanul confirmă convins. Poate că era singurul care credea în asta. Cu toate acestea, niciunul din suită nu îndrăzni să zâmbească; ultima dată am trimis la spânzurătoare doi sau trei curtezani pentru mult mai puţin.

— Un mesager, Mare Tată.

Omul călare urcă spre vârful dealului într-o goană nebună şi se prosternă istovit la picioarele mele.

— Victorie, domnule, victorie!

— Încă o bătălie câştigată, admisei cu răceală.

— Mult mai mult! se entuziasmă celălalt, fluturând un pergament. Acest mesaj era gravat pe zidurile oraşului, l-am transcris întocmai.

Şi începu să citească:

> *„Către fiinţele raţionale care vor ocupa ultimul cuib. Mi-aţi ucis fiii, mi-aţi ars rădăcinile casei, mi-aţi doborât navele. Pământurile voastre sunt mereu foarte reci sau foarte uscate. Nu este loc şi pentru mine în Galaxia voastră. Găsesc că este inutil să duc mai departe lupta: daţi-le seminţelor mele posibilitatea de a pleca în pace, iar eu nu mă*

voi mai hrăni cu trupurile voastre. Aşa vrea raţiunea, şi aşa să fie.

Cuvinte scrise de fiinţa pe care o numiţi Iarba Transei.”

Deci se terminase. Nici nu aşteptam altceva. Ordonai bandelor să se retragă şi să înceteze orice ostilitate.

— Vor fi trimişi în toate părţile observatori pentru a controla dacă inamicul abandonează oraşul, declarai. Iar popoarele să ştie că Iarba Transei a fost exterminată. Astăzi începe pentru toţi o eră de pace şi seninătate!

După puţin timp un servitor îmi puse în mână textul unei proclamaţii, iar eu îmi pusei sigiliul. Puteam, în sfârşit, să încetez de a mai hoinări dintr-un loc în altul prin lumi inospitaliere, să-mi găsesc un loc pentru capitală, palat, curte, concubine… da, începea într-adevăr o nouă eră, cel puţin pentru mine!

Şefii de bande sosiră răzleţi, oameni istoviţi, murdari de pulbere şi de sudoare, încă excitaţi după confruntare. Şi eu am fost ca ei, cu puţin timp în urmă. Cu greutate încercai să găsesc pentru fiecare un compliment, o vorbă de laudă.

— Războiul s-a sfârşit, conchisei. Acum trebuie să ne gândim la ce vom face în timp de pace; fiecare dintre voi o să primească recompensa pe care o merită, precum şi o nouă misiune, adecvată noii situaţii. În afară de asta, pe cei mai valoroşi îi voi menţine în serviciul meu, pentru că am încă nevoie de buni luptători: unele sisteme nu au vrut să-mi recunoască suveranitatea, alţii se dovedesc a fi şovăielnici în credinţa lor, trebuie să punem acolo garnizoane; în sfârşit, mai există un oarecare ins căruia îi place să se autointituleze Răzbunătorul Glenicşilor, care recrutează armate în lumile din vecinătatea Ramookului; va trebui să-i dăm ceea ce merită…

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, îmi propuse

Hilena.

Îi zâmbii.

— Mi-ai anticipat gândul, dragă – admisei. Sunt sigur că te vei acoperi de glorie. Dar acum mergi să te odihneşti şi să te bucuri de victoria asupra Ierbii Transei. Galaxia nu-i va putea uita niciodată pe eroii care au salvat-o!

Îi răsplătii cu un radios gest de salut şi mă îndreptai spre astronava mea, însoţit de strigăte de entuziasm. Da, începea o nouă epocă. Trimiţând diferiţii şefi de bandă în toate direcţiile, reuşeam să-i despart şi să diminuez capacitatea lor de a se amesteca în treburile guvernului meu şi îi împiedicam pe cei mai visători să cultive proiecte ambiţioase. Cu revolte de înăbuşit, cu falşi glenicşi pe care trebuia să-i exterminăm şi alte lucruri asemănătoare, i-aş fi ţinut departe şi împărţiţi, în anii care vor veni. Aveam la dispoziţie tot timpul necesar să-mi organizez o armată personală, nelegată prin nimic de tradiţiile anarhice ale bandelor.

***

Rampa de lansare a navei cosmice alunecă scârţâind pe şinele sale, deschizându-şi lent porţile. Mă adresai soldaţilor cu un ultim salut şi mă retrăsei în fortificaţiile mele. Puţin după aceea ajunse şi Stone: am fost nevoit să lărgesc coridoarele pentru a-l lăsa să se mişte în voie fără să producă daune, iar simpaticul pietroi devenise escorta mea, incomoda mea umbră protectoare… Desigur că exista, totuşi, în noua ordine un locşor şi pentru el; nu mi se părea drept să-l las să hoinărească de ici-colo, mai ales acum când ştiam ceva mai multe despre el.

Eternii, după câteva studii, au reuşit să găsească o explicaţie a apariţiei sale; blocul era compus din particule de antimaterie legate între ele de un ţesut viu, cu un creier propriu şi puternice capacităţi telecinetice (printre care şi

aceea de a se recompune); savanţii, în afară de asta, au descoperit o legătură între Stone şi Norul inteligent care a apărut în Galaxie la începutul războaielor civile şi a dispărut apoi în mod misterios împreună cu omul care era în stare să-l controleze: Frank Sonder. Eternii nu-şi puteau explica doar motivul pentru care blocul de piatră mă alesese pe mine ca protejat al său. Pe de altă parte, nici eu nu uitam să le spun că tatăl meu, când avea chef să se confeseze, îmi povestea adeseori de un Frank Sonder, un strămoş mitic al nostru care a trăit în antichitate... Aproape că se putea spune că Stone era o rudă venită din necunoscut pentru a salva umanitatea de Iarba Transei şi pentru a împlini gloriosul destin al neamului Growmanilor, noii domnitori ai Universului.

Dragule, bătrânule Stone, prieten al meu, nu mă voi mai despărţi niciodată de tine!

Am dat ordin să fie sculptat şi legat cu robuste bare de oţel; va deveni tronul de pe care voi domina stelele. Acum misiunea sa era terminată, şi ar fi putut să-şi permită să se odihnească sub şezutul unui împărat.

Sfârşit